

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2013. szeptember 5., szeptember 6. és október 10. napján tartott folyamatos fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

A csalás büntette és más bűncselekmények miatt I.rendű vádlott ÉS TÁRSAI ellen indult büntetőügyben a **Fővárosi Törvényszék** 2012. február 24. napján kihirdetett **15.B.1492/2010/306.** számú ítéletének I. rendű, II. rendű, III. rendű, IV. rendű, XVIII. rendű, XIX. rendű, XX. rendű, XXI.rendű, XXII. rendű, XXIII. rendű, XXIV. rendű és XXV. rendű vádlottakra vonatkozó részét

m e g v á l t o z t a t j a

az alábbiak szerint:

I. rendű vádlott 1 rendbeli, részben kísérletként, folytatólagosan elkövetett csalás büntetteként értékelt cselekményét **folytatólagosan elkövetett csalás büntette kísérletének** [Btk. 318. § (1) bekezdés, (7) bekezdés a) pont], a 2 rendbeli folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétségének (Btk. 276. §)) minősített cselekményét **6 rendbeli - egy esetben folytatólagosan elkövetett - magánokirat-hamisítás vétségének - (Btk. 276. §) m i n ő s í t i .**

I. rendű vádlott bűnös további **4 rendbeli magánokirat-hamisítás vétségében** (Btk. 276. §) .

I. rendű vádlottat az ellene 5 rendbeli hivatali visszaélés büntette (Btk. 225. §) miatt emelt vád alól **f e l m e n t i .**

A vesztegetés büntettének [Btk. 253. § (1) bekezdés és (2) bekezdés] vádja alóli felmentő rendelkezést **m e l l ő z i .**

II. rendű vádlottat az ellene 3 rendbeli hivatali visszaélés büntette (Btk. 225.) miatt emelt vád alól **f e l m e n t i .**

III. rendű vádlottat az ellene 2 rendbeli hivatali visszaélés büntette (Btk. 225.§) miatt emelt vád alól **f e l m e n t i .**

III. rendű vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés végrehajtását 3 (három) év próbaidőre **felfüggeszti**.

A közügyektől eltiltásra vonatkozó rendelkezést **mellőzi**.

IV. rendű vádlottnak a tényállás I/1., 3., 5., 6., 7., 8., 9., 11., 14. pontjaiban írt cselekményeit **3 rendbeli bűnsegédként elkövetett hivatali visszaélés büntettének** (Btk. 225. §), **9 rendbeli bűnsegédként elkövetett magánokirat-hamisítás vétségének** (Btk. 276. §) és **bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett csalás büntette kísérletének** [Btk. 318. § (1) bekezdés, (7) bekezdés a) pont] **minősíti**.

Az 1 rendbeli folytatólagosan elkövetett csalás büntettének [Btk. 318. § (1) bekezdés, (7) bekezdés a) pont] vádja alóli felmentő rendelkezést **mellőzi**.

A IV. rendű vádlottal szemben kiszabott börtönbüntetést **2 (kettő) év 6 (hat) hónapra súlyosítja**.

XVIII. rendű vádlottat az ellene 1 rendbeli bűnsegédként elkövetett hivatali visszaélés büntettének (Btk. 225. §) vádja alól **felmenti**.

XX. rendű vádlott terhére megállapított bűncselekményeket **bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett hűtlen kezelés büntettének** [Btk. 376. § (1) bekezdés, (3) bekezdés a) pont] és **bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett hamis magánokirat felhasználása vétségének** (Btk. 345. §) **minősíti**.

XXIII. rendű vádlott bűnös **bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett hűtlen kezelés büntettében** [Btk. 319. § (1) bekezdés, (3) bekezdés b) pont].

Az ellene 2 rendbeli felbujtóként elkövetett hivatali visszaélés büntettének (Btk. 225. §) vádja alól **felmenti**.

XXIII. rendű vádlott vonatkozásában a büntetés halmazati megjelölését mellőzi, a vele szemben kiszabott börtönbüntetést 1 (egy) évre **súlyosítja**.

XXV. rendű vádlottat az ellene 2 rendbeli hivatali visszaélés büntettének (Btk. 225. §) vádja alól **felmenti**, a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezést **mellőzi**.

Az I. rendű és III. rendű vádlottal szemben kiszabott pénzmellékbüntetést meg nem fizetése esetén **börtönben** végrehajtandó szabadságvesztésre kell átváltoztatni.

A XIX. rendű és XX. rendű vádlottal szemben kiszabott pénzmellékbüntetés meg nem fizetése esetén, amennyiben a XIX. és XX. rendű vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés végrehajtása elrendelésre kerül **börtönben**, egyébként **fogházban** kell végrehajtani.

Az I rendű vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztésbe az I. rendű vádlott által 2008. november 25-től 2011. május 13-ig előzetes fogvatartásban, 2011. május 14-től 2011. június 16-ig házi őrizetben, 2011. június 17-től 2011. december 16-ig előzetes fogvatartásban, 2011. december 17-től 2012. február 24-ig házi őrizetben töltött időt,

A II. rendű vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztésbe a II. rendű vádlott által 2009. február 10-től 2011. május 12. napjáig és 2011. június 17-től 2011. október 4. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt,

A III. rendű vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztésbe a III. rendű vádlott által 2008. december 8-tól 2009. szeptember 1. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt,

A IV. rendű vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztésbe a IV. rendű vádlott által 2008. december 2-től 2009. június 3-ig előzetes fogvatartásban töltött időt **s z á m í t j a b e .**

Megállapítja, hogy II. rendű vádlott a vele szemben kiszabott szabadságvesztést **kitöltötte.**

A kiskorú (1. sz. név) tulajdonában álló (irányítószám, Település, utca házszám) szám alatti ingatlanra elrendelt zár alá vételt **f e l o l d j a .**

A II. rendű vádlott vonatkozásában az (pénzintézet megnevezése)-nél vezetett (számlaszám) számú lakossági folyószámlára és az (forgalmi rendszám) forgalmi rendszámú (típus) típusú személygépkocsira,

a IV. rendű vádlott vonatkozásában a (Település, utca, házszám) szám alatti, (Település, belterület, helyrajzi szám) hrsz.-ú ingatlan 1/2 tulajdoni hányadára és a (forgalmi rendszám) forgalmi rendszámú (típus) típusú személygépkocsira,

a XX. rendű vádlott vonatkozásában a (Település, utca, házszám) szám alatti ingatlan vonatkozásában,

a XXIII. rendű vádlott tekintetében a (forgalmi rendszám) rendszámú (típus) típusú személygépkocsira elrendelt zár alá vétel feloldásával kapcsolatos rendelkezéseket **m e l l ő z i .**

A zár alá vétel alól fel nem oldott vagyontárgyakra vonatkozó zár alá vételt fel kell oldani, ha a magánfél a megítélt polgári jogi igény teljesítési határidejének lejárataától számított 30 (harminc) napon belül nem kér végrehajtást, illetve a polgári jogi igény érvényesítésének egyéb törvényes útra utasítása tekintetében a magánfél 60 (hatvan) napon belül nem igazolja, hogy igényét érvényesítette.

A zár alá vétellel kapcsolatos rendelkezéssel érintett repülőgép típusa helyesen **(típus helyesen)**.

Az I. r. vádlott által fizetendő kártérítés összegét **236.392.500.- (kettőszázharminchatmillió-háromszázkilencvenkettőezer-ötszáz) Ft-ra**, az ebből XX. r. vádlottal egyetemlegesen fizetendő összeget pedig **3.802.500.- (hárommillió-nyolcszázkettőezer-ötszáz) Ft-ra f e l e m e l i .**

A IV. r. vádlott köteles megfizetni az I. r. vádlottal egyetemlegesen az I. r. vádlott által fizetendő 236.392.500.- (kettőszázharminchatmillió-háromszázkilencvenkettőezer-ötszáz) Ft-ból **232.590.000.- (kettőszázharminckettőmillió-ötszázkilencvenezer) Ft-ot** és annak a kifizetés napjáig járó törvényes kamatát a **(magánfél neve)** magánfélnek az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 15 napon belül.

A 232.590.000.- (kettőszázharminckettőmillió-ötszázkilencvenezer) Ft összegű kártérítés vonatkozásában a kamatfizetés kezdő időpontja **2006. május 31.** napja, a 3.802.500.- (hárommillió-nyolcszázkettőezer-ötszáz) Ft összegű kártérítés vonatkozásában pedig **2008. augusztus 1.** napja.

A IV. r. vádlott köteles az I. r. vádlottal egyetemlegesen megfizetni az I. r. vádlottat terhelő **900.000.- (kilencszázezer) Ft** eljárási illetéket az államnak.

A XX. r. vádlottat I. r. vádlottal egyetemlegesen terhelő illeték összegét **228.150.- (kettőszázhuszonnyolcezer-egyszázötven) Ft-ra f e l e m e l i .**

A II. r. vádlott által a magánfélnek kártérítés címén fizetendő összeget **34.063.193.- (harmincnégymillió-hatvanháromezer-egyszázkilencvenhárom) Ft-ra**, az ebből a XIX. r. vádlottal egyetemlegesen megfizetendő összeget **12.759.860.- (tizenkettőmillió-hétszázötvenkilencezer-nyolcszázhatvan) Ft-ra f e l e m e l i .**

A III. r. és a XVIII. r. vádlottak kötelesek a II. r. vádlottal egyetemlegesen megfizetni a II. r. vádlott által fizetendő 34.063.193.- (harmincnégymillió-hatvanháromezer-egyszázkilencvenhárom) Ft-ból **629.240.- (hatszázhuszonkilencezer-kettőszáznegyven) Ft-ot** és annak 2008. november 1. napjától a kifizetés napjáig járó késedelmi kamatát a **(magánfél neve)** magánfélnek az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 15 napon belül.

A XXIII. r. vádlott köteles megfizetni a II. r. vádlottal egyetemlegesen a II. r. vádlott által fizetendő 34.063.193.-(harmincnégymillió-hatvanháromezer-egyszázkilencvenhárom) Ft-ból **6.348.873.-(hatmillió-háromszáznegyvennyolcezer-nyolcszázhetvenhárom) Ft-ot** és ezen összeg 2006. június 1. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes kamatát **(magánfél neve)** magánfélnek az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 15 napon belül.

A II. r. vádlott által fizetendő 10.219.950.-(tízmillió-kettőszáztizenkilencezer-kilencszázötven) Ft kártérítés után járó késedelmi kamat fizetésének kezdő időpontja **2008. január 1. napja,**
a 4.105.270.-(négymillió-egyszázötezer-kettőszázhetven) Ft után járó kamatfizetés kezdő időpontja **2008. február 1. napja.**

A II. rendű és a XIX. r. vádlottak által egyetemlegesen fizetendő 12.759.860.-(tizenkettőmillió-hétszázötvenkilencezer-nyolcszázhatvan) Ft után a kamatfizetés kezdő időpontja **2008. április 1. napja.**

A fentieket meghaladóan előterjesztett polgári jogi igény érvényesítését tekinti egyéb törvényes útra utasítottnak.

A polgári jogi igény elutasítására vonatkozó rendelkezést mellőzi.

A II. r. vádlott és a XIX. r. vádlott által egyetemlegesen fizetendő illeték összegét **765.600.-(hétszázhatvanötezer-hatszáz) Ft-ra f e l e m e l i .**

A III. r. és a XVIII. r. vádlott köteles megfizetni II. r. vádlottal egyetemlegesen a II. r. vádlott által fizetendő 900.000.-(kilencszázezer) Ft eljárási illetékből **37.800.- (harminchétezer-nyolcszáz) Ft-ot** az államnak.

XXIII. r. vádlott köteles a II. r. vádlottal egyetemlegesen megfizetni a II. r. vádlott által fizetendő 900.000.-(kilencszázezer) Ft eljárási illetékből **380.900.- (háromszáznolcvanezer-kilencszáz) Ft -ot** az államnak.

Egyebekben az ítélnék az I., II., III., IV., XVIII., XIX., XX., XXI., XXII., XXIII., XXIV. és XXV. rendű vádlottakra vonatkozó részét **h e l y b e n h a g y j a** azzal, hogy a bűncselekmények megnevezéséből a tényállási pontokra, a közvetett tettességre, a Btk. 12. § (2) bekezdésére, a Btk. 16. §-ára, a Btk. 20. § (2) bekezdésére, a Btk. 21. § (1) és (2) bekezdésére való utalást, valamint a bűnjelekre vonatkozó rendelkezésből a Be. 155. § (1) bekezdésére történő utalást **m e l l ő z i .**

A XIX. rendű vádlott terhére megállapított bűncselekmény megnevezése helyesen **bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett hűtlen kezelés büntette** [Btk. 319. § (1)

bekezdés,(3) bekezdés b) pont].

Megállapítja, hogy az ítélet alapját a 2011. október 25., 27., 28., november 11., 22. és 2012. február 8-i tárgyalási napok is képezték.

Az I. rendű vádlott által 2012. február 24. napjától 2013. június 18. napjáig előzetes fogvatartásban és a 2013. június 19. napjától október 10. napjáig házi őrizetben töltött időt a vele szemben kiszabott szabadságvesztésbe **b e s z á m í t j a** akként, hogy **1 (egy) napi** szabadságvesztésnek **4 (négy)** nap házi őrizetben töltött idő felel meg.

Megállapítja, hogy a IV. rendű vádlott édesanyja neve helyesen (név helyesen), személyi azonosító okmányának száma: (szám),

a XIX. rendű vádlott a (ország megjelölése)-**ban** született, személyi azonosító okmányának száma: (szám),

a XXI. rendű vádlott a **(ország megjelölése)-ban** született.

A XXIII. rendű vádlott személyi azonosító okmányának száma: **(szám)**.

A XXIV. rendű vádlott lakóhelye **(irányítószám, Település, utca, házszám)** személyi azonosító okmányának száma: **(szám)**.

A XXV. rendű vádlott személyi azonosító okmányának száma: **(szám)**.

Megállapítja, hogy a fellebbezési eljárás során a III. rendű vádlott vonatkozásában **84.012.-(nyolcvannégyezer-tizenkettő) Ft**, a IV. rendű vádlott vonatkozásában **84.012.-(nyolcvannégyezer-tizenkettő) Ft**, a XVIII. rendű vádlott vonatkozásában **66.150.-(hatvanhatezer-egyszázötven) Ft** bűnügyi költség merült fel.

Felhívja az elsőfokú bíróságot, hogy az ítélet jogerőre emelkedését követően a bűnügyi költségre vonatkozóan **különleges eljárást folytasson le**.

Az ítélet ellen az I. r. vádlott, a II. r. vádlott, a III. r. vádlott, a XVIII. r. vádlott, a XXIII. r. vádlott és a XXV. r. vádlott vonatkozásában az ügyész, az I. r. vádlott, a II. r. vádlott, a III. r. vádlott, a XVIII. r. vádlott, a XXIII. r. vádlott és a XXV. r. vádlott és védőik az ítélet kihirdetésekor fellebbezést jelenthetnek be, egyebekben fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

Az elsőfokú bíróság az I. r. vádlottat bűnösnek mondta ki 1 rb. folytatólagosan elkövetett csalás büntetében, amely részben kísérlet [Btk. 318. § (1) bekezdés, (7) bekezdés a) pont, Btk. 12. § (2) bekezdés, Btk. 16. §], 1 rb. folytatólagosan elkövetett vesztegetés büntetében [Btk. 250. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) pont, (3) bekezdés II. fordulat], 1 rb. folytatólagosan, részben közvetett tettesként elkövetett hűtlen kezelés büntetében [Btk. 319. § (1) bekezdés, (3) bekezdés b) pont], 5 rb. hivatali visszaélés büntetében [Btk. 225. §] és 2 rb. folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében [Btk. 276. §, Btk. 12. §], ezért halmazati büntetésül 8 év 6 hónap börtönbüntetésre, mellékbüntetésül 10 év közügyektől eltiltásra, 500.000,- Ft pénzmellékbüntetésre és 366.000.000,- Ft vagyonekobzásra ítélte.

Az I. r. vádlottat 1 rb. folytatólagosan elkövetett hűtlen kezelés büntette [Btk. 319. § (1) bekezdés, (3) bekezdés b) pont] és 1 rb. vesztegetés büntette [Btk. 253. § (1) bekezdés és (2) bekezdés] miatt emelt vád alól felmentette.

A II. r. vádlott bűnösségét megállapította 1 rb. folytatólagosan elkövetett hűtlen kezelés büntetében [Btk. 319. § (1) bekezdés, (3) bekezdés b) pont], 5 rb. hivatali visszaélés büntetében (Btk. 225. §) és 3 rb. folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében (Btk. 276. §), ezért halmazati büntetésül 1 év 6 hónap börtönbüntetésre, mellékbüntetésül 2 év közügyektől eltiltásra ítélte.

A II. r. vádlottat 1 rb. bűnsegédként folytatólagosan elkövetett csalás büntette [Btk. 318. § (1) bekezdés, (7) bekezdés a) pont], 1 rb. vesztegetés büntette [Btk. 253. § (1) bekezdés és (2) bekezdés, Btk. 258/A. § 2. pont], és 1 rb. folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége (Btk. 276. §) miatt emelt vád alól felmentette.

A III. r. vádlott bűnösségét megállapította 3 rb. felbujtóként elkövetett közokirat-hamisítás büntetében [Btk. 274. § (1) bekezdés c) pont, Btk. 21. § (1) bekezdés], 1 rb. bűnsegédként elkövetett hűtlen kezelés büntetében [Btk. 319. § (1) bekezdés, (3) bekezdés a) pont, Btk. 21. § (2) bekezdés], 1 rb. folytatólagosan bűnsegédként elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében [Btk. 276. §, Btk. 21. § (2) bekezdés] és 2 rb. hivatali visszaélés büntetében (Btk. 225. §), ezért halmazati büntetésül 1 év börtönbüntetésre, mellékbüntetésül 2 év közügyektől eltiltásra és 100.000,- Ft pénzmellékbüntetésre ítélte.

A III. r. vádlottat 1 rb. csalás büntette [Btk. 318. § (1) bekezdés, (5) bekezdés a) pont, Btk. 20. § (2) bekezdés], 1 rb. vesztegetés büntette [Btk. 250. § (1) bekezdés, (3) bekezdés I. fordulat, Btk. 258/A. § 2. pont] és 1 rb. hűtlen kezelés büntette [Btk. 319. § (1) bekezdés, (3) bekezdés b) pont] miatt emelt vád alól felmentette.

A IV. r. vádlott bűnösnek mondta ki 1 rb. folytatólagosan elkövetett hivatali visszaélés

büntetésben, mint bűnsegédet [Btk. 225. §, Btk. 21. (2) bekezdés] és 1 rb. folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében [Btk. 276. §, Btk. 12. § (2) bekezdés], ezért halmazati büntetésül 1 év börtönbüntetésre, mellékbüntetésül 2 év - helyesen - közügyektől eltiltásra és 5 év értékecselői foglalkozástól eltiltásra ítélte.

A IV. r. vádlottat 1 rb. folytatólagosan elkövetett csalás büntetésének [Btk. 318. § (1) bekezdés, (7) bekezdés a) pont, Btk. 12. § (2) bekezdés] vádjá alól felmentette.

A XVIII. r. vádlott bűnösségét megállapította 1 rb. bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett hűtlen kezelés büntetésben [Btk. 319. § (1) bekezdés, (3) bekezdés a) pont, Btk. 12. § (2) bekezdés, Btk. 21. § (2) bekezdés], 1 rb. folytatólagosan, bűnsegédként elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében [Btk. 276. §, Btk. 21. § (2) bekezdés], 1 rb. közokirat-hamisítás büntetésben [Btk. 274. § (1) bekezdés c) pont] és 1 rb. hivatali visszaélés büntetésben mint bűnsegéd [Btk. 225., Btk. 21. § (2) bekezdés], ezért halmazati büntetésül 10 hónap, végrehajtásában 2 év próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetésre ítélte.

A XVIII. r. vádlottat 1 rb. bűnsegédként elkövetett hűtlen kezelés büntette [Btk. 319. § (1) bekezdés, (3) bekezdés b) pont] miatt emelt vád alól felmentette.

A XIX. r. vádlottat bűnösnek mondta ki 1 rb. bűnsegédként folytatólagosan elkövetett jelentős vagyoni hátrányt okozó hűtlen kezelés büntetésben [Btk. 319. § (1) bekezdés, (3) bekezdés b) pont, Btk. 12. § (2) bekezdés, Btk. 21. § (2) bekezdés], ezért 10 hónap, végrehajtásában 2 év próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetésre, mellékbüntetésül 100.000,- Ft pénzmellékbüntetésre ítélte.

A XX. r. vádlottat bűnösnek mondta ki 1 rb. bűnsegédként folytatólagosan elkövetett hűtlen kezelés büntetésben [Btk. 319. § (1) bekezdés, (3) bekezdés b) pont, Btk. 12. § (2) bekezdés, Btk. 21. § (2) bekezdés] és 1 rb. folytatólagosan bűnsegédként elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében [Btk. 276. §, Btk. 12. § (2) bekezdés, Btk. 21. § (2) bekezdés], ezért halmazati büntetésül 8 hónap végrehajtásában 2 év próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetésre, mellékbüntetésül 50.000,- Ft pénzmellékbüntetésre ítélte.

A XXI. r. vádlottat 1 rb. magánokirat-hamisítás vétsége (Btk. 276. §) miatt emelt vád alól felmentette.

A XXII. r. vádlottat 1 rb. bűnsegédként elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége [Btk. 276. §, Btk. 21. § (2) bekezdés] miatt emelt vád alól felmentette.

A XXIII. r. vádlottat bűnösnek mondta ki 2 rb. felbujtóként elkövetett hivatali

visszaélés büntetében [Btk. 225. §, Btk. 21. § (1) bekezdés] és ezért öt 6 hónap - végrehajtásában 2 év próbaidőre felfüggesztett - börtönbüntetésre ítélte halmazati büntetésül.

A XXIII. r. vádlottat 1 rb. bűnsegédként elkövetett hűtlen kezelés büntette [Btk. 319. § (1) bekezdés, (3) bekezdés b) pont] miatt emelt vád alól felmentette.

A XXIV. r. vádlott bűnösségét kimondta 1 rb. felbujtóként elkövetett hivatali visszaélés büntetében [Btk. 225. §, Btk. 21. § (1) bekezdés], ezért öt 100 napi tétel, összesen 100.000,- Ft pénzbüntetésre ítélte, rendelkezett a pénzbüntetés meg nem fizetés esetén történő átváltoztatásáról is.

A XXV. r. vádlottat bűnösnek mondta ki 2 rb. hivatali visszaélés büntetében (Btk. 225. §) és ezért öt halmazati büntetésül 6 hónap - végrehajtásában 2 év próbaidőre felfüggesztett - börtönbüntetésre ítélte.

Rendelkezett az I., III., XIX., XX. r. vádlottakkal szemben kiszabott pénzmellékbüntetés meg nem fizetés esetére történő átváltoztatásáról is. Az I., II., III. és IV. r. vádlottakkal szemben kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendelte - a konkrét dátumok megjelölése nélkül - az általuk előzetes fogvatartásban, valamint az I. r. vádlott által házi őrizetben töltött időt.

Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelek lefoglalásának megszüntetéséről és azok kiadásáról, illetőleg iratmellékletként történő kezeléséről. Kötelezte az I. r. vádlottat, hogy a **(magánfél neve)** sértettnek fizessen meg kártérítés jogcímén összesen 236.000.000,- Ft-ot, ebből az összegből 3.000.000,- Ft-ot a XX. r. vádlottal egyetemlegesen azzal, hogy a kártérítésként megállapított összegből 233.000.000,- Ft után 2004. január hó 23. napjától, míg 3.000.000,- Ft után 2008. március 1. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes kamatot, illetőleg az államnak ezzel összefüggésben 900.000,- Ft le nem rótt illetéket - melyből 180.000,- Ft-ot a XX. r. vádlottal egyetemlegesen - is köteles megfizetni.

Kötelezte a II. r. vádlottat, hogy a **(magánfél neve)** sértettnek kártérítés jogcímén 21.024.714,- Ft-ot; ebből 9.704.714,- Ft-ot a XIX. r. vádlottal egyetemlegesen azzal, hogy 8.100.000,- Ft-nak 2006. október 1. napjától, 3.220.000,- Ft-nak 2007. február 1 napjától, 9.704.714,- Ft-nak 2007. május 1. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes kamatát is fizesse meg, valamint az államnak külön felhívására 900.000,- Ft le nem rótt illetéket, amelyből 582.290,- Ft a XIX. r. vádlottal egyetemlegesen terheli.

7.142.106,- Ft vonatkozásában a magánfelet polgári jogi igénye érvényesítésével a törvény egyéb útjára utasította, míg ezt meghaladóan a polgári jogi igényt elutasította.

Rendelkezett a II. r. vádlott vonatkozásában a Pesti Központi Kerületi Bíróság 9.Bny.43642/2009/2. számú végzésével és a 9.Bny.44247/2009/2. számú végzésével zár alá vett vagyontárgyak zár alá vételének megszüntetéséről.

Rendelkezett továbbá a 15.B.14092/2010/208. számú végzéssel a III. r., a IV. r. vádlott, a XVIII. r., a XX. r., a XXXIII. r. vádlott tekintetében zár alá vett vagyontárgyak zár alá vételének feloldásáról.

Az eljárás során az ítélettel érintett vádlottak vonatkozásában felmerült bűnügyi költségből az I. r. vádlottat 728.025,- Ft, a III. r. vádlottat 900.940,- Ft, a IV. r. vádlottat 1.360.740,- Ft, a XVIII. r. vádlottat 577.715,- Ft bűnügyi költség viselésére kötelezte azzal, hogy a fennmaradó 2.190.095,- bűnügyi költséget az állam viseli.

Az elsőfokú ítélet ellen fellebbezést jelentett be az ügyész

- az I. r. vádlott terhére bűnösségének további 1 rb., a Btk. 318. § (1) bekezdésébe ütköző és a (7) bekezdés a) pontja szerint minősülő különösen jelentős kárt okozó, üzletszerűen, bűnszervezet tagjaként folytatólagosan elkövetett csalás bűntettében, 1 rb. a Btk. 250. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) pontjára figyelemmel és a (3) bekezdés II. fordulata szerint minősülő hivatalos személy által fontosabb ügyben kötelességszegés, üzletszerűen, bűnszervezet tagjaként, folytatólagosan elkövetett vesztegetés bűntettében, 1 rb. a Btk. 319. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés b) pontja szerint minősülő jelentős vagyoni hátrányt okozó hűtlen kezelés bűntettében mint felbujtó, 1 rb. a Btk. 319. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő nagyobb vagyoni hátrányt okozót hűtlen kezelés bűntettében és 2 rb. a Btk. 319. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés b) pontja szerint minősülő folytatólagosan elkövetett jelentős vagyoni hátrányt okozó hűtlen kezelés bűntettében való megállapítása, vele szemben hosszabb tartamú börtönbüntetés és közügyektől eltiltás, valamint magasabb összegű pénzmellékbüntetés kiszabása iránt,

- a II. r. vádlott terhére bűnösségének további 1 rb. a Btk. 318. § (1) bekezdésébe ütköző és a (7) bekezdés a) pontja szerint minősülő különösen jelentős kárt okozó, üzletszerűen, bűnszervezet tagjaként folytatólagosan elkövetett csalás bűntettében mint bűnsegéd, 5 rb. a Btk. 319. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés b) pontja szerint minősülő jelentős vagyoni hátrányt okozó hűtlen kezelés bűntettében, 4 rb. a Btk. 276 §-ába ütköző folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében, 1 rb. a Btk. 253 § (1) bekezdésébe ütköző és a Btk. 258/A. § 2. pontjára figyelemmel a (2) bekezdés szerint minősülő kötelesség megszegésére irányuló hivatali vesztegetés bűntettében, 1 rb. a Btk. 319. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő nagyobb vagyoni hátrányt okozó hűtlen kezelés bűntettében és 2 rb. a Btk. 319. §-ának (1) bekezdésében ütköző és a (3) bekezdés b) pontja szerint

minősülő folytatólagosan elkövetett jelentős vagyoni hátrányt okozó hűtlen kezelés büntetében is történő megállapítása, és vele szemben hosszabb tartamú börtönbüntetés, közügyektől eltiltás, valamint magasabb összegű pénzmellékbüntetés kiszabása érdekében,

- a III. r. vádlott terhére a bűnösségének további 1 rb. a Btk. 318. § (1) bekezdésébe ütköző és az (5) bekezdés a) pontja szerint minősülő jelentős kárt okozó, társtetteségben elkövetett csalás büntetében, 1 rb. a Btk. 250. § (1) bekezdésébe ütköző és a Btk. 258/A. § 2. pontjára figyelemmel a (3) bekezdés I. fordulata szerint minősülő hivatalos személy által kötelességszegéssel elkövetett vesztegetés büntetében és 1 rb. a Btk. 319. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés b) pontja szerint minősülő jelentős vagyoni hátrányt okozó hűtlen kezelés büntetében történő megállapítása és hosszabb tartamú börtönbüntetés, közügyektől eltiltás és magasabb összegű pénzmellékbüntetés kiszabása iránt,

- a IV. r. vádlott terhére bűnösségének további 1 rb. a Btk. 318. § (1) bekezdésébe ütköző és a (7) bekezdés a) pontja szerint minősülő különösen jelentős kárt okozó, üzletszerűen, bünszervezet tagjaként, folytatólagosan bűnsegédként elkövetett csalás büntetében történő megállapítása, és vele szemben hosszabb tartamú börtönbüntetés és közügyektől eltiltás, valamint magasabb összegű pénzmellékbüntetés kiszabása iránt,

- a XVIII. r. vádlott terhére bűnösségének további 1 rb. a Btk. 319. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés b) pontja szerint minősülő bűnsegédként elkövetett jelentős vagyoni hátrányt okozó hűtlen kezelés büntetében történő megállapítása, a börtönbüntetés és a felfüggesztés próbaidejének hosszabb időtartamban való megállapítása, továbbá pénzmellékbüntetés kiszabása iránt,

- a XIX. r. vádlott terhére a szabadságvesztés tartamának és a próbaidő tartamának hosszabb tartamban történő megállapítása, és a pénzmellékbüntetés magasabb összegben történő kiszabása érdekében,

- a XXI. r. vádlott terhére a bűnösségének 1 rb. a Btk. 276. §-ába ütköző magánokirat-hamisítás vétségében történő megállapítása és pénzbüntetés kiszabása iránt,

- a XXII. r. vádlott terhére bűnösségének 1. rb. a Btk. 276. §-ába ütköző bűnsegédként elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében történő megállapítása és pénzbüntetés kiszabása iránt,

- a XXIII. r. vádlott terhére bűnösségének további 1 rb. a Btk. 319. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés b) pontja szerint minősülő bűnsegédként elkövetett jelentős vagyoni hátrányt okozó hűtlen kezelés büntetében történő megállapítása, hosszabb

tartamú börtönbüntetés, a felfüggesztés próbaidejének hosszabb tartamban való megállapítása és magasabb összegű pénzmellékbüntetés kiszabása érdekében, míg

- a XXIV. r. vádlott terhére a vele szemben kiszabott pénzbüntetés mértékének felemelése érdekében.

Fellebbezést jelentett be a magánfél a polgári jogi igény teljes megfizetésére kötelezés érdekében.

Az ügyész a fellebbezése indokolásában kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítást hiányosan folytatta le, az általa megállapított tényállás több ponton hiányos, iratellenes, ezzel összefüggésben kifogásolta az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenységét, így különösen az alábbiakat sérelmezte:

Az I. tényállási ponttal kapcsolatban kifejtette, hogy az hiányosan került megállapításra tekintettel arra, hogy a törvényszék adós maradt annak indokával, hogy miként kerülhetett sor az értékesítéssel érintett ingatlanokra vonatkozó előterjesztés elkészítésére a II. r. vádlott tudta nélkül, illetőleg hogyan lehet, és mi alapján indíthatta be az apparátus működését az I. r. vádlott.

Kifogásolta, hogy hiányosan került megállapításra a tényállás az ítélet 69. oldalán abban a részében, hogy az rögzítésre került ugyan, hogy I. r. vádlott és **(1. sz. tanú)** tisztában voltak az értékbecslés jelentőségével, hiszen e nélkül az ingatlan elidegenítéséről határozat nem születhetett. Ugyanakkor nem utalt a tényállásnak ez a része arra, hogy az is fontos volt, hogy az ingatlant ne pályáztassák, márpedig a pályáztatás hiánya II. r. vádlott tudta és támogatása nélkül nem valósulhatott volna meg.

Hiányolta a tényállás I. pontjával kapcsolatban azt is, hogy bár az ítélet rögzíti, hogy (település megjelölése)-en a 2003., 2004. közötti időszakban nagy számban voltak ingatlanfejlesztések, azonban a (kerület megjelölése) kerületi rendkívül leromlott állapotú ingatlanok iránt nem volt jelentősebb kereslet, azonban az ítéletből nem állapítható meg az, hogy a bíróság ezen megállapítását mire alapozta.

Sérelmezte továbbá, hogy az elsőfokú bíróság a megállapításait a bérlők lakta teljes ingatlanokra korlátozta annak ellenére, hogy a tényállásból megállapíthatóan **(1. sz. tanú)** nem csupán bérlőkkel terhelt ingatlanokat akart vásárolni, és az önkormányzat sem csupán ezeket akarta értékesíteni. A pályáztatással kapcsolatban kifogásolta, hogy a bíróság nem vonta mérlegelési körébe és nem is említette ítéletében **(2. sz. tanú)** tanúvallomásának azon részét, amely szerint ő is pályázat útján vásárolt ingatlant a VII. kerületi önkormányzattól. Véleménye szerint az elsőfokú bíróság a tényállás I. pontjának megállapítása során a megállapított tényekből további tényekre helytelen következtetéseket vont le, amikor megállapította azt, hogy **(1. sz. tanú)**-n kívül más jelentkezők nem voltak 2003-ban és 2004-ben.

Sérelmezte az értékbecslésekkel kapcsolatban, hogy az elsőfokú bíróság egyáltalán

nem értékelte azt a tényt, hogy az értékbecslések tartalmazzák azt is, hogy az ingatlan forgalmi értékének a meghatározása céljából rendelték ki a (stúdió neve) Stúdiót, és hogy ezzel összefüggésben a megbízás tárgyával kapcsolatban IV. r. vádlottat felkereste a Gazdasági Bizottság elnöke I. r. vádlott, és megmondta neki, hogy mi legyen a vételár. Így véleménye szerint az elsőfokú bíróság a hiányos tényállás alapján megállapított tényekből további tényekre hibásan következtetett, hiszen a IV. r. vádlottnak tudnia kellett azt, hogy az ingatlanokat értékesíteni akarták. Rámutatott arra is, hogy érthetetlen az ítélet indokolása a tekintetben is, hogy ha IV. r. vádlott nem tudta volna, hogy az ingatlanok értékesítése céljából kell az értékbecsléseket elkészíteni, úgy I. r. vádlott, mint a Gazdasági Bizottság elnöke miért kereste volna fel és mondta volna meg neki, hogy mit kell az értékbecslésnek tartalmaznia. Egyebekben pedig IV. r. vádlott az eljárás során több alkalommal elismerte, hogy tudott arról, hogy értékesítési célból kell az értékbecsléseket elkészítenie, amelyet egyébként **(1. sz. tanú)** vallomása is alátámasztott.

Sérelmezte a tényállás I. pontjában szereplő projektárrakkal kapcsolatban, hogy az elsőfokú bíróság az ítéletben csak általánosságban határozta meg, hogy a projekt cég eladásához kapcsolódóan az eladók vállalták a bontási engedélyek, építési engedélyek megszerzését, meghatározott szintterületek beépíthetőségét, illetőleg a bérlőkkel terhelt ingatlanok esetében a bérlők kiköltöztetésével kapcsolatos tárgyalások megszervezését, illetőleg a bérlők kiköltöztetését. Ugyanakkor álláspontja szerint az üzletrészeket megvásárló befektetői csoportoknál minden esetben eltérően alakultak ezek a feltételek, hiszen **(3. sz. tanú)** a vételár felosztásával kapcsolatos vallomásában is cáfolta ezt. Nem vonta az elsőfokú bíróság mérlegelési körébe e tekintetben azt sem, hogy **(4. sz. tanú)**, illetőleg az (ingatlancsoport neve) ingatlancsoportéhoz tartozó **(3. sz. tanú)** is előadta, hogy saját szakember gárdájuk volt, ők is folytattak előzetes megbeszéléseket pl. a Műemlékvédelmi Hivatalnál.

Hiányolta, hogy a törvényszék nem vonta mérlegelési körébe **(5. sz. tanú)** azon vallomását, amely szerint őt a **(1. sz. utca, házszám).** szám alatti ingatlannal kapcsolatban nem érdekelte, hogy milyen terveket készítettek, hiszen neki határozott elképzelései voltak az oda építendő ingatlanról, amely a korábbi elképzelésekkel nem egyezett.

Kifogásolta, hogy bár a bíróság minden csalással érintett tényállás esetében rögzítette, hogy az önkormányzat és a **(1. sz. tanú)**-hoz köthető cégek közötti adásvételi szerződésben szereplő vételárat az üzletrészt megvásárló befektetők fizették ki az önkormányzatnak, az azonban nem derül ki az egyes tényállási pontokból, hogy ezt az üzlet rész-átruházási szerződésben szereplő összeg terhére vagy azon túlmenően tették.

Az ingatlanok árával kapcsolatban felrótta azt is, hogy a törvényszék **(szakértő neve)** szakértői véleményével kapcsolatosan nem tért ki arra, hogy azt az ingatlanok értéke tekintetében miért nem tartotta aggálytalannak. **(szakértő neve)** szakvéleményével kapcsolatban álláspontja szerint az állapítható meg, hogy az megbízhatatlan, valótlán adatokon alapul, nem átlátható, számos eltérést tartalmaz, így azt ingatlanok értékével

kapcsolatban nem lehetett volna bizonyítékként figyelembe venni. Ugyanakkor kifejtette ezzel kapcsolatban azt is, hogy a szakértői vélemény egyéb megállapításai, amelyekkel kapcsolatban kétely nem merült fel, így a bontási engedély költségével kapcsolatos megállapítása, a versenytárgyalásra vonatkozó megállapítása, valamint az ingatlan értékének pénzügyi értelemben tett megállapítása bizonyítékként felhasználható volt, ezeket azonban a bíróság figyelmen kívül hagyta. Nem ütköztette a szakértői véleményt egyéb bizonyítékokkal, így **(1. sz. tanú), (4. sz. tanú), (6. sz. tanú), (7. sz. tanú), (3. sz. tanú), (8. sz. tanú), (9. sz. tanú)** és **(10. sz. tanú)** vallomásaival, valamint az ingatlanokra benyújtott vételi ajánlatokkal és a **(2. sz. utca házszámok)** szám alatti ingatlanoknál lefolytatott pályáztatás kapcsán keletkezett okirati bizonyítékokkal.

Sérelmezte, hogy bár a bírósági tárgyaláson ismertetésre kerültek, az ítéletben a bizonyítékok felsorolása és mérlegelése körében mégsem szerepelnek a tényállás egyes pontjában szereplő ingatlanokkal kapcsolatos határozatok, előszerződések és szerződések, értékbecslések, vételi ajánlatok, előterjesztések, pénzügyi teljesítést igazoló iratok, testületi határozatok és az ezzel kapcsolatos levelezés, földhivatali határozatok és jegyzőkönyvek, KÖH átiratok, cégiratok és egyéb szerződések. Álláspontja szerint ebből fakadóan az ítéletből az sem derül ki, hogy ezek a tárgyaláson ismertetett iratok mit tartalmaznak, mint ahogyan az sem, hogy ezek mit, vagy mit nem támasztanak alá, illetve hogy a bíróság ezeket miért nem vette figyelembe bizonyítékként.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem adott számot arról, hogy a zár alá vett vagyon tekintetében mi alapján jutott **(11. sz. tanú)** tanúvallomása és a lehallgatási anyag ide vonatkozó része ellenére arra a megállapításra, hogy a (forgalmi rendszám) frsz. (típus) típusú személygépkocsi **(2. sz. név)** tulajdonát képezte.

Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem értékelte a gazdasági bizottság iktatókönyvét, így az ítéletből nem derül ki, hogy minden esetben iktatásra került-e a vételi ajánlat akár a vádbeli ingatlanok, akár egyéb esetekben, valamint az sem, hogy mikor történt az értékbecslésre vonatkozóan a megbízás adása. Hiányolta, hogy a bíróság nem értékelte azon képviselő-testületi határozatokat, amelyekből megállapítható lett volna, hogy a vádbeli ingatlanokon kívüli ingatlanok esetében is voltak jelentkezők, valamint azt, hogy más ingatlanok esetében már pályáztattak az ide vonatkozó rendelet változása miatt.

Felrótta, hogy az elsőfokú bíróság elmulasztotta a III. r. vádlott védője által becsatolt cégérték megállapításával kapcsolatos okirati bizonyítékok értékelését, annak megjegyzésével, hogy azt több tanú vallomása is cáfolta. Kifogásolta azt is, hogy a bíróság érdemben nem vette figyelembe az ÁSZ jelentésnek a pályáztatással kapcsolatos megállapításait.

Sérelmezte, hogy a bíróság a sértett által megbízott szakértők által készített szakértői vélemény elnevezésű iratokat kirekesztette a bizonyítékok köréből arra hivatkozással, hogy **(szakértő neve)** nyilatkozata szerint szakértői kompetenciával nem rendelkeznek. Ezzel kapcsolatban előadta, hogy önmagában az, hogy egy személy

ingatlanforgalmi igazságügyi szakterületre nincs bejegyezve, még nem ad okot arra, hogy az általa készített szakértői véleményt kirekesszék a bizonyítékok köréből, ha az ezzel kapcsolatos végzettséggel, szakértelemmel rendelkezik, hiszen a Be. 102. § (1) bekezdése szerint az ilyen személy eseti szakértőként is kirendelhető lenne. Ezzel összefüggésben kifogásolta azt is, hogy a IV. r. vádlott által elkészített értékbecsléseket az ítélet nem tartalmazza, azok csupán a szakértői véleményben szerepelnek a bíróság által meghatározott szempontok alapján, így azonban az nem lett a mérlegelés körébe vonva.

Sérelmezte, hogy III. r. vádlott esetében nem egyértelmű, mi a felmentés oka, hiszen az elsőfokú bíróság az ítéletben azt rögzítette, hogy az ingatlan értéke és a IV. r. vádlott által készített értékbecslésben szereplő összeg közötti eltérés a hibahatáron belül volt, ugyanakkor a jogi indokolásban bizonyítékok hiánya okából történő felmentésre utalt. Így álláspontja szerint a jogi indokolás és az ítéletben a bizonyítékok értékelése kapcsán kifejtettek egymással ellentétesek.

Sérelmezte, hogy a I. tényállási pontok alatt felsorolt vagyon elleni bűncselekményeknél az ítéletből nem állapítható meg, hogy mi alapján és pontosan hogyan került kiszámításra a kár összege, azaz az, hogy a befejezett bűncselekményeknél mit tekintett kárnak, a kísérletnél pedig a be nem következett kár összegének. Ebből fakadóan a bíróság nem adta jogi indokát annak, hogy az I. tényállási pontban szereplő csalás minősítését mire alapozza, illetőleg miért részben kísérlet a folytatólagosan elkövetett bűncselekmény.

Az I/1. tényállási pont esetében sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság II. r. vádlott szerepével kapcsolatban semmilyen megállapítást nem tesz annak ellenére, hogy vádirat e tényállás esetében is közreműködő tevékenységet ró II. r. vádlott terhére, így álláspontja szerint a törvényszék e tényállási pont vonatkozásában a II. r. vádlottra nézve nem merítette ki a vádat.

Kifogásolta, hogy álláspontja szerint a törvényszék a I. tényállási pontban rögzített cselekmények kapcsán több tanú, így pl. **(1. sz. tanú)**, **(4. sz. tanú)** és **(6. sz. tanú)** tanúvallomásának ismertetésekor nem említi azokat a vallomásrészleteket, amely a felmentett vádlottak közül II. r. vádlott, III. r. és IV. r. vádlott IV. r. vádlottak bűnösségét támasztaná alá más bizonyítékokkal összevetve.

Hiányolta, hogy a bíróság nem tulajdonított jelentőséget a bünszervezet megállapítása kapcsán annak, hogy **(1. sz. tanú)** **(6. sz. tanú)**nak és **(4. sz. tanú)**nak is elmondta, hogy vesztegetési pénz ellenében szerzi meg az ingatlanokat. Így véleménye szerint aggálytalanul megállapítható, hogy **(6. sz. tanú)**, mind **(4. sz. tanú)** tudomással bírtak arról, hogy az ingatlanokat olcsóbban vásárolják meg az önkormányzattól, mint amennyit azok érnek. Nevezettek mégis segítettek megcsinálni az üzletrész-átruházásokat, a cégeket, illetőleg tudtak mindent az ingatlanügyletekről, az értékesítési folyamatról, arról, hogy az ingatlanok megvásárlása előtt fizetni kellett a gazdasági bizottság elnökének I.rendű vádlottnak, valamint manipulált értékbecslés beszerzéséről is.

Felróta, hogy az elsőfokú bíróság **(4. sz. tanú)** tanúkihallgatása során elmulasztotta

annak tisztázását, hogy a megvásárolt ingatlanok mekkora értékkel bírtak, miért az eladót terhelte az engedélyeztetések kapcsán a tervek elkészítése, annak ellenére, hogy vallomása szerint a **(1. sz. gazdasági társaság neve)** kiemelt szakértői gárdával rendelkezett. Nem kérdezett rá arra sem, hogy miként jelentkezett az üzletrészen belül a bérlők kiköltöztetésének költsége, ha azt a vételár terhére intézték, és amely összeget külön fizettek meg a külföldi befektetők az önkormányzatnak. Nem tisztázta továbbá azt sem, hogy a tanú véleménye szerint pénzben kifejezhető módon mekkora összeggel bírt a készfizető kezesség vállalása. Nem vonta mérlegelési körébe a tanú írásbeli vallomásának azon részletét, amely szerint a tanú tapasztalata szerint a korábbi szerződésekben az önkormányzat kötelessége volt a tárgyalások lebonyolítása a bérlőkkel, amit később a vevőre próbált áthárítani. Nem hivatkozott az ítélet arra a bírósági tárgyaláson tett vallomásrészletére sem, amely szerint a II. r. vádlott előtt egyértelmű volt, hogy **(1. sz. tanú)** volt az, aki első lépésben ezeket az ingatlanokat megvásárolta. Véleménye szerint mivel **(1. sz. tanú)** akként nyilatkozott, hogy II. r. vádlottnak nem említette, hogy ő áll az ingatlanok mögött, így ebből a körülményből a törvényszék azt a következtetést vonhatta volna le, hogy II. r. vádlott erről kizárólag I. r. vádlottól értesülhetett még **(4. sz. tanú)**-val történt személyes megismerkedését megelőzően. Álláspontja szerint az ítélet 187. oldalán feketén kivastagított rész iratellenesen került megállapításra, hiszen **(4. sz. tanú)** ilyen nyilatkozatot sem a nyomozás során, sem a tárgyaláson, sem pedig írásbeli vallomásában nem tett. Sérelmezte azt is, hogy az elsőfokú bíróság bár általánosítva megfogalmazta, hogy egy ingatlan befektető miért nem az önkormányzattól vásárolt, azonban ennek során figyelmen kívül hagyta **(4. sz. tanú)** tanú írásbeli vallomásából azt, hogy több ok együttesen vezetett oda, hogy nem vásárolt közvetlenül az általa képviselt befektetői csoport az önkormányzattól. Nem hivatkozott a tanúvallomásból arra, hogy az említett okok közül jelentős volt az is, hogy mire ő az önkormányzati képviselőkkel megismerkedett, már minden általuk érintett ingatlan értékesítésre került. Figyelmen kívül hagyta a tanú azon nyilatkozatát is a törvényszék, amely szerint 2003. évet követően azokon az ingatlanokon kívül, amelyek **(1. sz. tanú)**-hoz kapcsolható projektcégek tulajdonában voltak, más (kerület megjelölése) kerületi ingatlant nem vettek meg a befektetői. Volt olyan eset, amikor gondolkoztak azon, hogy egy-egy pályázaton elindulnak, de végül mégsem tették. Az ügyész álláspontja szerint ennek a vallomásrésznek az értékelése esetén arra a következtetésre kellett volna jutnia az elsőfokú bíróságnak, hogy a **(1. sz. tanú)** érdektségébe tartozó cégek által megvásárolni kívánt ingatlanokon kívül II. r. vádlottnál felmerült az akarat az ingatlanok pályáztatására.

Kifogásolta az ítélet azon megállapítását, amely szerint **(6. sz. tanú)** a lefoglalt iratok átnézését követően a megismert iratokból levont következtetéseiről és nem az általa ismert tényekről számol be arra hivatkozással, hogy ezzel kapcsolatban a bíróság nem adott számot arról, hogy milyen iratok esetében tartotta ezt megállapíthatónak.

Sérelmezte, hogy az ítélet nem tartalmazza **(12. sz. tanú)** tanúvallomásának azon részletét, amely szerint nem emlékezett olyanra, hogy az értékbecslés beérkezett, és

már aznap a gazdasági bizottság elé is került annak ellenére, hogy pl. a **(1. sz. utca, házszám)**. szám alatti ingatlan esetében 2004. szeptember 9. napján ez történt. Kifejtette, hogy az ítélet arra sem hivatkozott, hogy **(12. sz. tanú)** tanú előadta, hogy olyanra sem emlékezett, hogy még mielőtt megbízták volna írásban a **(stúdió neve)** Stúdiót, előtte szóban felkérték az értékbecslés elkészítésére, illetőleg, ha voltak ilyen esetek, ő konkrétan már nem emlékszik ilyenre

Az értékbecslésekkel kapcsolatban kifogásolta azt is, hogy **(13. sz. tanú)** tanú bár kategorikusan kizárta azt, hogy ő szóban megrendelést adott volna az (2. sz. gazdasági társaság)-nak az értékbecslés beszerzésére, az ítélet ezt nem tartalmazza. Sételmezte ezzel összefüggésben, hogy az ítélet nem tartalmazza **(13. sz. tanú)** és **(12. sz. tanú)** a bérlőkkel történő tárgyalás megkezdésére vonatkozó vallomásrészletét, valamint **(14. sz. tanú)** vallomásának azon részét sem, miszerint egy idő után csak rajtuk keresztül lehetett kiadni az értékbecslőnek a munkát, azonban volt egy olyan időszak, amikor közvetlenül is mehetett a megrendelés. Nem foglalkozott a bíróság az ítéletében **(15. sz. tanú)** tanúvallomásának azon részével sem, melyből kiderül, hogy milyen adatokért kellett volna bemenni IV. r. vádlottnak az értékbecslés elkészítéséhez az (2. sz. gazdasági társaság)-hoz, míg az ezen kívüli adatokat honnan, milyen módon, mennyi idő alatt lehetett beszerezni. Így nem adott magyarázatot az ítélet arra sem, hogy számos esetben a vételi ajánlat benyújtásának a napja olyan közel volt a megbízás és az értékbecslés napjához, hogy még ha telefonon hívják fel az értékbecslőt, akkor sem tudta volna ennyi idő alatt IV. r. vádlott az értékbecsléseket elkészíteni, amely körülmény azonban szintén a **(1. sz. tanú)** tanú által elmondottakat támasztotta volna alá, amely szerint ő segített adatokkal felépíteni az értékbecsléseket. Sételmezte, hogy a törvényszék figyelmen kívül hagyta **(16. sz. tanú)** vallomásának azon részletét, amely szerint amikor III. r. vádlott nem volt képviselő, bejárt a (3. sz. utcai) (1. sz. párt megjelölése) irodába, ahol a (1. sz. utcai) ingatlan is szóba került oly módon, hogy hogyan halad az építkezés. Az érintettséggel kapcsolatos kérdések során pedig úgy nyilatkozott, hogy tudomása szerint a III. r. vádlott az (1. sz. utca házszám) számnál volt érdekelt, de akkoriban nem volt képviselő, csak utána lett újra az.

Álláspontja szerint eljárási szabályt sértett az elsőfokú bíróság, amikor ítéletében okirati bizonyítéknak tekintette a jogsegély keretében kihallgatott, illetőleg az időközben elhunyt tanúk tárgyaláson felolvasott vallomásait annak ellenére, hogy a Be. 79. § (1) bekezdése alapján figyelemmel a Be. 296. § (1) bekezdésében foglaltakra is, azok egyértelműen tanúvallomásnak minősülnek.

Kifejtette, hogy a törvényszék tévedett, amikor csupán azt vizsgálta, hogy II. r. vádlott és **(1. sz. tanú)**, valamint II. r. vádlott és IV. r. vádlott között bizonyítható kapcsolat fennállt-e, hiszen ezt maga a vádirat sem tartalmazza és a bizonyítékból sem ez következik. A II. r. vádlott az ügyészi álláspont szerint ugyanis azt támogatta, hogy ne versenyeztetés útján értékesítsék az ingatlanokat, holott tudomással bírt arról, hogy lett volna több tőkeerős jelentkező is, illetőleg nem tájékoztatta a képviselő-testületet a többi jelentkezőről. Emellett közreműködött az ingatlanok értékesítésének megszavazásában, s ebben a körben több módosító javaslatot is előterjesztett, majd a

képviselő-testületi döntést követően aláírta az ingatlanokkal kapcsolatos adásvételi szerződést.

Sérrelmezte továbbá, hogy az ítélet jogi indokolásánál kifejtette azt, hogy I. r. vádlott vezető beosztása mellett fontosabb ügyekben intézkedésre jogosult hivatalos személynek minősült, azonban ezt a többszörös minősülést a súlyosító körülmények között nem említi, és bár úgy foglal állást, hogy a vádiratban a bünszervezetre adott leírás csupán a bünszövetség fogalmának feleltethető meg, az általa megállapított tényállás alapján ezt sem vette súlyosító körülményként figyelembe.

Kifogásolta, hogy bár a **(1. sz. utca, házszám)** számú ingatlan vonatkozásában az ítélet kifejezetten tartalmazza azt, hogy az értékbecslés a bontási költség tekintetében nagyobb összeget tartalmaz, elmulasztotta ezzel kapcsolatban a magánokirat-hamisítás vétségének megállapítását. Ezzel összefüggésben utalt arra is, hogy álláspontja szerint a teljesen felderített és megindokolt tényállások esetében a vádirattal egyezően sor kerülhetett volna a magánokirat-hamisítás vétségének megállapítása valamennyi esetben.

A jogi indokolással összefüggésben hiányoltja, hogy az elsőfokú bíróság II. r. vádlott, III. r. vádlott és IV. r. vádlott vonatkozásában elmulasztotta annak kifejtését, hogy miért nem látja bizonyítottnak a vagyon elleni bűncselekmény kapcsán a cselekvőségüket. Ellentmondásosnak tartotta az ítélet jogi indokolását azon részében, hogy bár tartalmazza azt, hogy IV. r. vádlott nem tudta, hogy mi lesz az ingatlanok sorsa, tehát hogy mire kell az értékbecslés, ennek ellenére megállapította bűnösségét a hivatali bűncselekmény kapcsán, holott annak egyik tényállási eleme a jogtalan előny. Ugyanakkor az indokolás azt már nem tartalmazza, hogy a törvényszék álláspontja szerint IV. r. vádlott milyen jogtalan előnyről tudott, ami I. r. vádlottnál meg kellett hogy jelenjen, és amiről neki mint bűnsegédnek tudomással kellett hogy bírjon. Véleménye szerint ezt azon megállapítás sem pótolja, hogy IV. r. vádlott tudta, hogy azonnali jogtalan előny jelentkezik I. r. vádlottnál, mert az az értékbecslést fel fogja használni, hiszen önmagában egy cél nélküli felhasználás előnnyel nem bír. Rámutat arra is, hogy I. r. vádlott mint a gazdasági bizottság elnöke nyilvánvalóan másra nem használhatta azokat fel, mint az adott ingatlan értékesítése során az érték alátámasztására. Álláspontja szerint egyébként a tényállásnak ezzel a részével összefüggésben az indokolás és a tényállás ellentétes is egymással, hiszen a tényállás alapján az a tény, hogy IV. r. vádlott nem tudta, hogy **(1. sz. tanú)** érdekében történik az áron aluli értékbecslés, nem zárja ki a vagyon elleni bűncselekmény megállapíthatóságát. E körben elég, ha a IV. r. vádlott annyiról tud, hogy valakinek az érdekében történik a valós értéknél kisebb összegek feltüntetése a megrendelt értékbecslésben.

Vitatta az ítélet azon megállapítását, amely szerint nem mosható össze egy bűncselekmény elkövetésében való közreműködésre vonatkozó ismeret, amelynek ténybeli alapját nem ismeri, egy bűncselekmény elkövetésében való részvétellel. Álláspontja szerint amennyiben a II. r. vádlott mint polgármester ilyen jellegű cselekményről tudomással bír, úgy a vonatkozó jogszabályok és az SZMSZ szerint

kárelhárítási kötelezettsége lett volna. Minderről hivatalos személyként, hivatalos minőségben szerzett tudomást, így hivatali kötelezettsége keretében nem a bűncselekmény elleplezésében, hanem annak felderítésében való közreműködés lett volna a kötelezettsége, amely elmaradása miatt a Btk. 244. § alatti bűnpártolásban állapítható meg büntetőjogi felelőssége. Ezzel összefüggésben rámutat, hogy mivel a törvényszék nem értékelte teljeskörűen a beszerzett bizonyítékokat, és tévesen arra a következtetésre jutott, hogy II. r. vádlott nem támogatta I. r. vádlottat abban, hogy az önkormányzati ingatlanokat versenyeztetés nélkül áron alul tudják megvásárolni a **(1. sz. tanú)** érdekeltségi körébe tartozó cégek, így vonatkozásában a hűtlen kezelésre vagy a bűnpártolás helyett csak és kizárólag a Btk. 318. §-ában meghatározott vagyon elleni bűncselekmények váddal egyező megállapításának lehet helye.

Kifogásolta az elsőfokú ítélet bünszervezettel kapcsolatos vádra vonatkozó megállapítását. Álláspontja szerint a vádirat I. pont alatti bevezető része kellő részletességgel tartalmazza, illetőleg az I. pont alatti alpontokkal összefüggésben kellő tartalommal is kitöltött tényállást adott a vádirat. Így az I. pont bevezető része és a hozzá tartozó alpontok együttes értelmezése alapján a bünszervezet kritériumai maradéktalanul megállapíthatóak. Figyelemmel arra, hogy a vádirat I. pontjának bevezető része az ott szereplő alpontokban később részletesen leírt bűncselekményeket mutatja be, ez a szerkesztési megoldás lehet szokatlan, ugyanakkor a Be. 217. §-ában foglaltaknak maradéktalanul megfelel, és tartalmazza a bíróság ítéletében hiányolt adatokat, így az összehangolt működést is. Hivatkozott e körben a 4/2005. BJE határozatra, valamint a BH 2009/96. számú eseti döntésre is. Ezek szerint az elkövetőnek a bünszervezetben történő elkövetést átfogó tudattartamára vont következtetés alapja, hogy a hatályos törvény a korábbi szabályozástól eltérően nem a bünszervezet belső, hanem olyan külső tárgyi jellegű ismérveit határozza meg, amelyek a kívülálló számára is felismerhetőek. Ehhez képest az elkövető tudatának nem arra kell kiterjednie, hogy egy bünszervezet a törvényi előfeltételek szerint létrejött, hanem arra, hogy a bünszervezet tárgyi sajátosságai ismeretében annak működéséhez csatlakozik, illetve annak kereteiben cselekszik. Másrészt az összehangoltság meglétének nem feltétele a bünszervezetben cselekvők közvetlen kapcsolata, a többi személy cselekményeinek, illetve a más cselekvők kilétének konkrét ismerete, hiszen az összehangolt működés tartamát tekintve nem más, mint a benne szereplő személyek cselekvésének egymást erősítő hatása. Ezzel összefüggésben kifejtette, hogy a vádirat egyértelműen tartalmazza azt, hogy **(1. sz. tanú)** és **(4. sz. tanú)** miként vettek részt a vádirat által hivatkozott bünszervezetben, és ezen az a körülmény sem változtat, hogy ők nem terheltek az ügyben, hiszen a bünszervezet megállapíthatóságához az kell, hogy az elkövetéskor álljanak fenn a feltételek, ezek pedig megvalósultak. **(4. sz. tanú)** kapcsán álláspontja szerint a törvényszék figyelmen kívül hagyta a vádirat 9. oldalának 1., 2., 3., és 4. bekezdésében foglaltakat, amelyek kifejezetten az ő tevőleges szerepére utaltak. Kifejtette ezzel összefüggésben, hogy a bíróság által értékelni elmulasztott bizonyítékok mérlegelési körébe történő vonásával megállapíthatta volna, hogy az

ingatlanok megszerzésének az egyik feltétele az volt, hogy **(1. sz. tanú)** I. r. vádlottnak a vesztegetési pénzt átadja, amelyről a végső vevő **(4. sz. tanú)** is tudomással bírt, hiszen vele **(1. sz. tanú)** egyeztetett az ingatlanokról, azok vételáráról és **(4. sz. tanú)** több esetben az önkormányzattal is tárgyalt. Álláspontja szerint ugyancsak megállapítható lett volna az is, hogy I. r. vádlott, IV. r. vádlott és **(1. sz. tanú)** tudtak egymás tevékenységéről a csalás vonatkozásában is. I. r. vádlott a **(1. sz. tanú)**tól kapott vesztegetési pénzt ellenében rávette a IV. r. vádlottat, hogy valótlan tartamú értébecslést készítsen, míg a IV. r. vádlott tisztában volt azzal, hogy jóval ár alatt értékeli az ingatlanokat, és ezáltal az önkormányzatnak kárt okoznak, illetőleg az ingatlan vevője részére ez haszonként jelenik meg.

Sérelmezte egyébként azt is, hogy a törvényszék a 14/2002. (III. 20.) AB határozat 3.3. és 3.4. pontjaiban foglaltak ellenére felhívta az ügyészt a vádirati tényállás kiegészítésére, pontosítására, amelyre a feladatmegoszlás elve alapján nem lett volt törvényes lehetősége.

Kifejtette továbbá, hogy a tárgyalási jegyzőkönyv vezetésével kapcsolatban következetlen volt az elsőfokú bíróság, mivel 2011. szeptember 2. napján az ügyész indítványozta, hogy ne csak az ügyészi, hanem minden kérdés, így a védői és a bírói kérdések is szó szerint kerüljenek jegyzőkönyvezésre, ennek azonban a törvényszék csak részben tett eleget, egy időt követően már csak az ügyészi és a védői kérdések kerültek a jegyzőkönyvbe. Álláspontja szerint ezzel a törvényszék megsértette a Be. 251. § (3) bekezdésébe foglalt rendelkezést, amely szerint valamely körülmény vagy nyilatkozat szó szerinti jegyzőkönyvezésre irányuló ügyészi vagy védői indítvány esetében azt csak akkor lehet mellőzni, ha a körülmény, a kifejezés, a kijelentés illetőleg a nyilatkozat megtörténtéről a bíróságnak nincs tudomása. Így tekintettel arra, hogy a tárgyaláson hangrögzítőt is alkalmaztak, a bíróság az erre vonatkozó indítványt nem utasíthatta volna el.

Véleménye szerint eljárási szabályt sértett a törvényszék, amikor az ítélet 154/A. és a 384/A. oldalait nem küldte meg az ügyészségnek, megsértve ezzel a Be. 262. § (2) bekezdését, illetőleg a Be. 70/C. § (3) bekezdés d) pontját. A 2009. évi CLV. tv. 3. §. 5. pontját, a 14. § (2) bekezdését, a 18. § (2) bekezdés a) pontját, valamint a 3/2011. OIT ajánlás 21. pontjába foglaltakat, mely szerint a Központi Nyomozó Főügyészség részére kézbesíteni kellett volna ezen iratokat is.

Kifogásolta, hogy a törvényszék szerint, mivel az ügyészség I. r. vádlottat nem vádolta meg azon cselekménnyel összefüggésben, hogy a **(1. sz. tanú)-tól** származó pénzösszegeket **(3. sz. név)-nek** arra tekintettel adta át, hogy **(3. sz. név)** hivatali kötelességét megszegve (kerület megjelölése) kerületi ingatlanok I. r. vádlott előterjesztett módon és értéken történő értékesítését támogassa, e tekintetben felmentő rendelkezés meghozatalára volt szükség. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróságnak ez az okfejtése téves, hiszen jogi szempontból nincs jelentősége annak, hogy számos esetben **(1. sz. tanú)** nem közvetlenül **(3. sz. név)-nek** adta a vesztegetési pénzt, hanem I. r. vádlottnak azzal, hogy abból egy részt adjon át **(3. sz. név)-nek**. Megállapítható ugyanis, hogy a vesztegetési pénz kérésére eleve így került sor,

amelyről **(3. sz. név)** is tudomással bírt, így **(3. sz. név)** és I. r. vádlott egyaránt passzív vesztegetőnek minősül. Sértelmezte **(3. sz. név)**-vel összefüggésben, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta azt, hogy a vádirat tartalmazza azon körülményt, hogy a bűncselekménnyel kapcsolatban a **(3. sz. név)** vonatkozásában indult büntetőügy elkülönítésre került, tehát ez azt jelenti, hogy vele szemben egy másik büntetőeljárás folyamatban van.

Hivatkozott arra is, hogy a törvényszék 2011. december 16. napján tartott tárgyaláson döntött arról, hogy a **(3. sz. gazdasági társaság)** ajánlatának beszerzésére irányuló ügyészi indítványt elutasítja annak ellenére, hogy ilyen ügyészi indítvány nem került előterjesztésre. A 2011. október 14. napján tett ügyészi indítvány ugyanis nem az ajánlat, hanem az értébecslés beszerzésére irányult, hiszen az ajánlat a nyomozati iratokban fellelhető tekintettel arra, hogy az ügyészség azt már a nyomozati szakban beszerezte.

Kifogásolta, hogy az ítélet indokolásából nem derül ki, hogy a (2. sz. utca, házszám) szám alatti ingatlan lakógyűlésének videó felvétele miért nem jelenthetett volna új vagy többletinformációt, tehát azt a bíróság miért nem tekintette meg.

Az ítélet II/4. tényállási pontjában rögzített cselekménnyel kapcsolatban azt sértelmezte, hogy az elsőfokú bíróság tényként állapította meg azt, hogy II. r. vádlott a szerződés megkötésekor bizonyíthatóan nem szerzett tudomást arról, hogy XX. rendű vádlott I. r. vádlott szeretője, mint ahogy arról sem, hogy a megbízási szerződésbe foglalt kötelezettségét XX. rendű vádlott nem látta el. Álláspontja szerint a bíróság e körben figyelmen kívül hagyta, hogy XX. rendű vádlott 2006-ban polgármesteri keretből kapott lakást, ő tehát 2008-ban a megbízási szerződés megkötésekor, illetőleg a bérlakáscsere időpontjában már nem lehetett ismeretlen II. r. vádlott előtt. Értékelésen kívül hagyta e körben a bíróság **(11. sz. tanú)** tanú ide vonatkozó vallomását is, amely szerint XX. rendű vádlott I. r. vádlott szeretőjeként vele utazott (ország megjelölése)-ba, és nem vizsgálta a (ország)-beli utazással kapcsolatos okiratokat, a lakáscserével kapcsolatos okiratokat, és azokat nem vette össze a polgármesteri keret kapcsán keletkezett lehallgatási anyaggal. Nem nyert értékelést e körben **(17. sz. tanú)** tanúvallomásának a lakáskeret felosztására vonatkozó vallomása sem. Véleménye szerint az elsőfokú ítélet nem ad számot arról, hogy ha II. r. vádlott 2008 márciusában, egy hónappal a szerződés megkötését követően szerzett csak tudomást XX. r. és I. r. vádlott közötti kapcsolatról, a kárenyhítési kötelezettsége keretében miért nem hozott semmilyen intézkedést. Álláspontja szerint ugyanis tudnia kellett, hogy a szerződés megkötésekor 20 éves XX. r. vádlott megfelelő élettapasztalattal nem rendelkezik, így a megbízási szerződésben írt feladatot nem képes ellátni. Hiányolta, hogy az ítélet nem foglalkozik azzal, hogy I. r. vádlott 2008. november 25. napján őrizetbe került, míg XX. r. vádlott részére december hónapra is fizettek a megbízási szerződés alapján díjat, amely tényleges kifizetésére 2009. január 5. napján került sor. Így nem magyarázható meg, hogy mi lehet az oka annak, hogy II. r. vádlott november és december hónapra kiadta ugyan a teljesítésigazolást, de a későbbi időpontokra már nem, annak ellenére, hogy I. r. vádlott sem őrizetbe

vételekor, sem később nem mondta neki, hogy a továbbiakban nem tartanak igényt XX. r. vádlott munkájára.

Sérelmezte továbbá, hogy a bíróság a teljesítési igazolások, illetőleg a megbízási szerződések kapcsán elmulasztotta az Áht. 104. §-ának, a 217/2008. Kormányrendelet 135. §-ának, valamint a polgármesteri hivatal pénzgazdálkodásával kapcsolatos utalványozás és érvényesítés rendjéről szóló 7/2002. számú utasítás IV. pontjának (2) bekezdésében foglaltak alkalmazását.

A II/6. tényállási pont álláspontja szerint iratellenes és hiányos, mivel a bíróság figyelmen kívül hagyta a frakciók közötti megállapodást, amikor III. rendű vádlott azon kijelentését, hogy a II. r. vádlottnak szükséges van a szavazatára, csupán férfiúi hiúságának tudja be.

Hivatkozott arra, hogy a II/7. tényállási pont is iratellenesen került megállapításra, hiszen II. r. vádlott nyomozati vallomásában nem az országgyűlési képviselők jogállásáról szóló, hanem az önkormányzatról szóló törvényre hivatkozott, míg a tárgyaláson csupán egy törvényt említett, ami előírta az önkormányzatnak, hogy támogassák az országgyűlési képviselők munkáját, amely ellentmondás nem került feloldásra. A bíróság nem tett eleget e tényállási pont vonatkozásában a bizonyítékértékelő tevékenységnek sem, minthogy az ítéletben nem rögzítette az ezzel kapcsolatos vallomások változását és azokból semmilyen következtetést sem vont le, holott a II. r. vádlott vallomásának kezdetben arra irányult, hogy segítőkét alkalmazott, és csak később kezdett az országgyűlési képviselőkénti támogatás irányába hajlani, miután XXIII. r. vádlott ezzel a védekezéssel előállt. Ez, álláspontja szerint a II. r. és a XXIII. r. vádlott vallomásának összehangoltságára utalt.

Az ügyész álláspontja szerint a vonatkozó jogszabályok alapján II. r. vádlottnak tudnia kellett, hogy nincs jogszabályi lehetőség arra, hogy az önkormányzat az országgyűlési képviselőket anyagilag - akár ingyenes telefonhasználattal - támogassa. Ezzel kapcsolatos képviselő-testületi döntés nem született, hanem az együttes utasításban és a jogszabályban foglaltak kikerülése érdekében a II. r. vádlott tanácsadóként szerepeltette XXIII. r. vádlottat. Hivatkozott arra is, hogy iratellenesen állapította meg az elsőfokú ítélet, hogy az országgyűlési képviselők jogállásáról szóló törvény 8. § (1) bekezdése lehetővé teszi az önkormányzatok számára az országgyűlési képviselők munkájának pénzbeli támogatását, hiszen ez a jogszabály csupán annyit ír elő, hogy az állami szervek kötelesek az országgyűlési képviselőket megbízásuk ellátásában támogatni, és részükre a munkájukhoz szükséges felvilágosítást megadni. Így ez a kötelezettség nem vagyoni jellegű támogatást, hanem az adatok rendelkezésre bocsátását, felvilágosítási és tájékoztatási kötelezettséget ír csupán elő.

Sérelmezte, hogy a II. tényállási pont kapcsán XIX. r. vádlott esetében nem állapítható meg az ítéletből, hogy miért folytatólagos elkövetést állapított meg a bíróság. Az magában, avagy a másik három személy, **(3. sz. név)**, **(4. sz. név)** és XVIII. r. vádlott megbízási szerződéséhez kapcsolódóan minősül folytatólagosan elkövetettnek. Álláspontja szerint a bíróság e tekintetben indokolási kötelezettségét megsértette, és

utalt arra, hogy a másik három esetben a közbizalom elleni bűncselekmény folytatólágosságát is megállapította. Megjegyezte, hogy egyébként a II/1., 2. és 6. tényállási pontok esetében is csupán a I. r. vádlott kapcsán kifejtettekől lehet következtetni arra, hogy a II. r. vádlottnak ezeket a cselekményeit miért minősítette folytatólágosan a törvényszék.

Vitatta az elsőfokú bíróság azon álláspontját, amely szerint a II. tényállási ponttal összefüggésben a megbízási szerződések és a valótlan munkaszerződés vonatkozásában a hűtlen kezelés büntette és a hivatali visszaélés büntette esetében a kétszeres értékelés tilalma miatt nem állapítható meg a halmazat. Álláspontja szerint ugyanis a kétszeres értékelés tilalma a büntetés kiszabásához köthető, míg a halmazatnál azt kell vizsgálni, hogy az elkövető cselekményével megvalósított több bűncselekmény alaki vagy anyagi halmazatban áll-e egymással, és amennyiben ez megállapítható, akkor azt kell vizsgálni, hogy látszólagos vagy valóságos a fennálló alaki vagy anyagi halmazat. Így csupán abban az esetben lett volna elfogadható az elsőfokú bíróság okfejtése, amennyiben arra a következtetésre jutott volna, hogy a hivatali bűncselekmény szükségszerű eszközcselekménye a hűtlen kezelés büntettének.

Sérelmezte, hogy a törvényszék semmilyen módon nem ellenőrizte, hogy a polgármesteri lakáskeret a lakástörvény elveinek, az önkormányzat rendeletének szellemiségének megfelelő rászorult igénylő jutott-e lakáshoz I. r. vádlott javaslata kapcsán a tényállás III/1. pontjával kapcsolatban. Álláspontja szerint I. r. vádlott abból a célból, hogy a megfelelő jogcímmel nem rendelkező **(5. sz. név)-nek** soron és jogosultságon kívüli jogtalan előnyt biztosítson, hivatali helyzetével visszaélt. Míg II. r. vádlott úgyszintén visszaélt hivatali helyzetével, amikor az I. r. vádlott jelöltjét kontroll nélkül, ismeretlenül elfogadta abból a célból, hogy az I. r. vádlotton keresztül **(5. sz. név)** is jogtalan előnyt szerezzen.

A III/2. tényállási ponttal összefüggésben kifogásolta, hogy a II. r. vádlott nem ellenőrizte, hogy megfelelően rászoruló igénylő jut-e lakáshoz az I. r. vádlott javaslata kapcsán, mint ahogy ezt nem vizsgálta a tényállás III/4. pontjánál megállapított tényállásban **(6. sz. név)-vel** összefüggésben sem. Kifejtette, hogy a III/1-4. tényállási pontra vonatkozó vádirati rész nem csak a hivatali, hanem a vagyon elleni bűncselekmény vonatkozásában is maradéktalanul megfelel a Be. 2. §-ában és a Be. 217. §-ában foglaltaknak, tekintve hogy abból egyértelműen kiderül, hogy azért juttatták ezeket a személyeket bérleti jogviszonyba, hogy ezzel kedvezményes vételi lehetőséget is biztosítsanak számukra. A vagyoni hátrány összegét úgyszintén tartalmazza a vádirat, hiszen megjelöli a lakások tényleges értékét, és azt is, hogy ehhez képest milyen kedvezményes vételáron vásárolták meg azokat.

Kifogásolta, hogy az ítélet **(17. sz. tanú)** vallomásának azon részét nem vette figyelembe, melyből megállapítható, hogy hallomásból tudott arról, hogy I. r. vádlott a barátnőjének az ún. polgármesteri keretből a polgármester, azaz II. r. vádlott segítségével osztogatott lakásokat, melyet egyebekben a lehallgatási anyag, **(11. sz. tanú)** vallomása, valamint az okirati bizonyítékok is alátámasztottak.

Hivatkozott arra, hogy iratellenesen állapította meg a bíróság, hogy **(18. sz. tanú)** nem tudott arról, hogy az I. és a II. r. vádlott megegyezett volna a lakások elosztásáról. Nevezett tanú ugyanis az ügyész kérdésére úgy nyilatkozott, hogy II. r. vádlott tehetett ugyan javaslatot, de ő tudott arról, hogy az I. és a II. r. vádlott között volt valamilyen megállapodás, amely alapján mind a ketten mondtak neveket és csak ezt követően a megállapodást firtató kérdésre pontosította nyilatkozatát akként, hogy a megállapodásról nem tud.

Iratellenesen került az ítéletben rögzítésre, hogy XVIII. r. vádlott cipőtisztító gépet üzemeltetett az önkormányzat épületében, hiszen a bérleti szerződésből megállapítható, hogy azt a **(4. sz. gazdasági társaság)** adta az önkormányzatnak bérbe, mely szerződést XVIII. r. vádlott nem írt alá. A kft. nevében **(7. sz. név)** ügyvezető, az önkormányzat nevében a jegyző és az alpolgármester írta a szerződést alá. Hibaként rótt fel azt is, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében nem rögzítette II. r. vádlott azon vallomását sem, mely szerint egy ismerőse egyszer korábban bemutatta neki XVIII. r. vádlottat azzal, hogy szeretne egy szolgáltatást működtetni az önkormányzatnál.

Álláspontja szerint iratellenes és hiányos is a III. tényállási pont, mivel nem rögzíti azt, hogy II. r. vádlott nem csak azt tudta, hogy kinek hány darab lakása van még a kerete terhére, de azt is, hogy I. r. vádlotthoz név szerint kik köthetők. Utalt ezzel összefüggésben arra is, hogy az ezzel kapcsolatos lehallgatási anyagot az elsőfokú bíróság csupán felsorolta, ám azokat ténylegesen nem értékelte annak ellenére, hogy az abban feltüntetettek mindenben alátámasztják **(11. sz. tanú)** e körben tett vallomását.

Úgyszintén a lehallgatási anyagok adták cáfolatát álláspontja szerint annak, hogy az I. és a II. r. vádlottak ne tudták volna már a folyamat elején, hogy az általuk bérletbe juttatott személyek a lakásokat meg akarták volna vásárolni. A KF01-3170. számú lehallgatási anyagból kitűnően ugyanis éppen II. r. vádlott mondta, hogy a bérletbe kerülést követően rövid időn belül be kell nyújtani a vételi ajánlatot, amelyből azt a következtetést is le lehet vonni, hogy a II. r. vádlott nem csak az eljárás automatizmusával volt tisztában, hanem azzal is, hogy a tényleges cél az ingatlan jóval áron alul történő megvásárlása. Ezen tényállási pont kapcsán a bíróság figyelmen kívül hagyta azt a tényt, hogy ezek a vádiratban szereplő személyek amennyiben nem kerülnek bérlői pozícióba, úgy csupán pályázat útján juthattak volna a kérdéses lakások tulajdonjogához, márpedig a pályázat útján történő értékesítés piaci alapon történt volna.

Álláspontja szerint téves az elsőfokú bíróságnak azon okfejtése is, amely szerint II. r. vádlottnak az elidegenítési folyamatban nem volt szerepe, hiszen az ő döntése folytán már kizárólag csak az általa bérletbe juttatott személy vásárolhatta meg az ingatlant a vonatkozó 27/2000. számú rendelet 3. §-a szerint és amennyiben úgy ítélte volna meg, hogy jogosulatlan személy kerül bérlői jogviszonyba, úgy az SZMSZ. 44. § (2) bekezdés b) pontja alapján kezdeményeznie kellett volna a gazdasági bizottság döntése végrehajtásának felfüggesztését.

Kifejtette továbbá, hogy a tényállás III. pontjával kapcsolatban csupán a vád módosítására és nem a vád kiterjesztésére került sor, így álláspontja szerint helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor XVIII. r. vádlott védője kérelme ellenére nem napolta el a tárgyalást.

A tényállás III/5. pontjával kapcsolatban hivatkozott arra, hogy a tényállás nem csak hiányos, de iratellenes is, hiszen nem csak a jelenlegi, hanem az elkövetéskor hatályos törvény is tartalmazta a 2011. évi CVIII. törvény 24. §-ának (3) és (5) bekezdéseiben rögzített szabályt, amellyel kapcsolatban a bíróság elmulasztotta annak rögzítését, hogy ezek a szabályok pontosan milyen feltételeket tartalmaznak és milyen esetben alkalmazhatóak. E körben még a jogi indokolásnál is csak annyit rögzített a törvényszék, hogy a jelenleg hatályos közbeszerzési törvény 24. §-a már a korábbi szabályozáshoz képest megengedőbb, mert nem zárja ki a felmérésben résztvevőt a közbeszerzési eljárásból, azonban azt már nem említi, hogy mely feltételeknek kellene ahhoz teljesülni, hogy ne zárja ki a felmérésében résztvevő személyt, mint ahogy azt sem, hogy ez mennyivel megengedőbb, mint az elkövetéskor hatályos 2003. évi CXXIX. törvény 10. § (6) bekezdésében rögzített szabály. Álláspontja szerint a 2003-as és a 2011-es törvény hivatkozott rendelkezése megegyező értelmű, azonban ezzel a lehetőséggel az elkövetés időpontjában nem akart az önkormányzat élni, hiszen jelen ügyben a felmérésre külön nem hívták fel a **(5. sz. gazdasági társaság)**-ot, sőt maga az önkormányzat által készített összeférhetlenségi nyilatkozat külön kitért arra, hogy nem vettek részt az előkészítő munkákban, amiből arra lehetett következtetni, hogy az önkormányzat kifejezetten ki akarta zárni ennek lehetőségét. Álláspontja szerint tévesen jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy nem lehetett megállapítani, hogy ki juttatta el az önkormányzatnak a felmérési adatokat tartalmazó iratot, hiszen megállapítható, hogy azok csak a **(5. sz. gazdasági társaság)**-tól juthattak el oda. Véleménye szerint az e körben született lehallgatási anyagok is ellentétesek a bíróság által megállapított tényállással, hiszen II. r. vádlott utasította **(8. sz. név)**-et a közbeszerzés kapcsán. Az ajánlattételi felhívás melléklete pedig tartalmazta a vállalkozási szerződés tervezetét, amelynek a műszaki tartalom szerinti része szó szerint megegyezett a **(5. sz. gazdasági társaság)** és a **(társasház megnevezése)** által kötött vállalkozási szerződésben foglaltakkal. Vitatta az elsőfokú bíróság azon jogi álláspontját, hogy nem történt bűncselekmény, mivel téves az az értelmezés, amely szerint az önkormányzat ajánlattételi felhívásába a **(5. sz. gazdasági társaság)** által készített kalkuláció került, hiszen a **(5. sz. gazdasági társaság)** attól teljesen függetlenül egy adott munka kapcsán készítette el a felmérést. Az ügyészi álláspont szerint ez az értelmezés a közbeszerzési eljárásra vonatkozó szabályok jogellenes kikerülését jelentené. Ezzel kapcsolatban kifejtette, hogy a bíróság által megállapított tényállás és indokolás alapján, amely szerint a II. r. vádlott egyeztetett a **(5. sz. gazdasági társaság)**-gal az összeg tekintetében és a II. r. vádlott utasításai szerint jártak el a közbeszerzési eljárás során, az elsőfokú bíróságnak az e vádponttal érintett terheltek bűnösségét a Btk. 296/B. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő versenyt korlátozó megállapodás közbeszerzési

eljárásban vétségében is meg kellett volna állapítani.

A bűnösségi körülményekkel kapcsolatban indítványozta, hogy a másodfokú bíróság további súlyosító körülményként vegye figyelembe a XIX., a XX. és a XXIV. r. vádlottak vonatkozásában az ilyen jellegű bűncselekmények helyi és országos szintű rendkívüli elszaporodottságát, az általuk elkövetett hivatali bűncselekmény esetében azok korrupciós jellegét, valamint XXIV. r. vádlott vonatkozásában azt, hogy nem egyszerű köztisztviselőként, hanem jegyzői befolyását felhasználva követte el a bűncselekményt, így esetében a büntetlen előélet enyhítő körülménynek nem minősül. Vitatta továbbá, hogy az 1952-es születésű XXIV. r. vádlott büntetőjogi értelemben időskorúnak minősülne.

A XIX. és XX. r. vádlottak vonatkozásában indítványozta a bűnsegédi minőség enyhítő körülmények köréből történő mellőzését arra hivatkozással, hogy a megvalósított vagyon elleni bűncselekmény minden előnyét ők élvezték, így álláspontja szerint a XIX. és XX. r. vádlottak vonatkozásában nem álltak fenn az enyhítő szakasz alkalmazásának feltételei. Álláspontja szerint a XIX. és XX. r. vádlottakkal szemben kizárólag hosszabb tartamú börtönbüntetéssel és a végrehajtás próbaidejének növelésével, velük szemben nagyobb összegű pénzmellékbüntetés kiszabásával, míg a XXIV. r. vádlott vonatkozásában a pénzbüntetés napi tételeinek és napi tétel összegének felemelésével érhetőek el a büntetési célok.

Az I., II., III., IV., XVIII., XXI., XXII., és XXIII. r. vádlottak vonatkozásában véleménye szerint az ítélet érdemi felülbírálatra nem alkalmas, így a Be. 373. § (1) bekezdés III/a) pontja, valamint a Be. 376. § (1) bekezdése alapján annak hatályon kívül helyezésére tett indítványt.

I. r. vádlott a fellebbezése részletes indokolásában lényegét tekintve az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenységét vitatta. Kifejtette, hogy az állítólagos vesztegetési pénzek átadását kizárólag **(1. sz. tanú)** vallomása, illetve olyan személyek tanúvallomása alapján állapította meg a bíróság, akiknek **(1. sz. tanú)** tartozott és a saját fizetéseképtelenségét próbálta ezzel magyarázni.

Álláspontja szerint a bíróság amennyiben az ingatlan értékesítések és tanúvallomások kronológiáját összeveti, úgy megállapíthatta volna, hogy **(6. sz. tanú)**-tól származó pénzből ő semmiféleképpen sem fizethetett vesztegetési pénzt, hiszen **(6. sz. tanú)** csak 2004. év tavaszán kapcsolódott be az ingatlaneladásokba, amely időpontban már csak 2 ingatlan értékesítése volt hátra a 17 ingatlanból. A további 15 ingatlanra vonatkozó döntés már megszületett, tehát a **(1. sz. tanú)** vallomása szerinti 15 ingatlanra vonatkozó vesztegetési pénzt már ki kellett fizetnie. Ugyanakkor az iratokból megállapítható, hogy **(6. sz. tanú)**-hoz 2004. április 30. napjáig pénz nem

érkezett, így nem volt abban a helyzetben, hogy **(1. sz. tanú)** részére bármilyen összeget is átadjon. Kifejtette, hogy **(4. sz. tanú)** által említett elszámolási vitája valóban fennállt (1. sz. tanú)-val, azonban ez az **(6. sz. gazdasági társaság)** kapcsán merült fel, annak az ingatlanértékesítésekhez semmilyen köze nem volt.

A bérlők által lakott ingatlanokkal kapcsolatban kifejtette, hogy az önkormányzatot ezen esetben semmiképpen nem érte vagy nem érhetne volna kár azzal összefüggésben, hogy kívülálló vevő veszi meg az ingatlant, hiszen amennyiben az önkormányzat komoly pénzek ráfordításával azokat felújítja, úgy a bentlakó bérlők a vonatkozó jogszabályok alapján 45%-os forgalmi értéken vásárolhatták volna meg az általuk lakott lakást, amely esetben igen komoly veszteség jelentkezett volna az önkormányzatnál.

Sérlemelte, hogy az elsőfokú bíróság elmulasztotta azoknak az ingatlanoknak az eladására vonatkozó iratok beszerzését, amelyhez **(1. sz. tanú)**-nak semmilyen köze nem volt, holott ha az abban szereplő adatokat a bíróság megvizsgálja, úgy mindenképpen arra a következtetésre kellett volna jutnia, hogy a vád tárgyává tett ingatlanadások kapcsán sem történt bűncselekmény.

Kifogásolta, hogy a törvényszék több ingatlan esetében annak ellenére állapított meg károkozást vagy annak kísérletét, hogy **(szakértő neve)** szakértői véleményében az szerepel, hogy a IV. r. vádlott által adott és a tényleges érték között értékelhető eltérés nem volt. A **(4. sz. utca, házszám)** szám alatti ingatlanok esetében hivatkozott arra is, hogy az értékbecslés elkészülésének időpontjában az még az önkormányzat rendelete szerint bontásra kijelölt épületnek minősült, a Műemlékvédelmi Hivatal azt csak utóbb nyilvánította műemlékké.

(1. sz. tanú) vallomásával kapcsolatban kifejtette, hogy az mindenképpen következtetlenné tekinthető, hiszen **(1. sz. tanú)** úgy nyilatkozott, hogy a vesztegetési összegek az ingatlanok forgalmi értékéhez arányosan kapcsolódtak, azonban ha tételesen végigveszik az egyes vádpontokban szereplő ingatlanokat, illetőleg a **(1. sz. tanú)** ezekkel kapcsolatban állított vesztegetési pénz nagyságát, úgy látható, hogy semmiféle arányosságról nem lehet beszélni. Álláspontja szerint ez **(1. sz. tanú)** szavahihetőségét kérdőjelezi meg.

Sérlemelte, hogy **(4. sz. tanú)-val** összefüggésben az ítélet nem tulajdonít jelentőséget annak, hogy a vele való megismerkedést követően már csak a **(5. sz. utca, házszám)** alatti ingatlan elidegenítéséről döntött a képviselő-testület, míg **(6. sz. tanú)** vallomásával kapcsolatban nem nyert értékelést az, hogy a vallomása szerint ő 2005. évben adott **(1. sz. tanú)**-nak pénzt vesztegetésre, ami nyilvánvalóan nem lehet igaz, hiszen ebben az évben már nem volt szó **(1. sz. tanú)** érdekeltségi körébe tartozó vállalkozás részére ingatlanértékesítésről.

A saját szerepével összefüggésben kifejtette, hogy nem volt joga a hivatal dolgozóit utasítani, nem ő, hanem a vezetői értekezlet határozta meg a beérkező ajánlatok későbbi sorsát. Nem ő döntött arról, hogy az előterjesztésbe milyen összeg kerüljön, soha nem ő határozta meg az értékesítés egyéb feltételeit. Előadta továbbá, hogy a hivatalt a jegyző irányította, a polgármester egyetértésével a vádban szereplő előterjesztéseket pedig a bizottság koordinátora készítette az önkormányzat rendelkezésére álló adatok alapján, illetőleg a megbízott szakértőnek a felkérését vagy a hivatal vagy a vagyonkezelő végezte.

Sérelmezte, hogy az ítélet nem foglalkozik azzal, hogy a vádban szereplő ingatlanok tekintetében az elővásárlási joggal rendelkező fővárosi önkormányzat, illetőleg a Műemlékvédelmi Hivatal a feltételeket ismerve elővásárlási jogával nem élt.

Vitatta az ítélet azon megállapítását, amely szerint az **(6. sz. gazdasági társaság)** bonyolította az önkormányzat megbízásából az önkormányzat üzlethelyiségeinek elidegenítését, valamint azt is, hogy az **(1. sz. párt)** frakció a mérleg nyelve volt az önkormányzati szavazások során.

Kifogásolta az ítélet azon megállapítását, amely szerint a gazdasági bizottságban betöltött tisztsége folytán tisztába kellett lennie a váddal érintett ingatlanok forgalmi értékével, hiszen álláspontja szerint annak megítélése olyan szakértői kérdés, amelyre vonatkozó szakismeretekkel ő nem rendelkezik. Előadta, hogy a törvényszék az önkormányzati törvény vonatkozó szabályainak figyelmen kívül hagyásával állapította meg, hogy azért kellett előre fizetni a vesztegetési pénzt, mert megakadályozhatta volna a pozitív testületi döntést, amelyre már csak azért sem volt lehetősége, mert a bizottsági döntés a bizottság elnökét is köthette, tehát nem is volt lehetősége annak visszavonására. Ezzel összefüggésben vitatta az ítélet azon megállapítását is, amely szerint képviseleti testületi döntést előre garantálni tudott volna.

Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet nem adta indokát, hogy milyen tényekre alapozta azt az állítását, amely szerint hivatalból megkapta az értékbecsléseket és azokat átadta **(1. sz. tanú)**-nak, hiszen ezen megállapítás ellentétes **(12. sz. tanú)**, **(14. sz. tanú)** és **(15. sz. tanú)** nyilatkozataival.

Véleménye szerint a lehallgatott telefonbeszélgetésekből megállapítható, hogy éppen azt kérdezte az értékbecslőtől, hogy ő készítette-e a kérdéses ingatlanokra az értékbecslést, amelyből nem lehet azt a következtetést levonni, hogy korábban az értékbecslőt befolyásolta.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe azokat az összegeket,

amelyek a bérlő kiköltöztetése kapcsán befolytak, illetőleg a szerződések teljesülése esetén befolytak volna az önkormányzatnak a kárérték megállapításánál. Vitatta, hogy kellő ismerete volt ahhoz, hogy valamely épület bontási költségét megállapítsa.

Tévesnek tartotta a törvényszék azon jogi álláspontját is, amely szerint fontosabb ügyekben intézkedni hivatott személy volt, hiszen ez a megállapítás az önkormányzati törvénnyel ellentétes, ugyanis egy bizottsági elnök sem intézkedhetett fontosabb ügyekben.

Álláspontja szerint az ítélet több esetben csupán feltételezéseken alapult, pl. a **(2. sz. utca, házszám)** szám alatti ingatlannal kapcsolatban semmilyen bizonyíték nem támasztotta alá azt a megállapítást, amely szerint I. r. vádlott pontosan meg nem határozható módon kapcsolatba lépett a **(stúdió neve)** Stúdió vezetőjével, IV. r. vádlottal, és felhívta a megfelelő értébecslés elkészítésére.

A tényállás II/4. pontjával kapcsolatban álláspontja szerint semmilyen konkrét bizonyíték nem támasztotta alá azt, hogy XX. r. vádlott nem végezte el a megbízási szerződésben szereplő munkát, így mindenféle bizonyíték nélkül állapította meg az elsőfokú bíróság a tényállás erre vonatkozó részét.

A tényállás II/5. pontjával kapcsolatban vitatta, hogy a büntetőeljárás bírósági szakaszában fizette meg az önkormányzat felé a telefondíjakat, hiszen annak megfizetésére egyből sor került, ahogy a gyanúsításból tudomást szerzett arról, hogy károkozással gyanúsítják.

A polgármesteri lakáskerettel kapcsolatban tévesnek tartotta, hogy annak elosztása, illetve az azzal kapcsolatos rendszer a büntetőjog keretei közé illeszthető lenne. Álláspontja szerint ez a rendszer maximum a politikai felelősségi kérdését vetheti fel.

A III/1. tényállás ponttal kapcsolatban kifejtette, hogy az önkormányzati törvény vonatkozó rendelkezése alapján nem minősült érintettnek **(5. sz. név)** lakásügyében, amellyel kapcsolatban vitatta, hogy felújított lakásról lett volna szó. Egyebekben kifejtette, hogy a lakás megvásárlása során csak a minden bérlőt megillető kedvezményt vette **(5. sz. név)** igénybe. Ennél, valamint a tényállás III/2., III/3. és III/4. pontjával kapcsolatban is hivatkozott arra, hogy nem egyszemélyben, hanem az önkormányzat gazdasági bizottsága törvényes felhatalmazás alapján döntött ezekről a lakásokról.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság **(1. sz. tanú)** vallomását következetesnek találta annak ellenére, hogy több tanúvallomás, valamint az ingatlanok értéke és az általa hivatkozott vesztegetési pénzek egyszerű matematikai művelettel is cáfolják azt.

Kifogásolta, hogy annak ellenére, hogy az ítélet a 2003 októbere és 2004 októbere közötti ingatlanadásokat tartalmazta a tényállásban, a vagyongyarapodás körében a törvényszék 2002 decemberétől vette figyelembe a számla forgalmát és semmilyen következtetést nem vont le abból, hogy a vádbeli időszakot megelőzően nagyobb volt a számla forgalma, mint a vádbeli időszakban. Ezzel összefüggésben hiányolta, hogy az elsőfokú bíróság e körben nem foglalkozott azzal, hogy több mint 10 éves vállalkozói múltja volt már a vádbeli időszakot megelőzően, ami indokolhatta az addig összegyűlt vagyonát.

Megítélése szerint minden logikát nélkülöz az ítélet képviselő-testület megtévesztésére vonatkozó okfejtése, hiszen a megállapított tényállás szerint az ingatlanok túlnyomó része reális forgalmi értéken került elidegenítésre, így a képviselő-testület megtévesztése nem értelmezhető.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság értékelésen kívül hagyta **(1. sz. tanú)** tanú azon nyilatkozatát, amikor ügyészi kérdésre azt mondta, hogy „150 oldalt nem tudtam megtanulni”, mint ahogy a vallomása és más tanúk vallomása, így pl. **(19. sz. tanú)** tanúvallomása közötti ellentmondást sem értékelte a törvényszék kellő súllyal.

Mindezekre figyelemmel indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az ellene emelt vádak alól mentse fel.

Az I. r. és a XXIII. r. vádlottak védője fellebbezése indoklásául előadta, hogy az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, az elsőfokú bíróság az indoklási kötelezettségét megsértette, illetőleg a tényállás III. pontjával kapcsolatban helytelen a cselekmény jogi minősítése.

Sérelmezte, hogy az I. tényállási pontban szereplő cselekményekkel összefüggésben nem állapítható meg az ítéletből, hogy a csalással okozott kárt hogyan állapította meg a törvényszék. Véleménye szerint a rendelkezésre álló bizonyíték alapján nem lett volna megállapítható, hogy I. r. vádlottnak döntő szava volt az ingatlanok értékesítése során, az, hogy egyértelművé tette **(1. sz. tanú)** előtt, hogy fizetnie kell az ingatlanokért, az, hogy ingatlanonként 20.000.000 - 30.000.000,- Ft körüli összeget vett át, továbbá az sem, hogy az értékbecslést megrendelte.

Véleménye szerint **(6. sz. tanú)** és **(10. sz. tanú)** vallomásának bizonyítékként történő értékelése nem lehetséges, tekintettel arra, hogy mindketten olyan körülményekre vonatkozóan tettek vallomást, amelyre az ügyvédi titoktartási kötelezettség kiterjed, ugyanakkor az arra jogosultak a titoktartás alóli felmentést nem adták meg.

Vitatta **(1. sz. tanú)** naplójának bizonyítékként történő értékelését, és kifejtette, hogy a lehallgatott telefonbeszélgetésekről készült feljegyzések okszerű értékelése során

megállapítható, hogy az I. tényállási pontban írt cselekmény nem került elkövetésre, hiszen ezzel összefüggésben egyetlen adatot sem tartalmaztak a beszélgetések, míg a III. tényállási ponttal kapcsolatban az I. r. vádlott több, önmagára nézve terhelő tartalmú kijelentést is tett.

A III. tényállási pont álláspontja szerint megalapozott, azonban az abból levont jogi következtetés téves, figyelemmel arra, hogy a polgármesteri lakáskeretbe tartozó lakások ily módon történő kiutalása nem ütközött semmilyen önkormányzati rendeletbe. Így ezekkel a vádpontokkal összefüggésben bűncselekmény hiánya okából történő felmentésre, egyebekben pedig az elsőfokú ítéletnek a Be. 373. § (1) bekezdés III. a) pontjára figyelemmel az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítására tett indítványt.

A bűnösség megállapítása esetére észrevételezte, hogy a közmegbecsüléssel visszaélve történő elkövetés, valamint az, hogy a cselekmény alkalmas a hivatalos személy működésébe vetett bizalom megingatására, súlyosító körülményként nem értékelhető, tekintettel arra, hogy I. r. vádlott bűnössége korrupciós bűncselekményben is megállapításra került.

A XXIII. r. vádlott védelmében előadta, hogy a II/7. tényállási pontban írt cselekménnyel összefüggésben a felmentő rendelkezés meghozatalára megalapozott tényállás alapján okszerű következtetéssel került sor, mert ebben az esetben nem valósult meg bűncselekmény, míg a III/6. és III/7. tényállási ponttal kapcsolatban kifejtette, hogy tűzcsap közelében állt a XXIII. r. vádlott gépkocsija, így a kerékbilincs levétele jogos igény volt. Erre figyelemmel álláspontja szerint csak vélt bűncselekményt követhettek el az ezzel a ponttal érintett vádlottak, hiszen bár azt hitték, hogy bűncselekményt követnek el, valójában nem történt a kerékbilincsek eltávolításával jogszabálysértés.

Ezért a XXIII. r. vádlott vonatkozásában az ítélet megváltoztatására és a III/6. és III/7. ponttal kapcsolatos vád alóli felmentésre tett indítványt.

A II. r. vádlott védője az ügyészi fellebbezéssel kapcsolatban észrevételezte, hogy az abban felsorolt kifogások nagyjából nem megalapozottak, míg kisebb részt nem relevánsak. Álláspontja szerint az ügyészi fellebbezés lényegét tekintve a törvényszék bizonyíték mérlegelési tevékenységét támadja a megalapozatlanság és az indokolási kötelezettség megsértésének ürügyével. Véleménye szerint a bíróság minden lényeges, az ügy eldöntéséhez szükséges bizonyítékra kitért indokolásában. A bizonyítási eljárás során valamennyi, az ügyész által felajánlott bizonyítási eszközt beszerzett és azon túl is jelentős terjedelmű bizonyítást vett fel. Így teljes körű bizonyítás alapján a büntetőjogi főkérdések megválaszolásához szükséges terjedelmű és kellően részletezett tényállást állapított meg, amelyet pedig érthető és áttekinthető

formában meg is indokolt. Utalt arra, hogy az ügyészség által a fellebbezésben számon kért és a bíróság hiányosságaként felróttak teljesítése területi okokból kifolyólag fizikailag lehetetlen lett volna.

II. r. vádlott fellebbezésének indokolásában hivatkozott arra, hogy vele szemben ezen időszakban, ugyanazon sértett sérelmére elkövetett, ugyanilyen bűncselekmény miatt azonos vádlotti kör vonatkozásában egy másik büntetőeljárás is folyamatban van, amelyben álláspontja szerint a jelen eljárásban megvizsgált bizonyítékoknál több bizonyíték található a megbízási szerződéssel kapcsolatban. Ezek a bizonyítékok a jelen ítélettel érintett cselekmények elbírálásához is szükségesek lennének. Véleménye szerint a megbízási szerződéssel kapcsolatban csak egy eljárásban lehet olyan ítéletet hozni, amely kétséget kizáróan bizonyítja akár az ártatlanságát, akár a bűnösségét. Erre figyelemmel az ítélet megbízási szerződésekkel kapcsolatos részének hatályon kívül helyezését indítványozta.

Ezen túlmenően vitatta az elsőfokú bíróságnak a lehallgatott telefonbeszélgetésekkel kapcsolatos megállapításait, kifejtve azt, hogy amikor a saját, illetőleg I. r. vádlott keretéről beszélt, az csak a mindennapi egyszerűbb beszélgetés érdekében történt.

A tényállás III/5. pontjával kapcsolatban az elsőfokú ítélet megváltoztatását és felmentést indítványozott arra hivatkozással, hogy az ablakcsere megfelelő időben, áron és minőségben lett végrehajtva. Egyebekben pedig a közbeszerzési törvény rendelkezései alapján egy ajánlattevővel is lefolytathatta volna az eljárást. Így álláspontja szerint semmiképpen nem valósíthatott meg hivatali visszaélést az az eljárás, ahol a törvényben minimálisan lehetővé tett egy céggel szemben három cég került meghívásra.

A II. r. vádlott védője a fellebbezés indokolásában a II/6. tényállási ponttal kapcsolatban felmentés érdekében bejelentett fellebbezését módosította akként, hogy azt enyhítésért, a kiszabott szabadságvesztés próbaidőre történő felfüggesztése és a mellékbüntetés mellőzése végett tartotta fenn azzal, hogy az egyéb tényállási pontokkal kapcsolatban bejelentett fellebbezését változatlanul fenntartotta. Az ítélet II/1. tényállási pontjával kapcsolatban kifejtette, hogy az ítéleti tényállás a képviselő-testület munkáját segítő tanácsadók alkalmazásának körülményei tekintetében megalapozott, mivel azt a beszerzett bizonyítékok alátámasztják, azonban a bizonyítékok között nem merült fel olyan, amely alátámasztaná az ítélet azon megállapítását, amely szerint **(3. sz. név)** nem végzett tényleges munkát, és azt II. r. vádlott sem várta el tőle. Álláspontja szerint ezzel szemben a tényleges munkavégzésre vonatkozóan bizonyítékként felhasználható volt a II. r. vádlott vallomása, valamint **(3. sz. név)** bírósághoz írt levele, amely nem minősülhet tanúvallomásnak, csupán okirati bizonyítéknak. Utalt e körben arra is, hogy az

elsőfokú bíróság által kifejtettekkel szemben II. r. vádlott a nyomozati vallomásaához képest nem mást, hanem többet adott elő a tárgyaláson tett vallomásában, amely azonban teljesen érthető is.

Előadta, hogy jelenleg is folyamatban van a II. r. vádlottal szemben a PKKB előtt 19.B.80.076/2012. számon egy büntetőeljárás, amelynek sértettje szintén az (önkormányzat megjelölése) önkormányzat. A vád tárgyát itt is hűtlen kezelés büntette képezi, amelyet az ezen ügyben benyújtott vádirat szerint is fiktív munkavégzésre irányuló jogviszonyokkal okoztak. Megítélése szerint a két folyamatban lévő büntetőeljárás tárgyát képező cselekmény a folytatólagosan törvényi egységébe tartozik, így amennyiben valamelyik eljárásban a II. r. vádlott jogerős felmentésére nem kerül sor, úgy mindenképpen perújításnak lenne helye. Erre figyelemmel a tényállás II/6. pontjával kapcsolatban a Be. 351. § (2) bekezdés a) pontjában írt okból, Be. a 376. § (1) bekezdése alapján hatályon kívül helyezésre az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítására, valamint az azonos bűncselekmény miatt folyó eljárások egyesítésére történő felhívásra tett indítványt. A tényállás III/2. pontjával kapcsolatban ugyanilyen indítványt terjesztett elő annak megjegyzésével, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta azt az okirattal igazolt tényt a tényállás megállapítása során, hogy **(3. sz. név)** által irányított 2. sz. pártja megállapodást kötött a helyi **(1. sz. párt)**-tal, míg korábbi **(3. sz. párt)** tagsága révén a kerület **(3. sz. párt)** frakció tagjaival is kiváló kapcsolatot ápolt. Tekintettel arra, hogy a vállalkozók pártja a **(3. sz. párt)** politikai szövetségese volt már 2006-ban is, **(3. sz. név)** nem saját jogán, hanem a **(3. sz.-4. sz. párt)** frakció kerete terhére vont be **(4. sz. név)-et** tanácsadói státuszba, és ezt a II. r. vádlott is így kezelte.

A tényállás II/3. pontjával kapcsolatban vagylagos indítványt terjesztett elő. Véleménye szerint ugyanis XIX. r. vádlott tényleges tanácsadói tevékenysége a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján nem kérdőjelezhető meg, a II. r. vádlott a XIX. r. vádlott foglalkoztatásával kapcsolatban azonos gyakorlatot folytatott, mint jelenleg a Miniszterelnöki Hivatal. A XIX. r. vádlott védője által csatolt okiratokra tekintettel tárgyalás tartását, illetőleg azt követően a bizonyítás eredményeképpen az elsőfokú ítélet e körben történő megváltoztatására tett indítványt, valamint arra, hogy ez alól a vádpont alól a II. r. vádlottat az ítélőtábla a Be. 331. § (3) bekezdés 2. fordulatában írtak szerint bizonyítottság hiánya okából mentse fel. Másodlagos indítványként pedig ezzel a tényállási ponttal kapcsolatban is a II/1. és II/2. tényállási pontokhoz hasonlóan hatályon kívül helyezést indítványozott.

A III/1-4. tényállási ponttal kapcsolatban kifejtette, hogy a polgármesteri lakáskeret létének oka és célja nem a rászorulókat támogatása volt, hiszen volt ilyen külön jogcím; a szociális alapon történő kiutalás. Álláspontja szerint a törvényszék ítéletében egy politikai alku létjogosultságát kérdőjelezte meg, amelyre egy büntetőügyben hozott ítéletben nincs lehetőség. Így helytelen jogi következtetést vont le a törvényszék,

amikor azt állapította meg, hogy a II. r. vádlott a képviselő-testület által létrehozott polgármesteri lakáskeret felhasználása során a hivatali kötelességét előnyszerzése végett megszegte, hiszen nem lehet megállapítani azt, hogy a hatályos jogszabályok alapján, a döntésre jogosult testület szabályszerű eljárásában hozott törvényes döntésével létrejött polgármesteri lakáskeret léte jogellenes, ezen belül is büntetőjogba ütköző lenne. Erre figyelemmel ezekkel tényállási pontokkal kapcsolatban emelt vád alól II. r. vádlottnak bizonyítottság hiánya okából történő felmentésére tett indítványt.

A tényállás III/5. pontjával kapcsolatban kifejtette, hogy ebben az esetben II. r. vádlott szándéka nem XXI. r. vádlott vagy a **(5. sz. gazdasági társaság)** jogtalan előnybe részesítése volt, hanem a kialakult helyzetben mind a megrendelő, mind a kivitelező számára legkevesbé ártalmas megoldással az ablakcsere lebonyolítása. Így álláspontja szerint a bizonyítási eljárás során nem nyert bizonyítást az, hogy a szabályok megszegésének célja az adott alany jogtalan előnyhöz juttatása volt, hiszen pont az ellenkezője történt, a jogtalan hátrány okozását próbálták az eljárás során elkerülni. Erre figyelemmel az ítélet ezzel a tényállási ponttal kapcsolatos részében II. r. vádlottnak a bűncselekmény hiánya okából történő felmentésére tett indítványt.

A III. r. vádlott védője fellebbezésének indokolásában az I/1. tényállási ponttal kapcsolatban kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a csalási cselekménnyel kapcsolatban az ítéletében részletes indokát adta annak, hogy a kár megállapításához igénybe vett igazságügyi szakértő által előterjesztett véleményt miért és mennyiben fogadta el a tényállás megállapításakor, így az ügyészség ezzel a cselekménnyel kapcsolatban bejelentett fellebbezése, illetőleg annak indokolása a bíróság mérlegelő tevékenységét támadja. Ezzel összefüggésben utalt arra, hogy a tényállásban nem került megállapításra az, hogy mikor és hogyan valósult meg a tényállásszerű elkövetési magatartás. Ezért véleménye szerint nem csak azért volt helye e bűncselekmény miatt emelt vád alól a III. r. vádlott felmentésének, mert nem következett be kár, hanem azért is, mert a tényállás szerint III. r. vádlott nem fejtett ki olyan tényállásszerű magatartást, amely a csalás büntetnének megállapítását lehetővé tette volna.

Hivatkozott e körben arra is, hogy a **(1. sz. utca, házszám)** szám alatti ingatlanra az első szerződést az akkor már meglévő értékbecslés alapján még XXIII. rendű vádlott írta alá, így mindenképpen iratellenes a konstrukció III. r. vádlott, I. r. vádlott és **(1. sz. tanú)**-nak tulajdonítása.

Kifejtette, hogy a csalási cselekmények kapcsán az ügyészség teljesen érthetetlen módon próbálta a kár fogalmát levezetni, amikor összemosta az üzletész vételárát - amely az okiratban feltüntetettől állítólag el is tér - az ingatlan forgalmi értékével. Mindezt ráadásul úgy, hogy a vádhatóság az erre irányuló védői indítvány ellenére

meg sem kísérelte a nyomozás során könyvszakértő bevonásával megállapítani, hogy a **(7. sz. gazdasági társaság)** milyen értéket képviselt a vádbeli időszakban.

Utalt ebben a körben arra is, hogy a bizonyítékok mérlegelése alapján sem állapítható meg, hogy 2004-ben, amikor az adásvételi előszerződés megkötésére került sor, a döntés más vevőjelöltekkel szemben részesítette előnyben a **(7. sz. gazdasági társaság)-ot** és a pályáztatás elmaradása sem sértette a döntés meghozatalakor hatályos jogszabályokat.

Az I/1. tényállási pont kapcsán a vád tárgyává tett hivatali visszaéléssel kapcsolatban kifejtette, hogy a III. r. vádlott azt nem követte el, illetőleg nem bizonyítható, hogy elkövette, hiszen semmi nem támasztja alá, hogy a III. r. vádlott jogtalan előnyt kért volna I. r. vádlottól. E körben utalt arra is, hogy a kötelességszegés egy jogilag rögzített magatartástól eltérő tevékenység, amely itt nem valósult meg, mivel pályáztatási kötelezettség nem volt, az ingatlan értékesítése valós értéken történt, míg a III. r. vádlott azon magatartása, hogy személyes érintettségét nem jelezte a testület felé, maximum az SZMSZ-nek a megszegését jelentené.

Sérelmezte ezzel kapcsolatban azt is, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében nem foglalt állást arról, hogy az ezzel kapcsolatos elkövetési magatartás a III. r. vádlott által pontosan mikor került kifejtésre, hiszen a **(1. sz utca, házszám)** szám alatti ingatlan értékesítése egy több évet felölelő folyamat volt, így az elévülést is vizsgálni kellett volna.

A közokirat-hamisítás kapcsán előadta, hogy az elsőfokú bíróság tévesen jutott arra a megállapításra, hogy XII. r. vádlott és XVIII. r. vádlott nem kívánta a céget működtetni és csak névlegesen voltak tagjai a kft.-nek. Amennyiben ugyanis XII. r. vádlott nem kívánt volna ügyvezetői tisztséget betölteni, úgy elegendő lett volna arról lemondania, míg XVIII. r. vádlott üzleti érdekének megfelelően a cégben aktív tevékenységét fejtett ki.

Mindezekre figyelemmel álláspontja szerint ezzel a tényállási ponttal kapcsolatban a III. r. vádlott bűncselekmény hiánya okából történő felmentésének, másodlagosan a bűncselekmény megvalósulása esetén az eljárás megszüntetésének van helye, így erre tett indítványt.

A tényállás II/6. pontjával kapcsolatban a III. r. vádlott terhére megállapított hűtlen kezelés büntetést nem vitatta, figyelemmel arra, hogy az a III. r. vádlott beismerő vallomása alapján alapult. Az ügyész e tényállási ponttal kapcsolatban bejelentett fellebbezésére reagálva kifejtette, hogy álláspontja szerint a bíróság a bizonyítékok helyes mérlegelésével jutott arra a megállapításra, hogy II. r. vádlottnak valóban nem volt szüksége III. r. vádlott szavazatára, és az ügyészi fellebbezés egyetlen olyan konkrét körülményt sem tartalmaz, amely azt alapozná meg, hogy a vádbeli időszakban a II. r. vádlottnak valamilyen rendkívüli oka volt a III. r. vádlott szavazatának ily módon történő megszerzésére, így e tekintetben az ítélet

helybenhagyását indítványozta.

A III/2. tényállási ponttal összefüggésben kifejtette, hogy a lefolytatott bizonyítási eljárás során nem merült fel olyan bizonyíték, amely alátámasztotta azt, hogy III. r. vádlott bármilyen közvetett módon eljárta XVIII. r. vádlott lakásigénylése kapcsán. Utalt arra, hogy az ítélet nyilvánvalóan iratellenesen állapította meg ebben a tényállási pontban, hogy III. r. vádlott a leánya lakáshoz jutása érdekében ismét barátja, XVIII. r. vádlott segítségét vette igénybe, hiszen az okiratokból egyértelműen megállapítható, hogy a lakáskiutalás két évvel megelőzte a megbízási szerződés megkötését. Kifogásolta, hogy sem a vádhatóság, sem a bíróság nem vizsgálta, hogy **(9. sz. név)** részére kellett-e egyáltalán bármilyen segítség. Nem lett tehát feltárva, hogy jogosult volt-e szociális alapon a lakásbérletre. Álláspontja szerint arra sem merült fel semmilyen bizonyíték, hogy a III. r. vádlott I. r. vádlott szükségyszerű megkeresésével kérte az **(1. sz. párt)** polgármesteri lakáskeret terhére XVIII. r. vádlott számára a lakáskiutalást. Így véleménye szerint ezen ítéleti megállapítás csupán bizonyítékok nélküli feltételezés.

Hivatkozott továbbá arra, hogy a polgármesteri lakáskeretből történő lakáskiutalás önmagában nem jogsértő, ezzel kapcsolatban a lakástörvény elvei nem alkalmazhatóak. Mindezekre figyelemmel ezzel a vádponttal kapcsolatban a III. r. vádlott hivatali visszaélés büntette miatt emelt vád alóli felmentésére tett indítványt, elsődlegesen bűncselekmény, másodlagosan bizonyítottság hiányában, míg álláspontja szerint amennyiben a bíróság jogi álláspontja ettől eltér, úgy az elsőfokú bíróság által megállapított ítélet a másodfokú eljárásban ki nem küszöbölhető módon megalapozatlan, minthogy nem rögzíti azt, hogy III. r. vádlott mikor és milyen módon élt vissza hivatali helyzetével.

Az ezzel a tényállási ponttal kapcsolatos hűtlen kezelés vonatkozásában vitatta az ítélet indokolásának azon megállapítását, hogy maximum azokat érte hátrány, akik pl. a XVIII. r. vádlott részére történő kiutalás miatt hátrébb kerültek a sorba. A polgármesteri lakáskeret esetében ugyanis nem volt olyan sor, amelyben az igénylőket rangsorolták. Véleménye szerint félrevezető a vádhatóságnak az az álláspontja, hogy ezeknek a lakásoknak az önkormányzat tulajdonából bérlői kedvezménnyel történő kikerülése vagyoni hátrányként fogható fel, hiszen amennyiben ezt elfogadnák, úgy minden egyes bérlői kedvezménnyel történő lakáseladás az önkormányzat oldalán vagyoni hátrányt eredményezne, azaz hűtlen kezelésként értelmezhető. Hivatkozott e körben arra, hogy amennyiben nem XVIII. r. vádlott, hanem más bérlő vásárolja meg a **(6. sz. utca, házszám)** szám alatti lakást, úgy az az ingatlant ugyanilyen kedvezménnyel megvehetné volna, és azt az önkormányzat részére ugyanezen az áron értékesíteni kellett volna, így a vagyoni hátrány ennek a tényállási pontnak az esetében fel sem merülhetett.

Az összes tényállási ponttal kapcsolatban kifogásolta, hogy bár az ítélet indokolása

tartalmazza, hogy valamennyi vádlott vonatkozásában az elkövetéskori jogszabály került alkalmazásra, azonban a történeti tényállás az egyes bűncselekmények kapcsán nem tartalmazza egyértelmű és felismerhető módon azt, hogy az adott bűncselekményt a III. r. vádlott mikor és mely magatartásával fejtette ki. Így pedig nem értelmezhető, hogy mit jelent az alkalmazott elkövetéskori jogszabály.

Indítványozta továbbá, hogy az ítélet tábla a III. r. vádlottnak fel nem róható jelentős időmúlásra, valamint megromlott egészségi állapotára tekintettel az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetésnél enyhébb büntetést szabjon ki.

A IV. r. vádlott védője az általa bejelentett fellebbezés indoklásául előadta, hogy a IV. r. vádlott vonatkozásában az ítélet részben megalapozatlan, másrészt pedig bűnössége az anyagi jogi szabályok megsértésével került megállapításra. A hivatali visszaéléssel kapcsolatban kifejtette, hogy azon esetekben, amikor I. r. vádlott csak a hivatali visszaélés büntetettét követte el, úgy ez a bűncselekmény már a meghatározott értékre szóló értékbecslés kérésével befejezetté válik, hiszen hivatalos személyként illet az I. r. vádlott nem tehetett volna. Ebben az esetben pedig fogalmilag kizárt, hogy a kérés utóbbi teljesítése esetén a IV. r. vádlott bűnsegédi magatartást ki tudna fejteni, hiszen egy már befejezetté vált bűncselekményhez utólag nem kapcsolódhat bűnsegédi magatartás.

Kifogásolta, hogy az I. és a IV. r. vádlottak között történt személyes találkozások számát illetően következetlen az ítélet. Nem foglalt állást abban a kérdésben, hogy pontosan mely találkozások alkalmával hangzott el az I. r. vádlott részéről ilyen kérés.

Kifejtette, hogy IV. r. vádlott vonatkozásában helytállóan állapította meg az ítélet, hogy a IV. r. vádlott nem bírt tudomással az I. r. vádlott által elkövetett csalásról, hiszen a IV. r. vádlott gondolhatta azt is, hogy az I. r. vádlott kérésének teljesítésével csak az eljárást fogja gyorsítani. Hivatkozott arra is, hogy az ítélet több ponton iratellenes az értékbecslés megalapozatlanságával és szakmai hiányosságaival kapcsolatban, hiszen több ingatlan esetében konkrét fényképfelvételek is csatolásra kerültek.

Előadta továbbá, hogy IV. r. vádlottnak az önkormányzattal kötött szerződése meghatározta, hogy pontosan miket kell a szakvéleménynek tartalmaznia, és a vádban hivatkozott értékbecslések ezeknek a kritériumoknak megfelelni. Utalt arra is, hogy a szerződés kifejezetten lehetővé teszi a felek, azaz a IV. r. vádlott és az önkormányzat közötti kölcsönös konzultációt, valamint rögzíti, hogy a megbízó igényeinek meg nem felelő értékbecsléseket öt napon belül ki kell javítani.

Ezzel összefüggésben kifejtette, hogy IV. r. vádlott az önkormányzat megbízásából nagyszámú értékbecslést készített el korábban, és a váddal nem érintett

értékbecsléseiben sem utalt arra, hogy a bérlőkkel terhelt ingatlan értéke a fele a beköltözhető értéknek. Álláspontja szerint egyébként is a váddal érintett esetekben, ha így konkrétan nem is került rögzítésre, de az értékbecslés tartalmából megállapítható volt, hogy az ingatlan bérlőkkel terhelt, így a IV. r. vádlott által készített értékbecslések megfelelnek annak a szakmai előírásnak, hogy az ingatlant a vizsgálatkori használati viszonyoknak megfelelően kell értékelni. E körben utalt még arra, hogy az önkormányzat nyilvánvalóan pontosan tudta, hogy melyik tulajdonában álló ingatlan lakott és melyik nem.

A csalás büntette vonatkozásában az ügyészi fellebbezésre reagálva előadta, hogy álláspontja szerint nem állapítható meg a IV. r. vádlott vonatkozásában olyan tudattartalom, ami a csalás büntettének megállapítását tenné lehetővé, hiszen ha elfogadja az ítélet IV. r. vádlott szakmai tehetségtelenségére vonatkozó részét, akkor végképp nem lehet arra következtetni, hogy a tudata akár eshetőleges szándékkal kiterjedt a károkozásra.

Összességében az elsőfokú ítélet megváltoztatására és IV. r. vádlott valamennyi bűncselekmény miatt emelt vád alóli felmentését indítványozta bűncselekmény hiányára hivatkozással, amely álláspontja szerint a rendelkezésre álló iratok alapján a téves anyagi jogi következtetések helyett helyes következtetések levonásával megállapítható.

IV. r. vádlott az általa bejelentett fellebbezés indokolásában a védője által előadottakat kiegészítette azzal, hogy a közte és az önkormányzattal létrejött szerződés alapján a megrendelővel való kapcsolattartás, illetőleg az egyéb egyeztetés szerződéses kötelezettsége volt. Az ítélet nem ad választ arra, hogy miért tett volna eleget I. r. vádlott kérésének. Kifejtette, hogy nem volt tudomása arról, hogy I. r. vádlott bűncselekményt követ el, így álláspontja szerint bűnsegéd sem lehet. Erre figyelemmel felmentését kérte.

A XVIII. r. vádlott védője az ügyész által bejelentett fellebbezésre, illetőleg az ügyészi fellebbezés indokolására reagálva kifejtette, hogy az ügyész csupán a bizonyítékok mérlegelését támadta. Előadta azt is, hogy a tényállás II/6. pontjával kapcsolatban értelmezhetetlen az ügyész azon megállapítása, amely szerint a bíróság csak látszólag indokolta meg ítéletének ezt a részét, továbbá az ügyész bár utalt arra, hogy a II/2. tényállási pont részben nem feleltethető meg az iratok tartalmának, azonban nem jelölte meg, hogy véleménye szerint mi ez a rész.

Ezzel összefüggésben előadta, hogy a tényállás I/1., II/6. és III/2. pontjai egyaránt megalapozottak. A tényállás I/1. pontjával összefüggésben megállapítható, hogy XVIII. r. vádlott valós szándéka kiterjedt az ügyvezetői tisztség ellátására, a **(8. sz.**

gazdasági társaság) ügyvezetőjeként a taggyűlési jegyzőkönyvekből megállapíthatóan érdemi tevékenységet is kifejtett, így iratellenesen került megállapításra, hogy a cégben csak formálisan volt tag. Előadta, hogy az ajándékozással a XVIII. r. vádlott, mint érvényes tulajdonszerzési jogcímmel megszerezte az üzletrészt, önmagában az ajándékozás ténye nem jelentheti azt, hogy nem állt szándékában ténylegesen a céggel tagsági viszonyt létesíteni, illetőleg ott ügyvezetői tisztséget betölteni. A XVIII. r. vádlott a **(8. sz. gazdasági társaság)** ügyvezetőjeként a saját érdekeit is képviselte, így nem lehet megállapítani azt, hogy a cégben csupán stróman volt.

A II/6. tényállási pont megállapításait, illetőleg annak minősítését nem vitatta, míg a III/2. tényállási ponttal kapcsolatban kifejtette, hogy a XVIII. r. vádlott a lakás értékesítése során semmilyen plusz kedvezményben nem részesült. Az ezzel a tényállási ponttal érintett lakás felújításra szoruló, rossz állapotú volt, amelyet az önkormányzat csak felújítás után tudott volna értékesíteni, ezért helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az önkormányzatot vagyoni hátrány nem érte. Így a hűtlen kezelés büntette miatti felmentésre vonatkozó rendelkezés helybenhagyására tett indítványt.

A XIX., XXI. és XXII. r. vádlottak védője a XIX. r. vádlott vonatkozásában a fellebbezés indoklásául előadta, hogy a XIX. és II. r. vádlott közötti előzetes megállapodásra vonatkozó ítéleti megállapítás megalapozatlan, erre vonatkozóan bizonyítás nem lett felvéve, és ezt alátámasztó bizonyíték az eljárás során nem merült fel. Egyebekben az indoklás sem tartalmazza, hogy a bíróság milyen bizonyítékokra alapította ezt. A XIX. r. vádlott szándékában állt a munka elvégzése, egyebekben pedig a -II. r. és a XIX. r. vádlottak között létrejött szerződés nem eredménykötelem, így téves az az álláspont, hogy mivel a XIX. r. vádlott nem tudott eredményt elérni, így maga a jogügylet sem jött létre. Álláspontja szerint amennyiben elfogadható lenne az elsőfokú ítélet azon megállapítása, hogy XIX. r. vádlott eleve nem akart szerződésnek megfelelően dolgozni, akkor fiktív szerződés került megkötésre, amely maximum egy mangánokirat-hamisítás vétségének megállapítását tenné lehetővé. Kifejtette továbbá, hogy ezen esetben a XIX. r. vádlott nem állt ténylegesen munkaviszonyban, így a társadalombiztosításnak, illetőleg a költségvetésnek befizetett összegek jogalap nélkül kerültek befizetésre. Ebből fakadóan a XIX. r. vádlott terhére megállapított összeggel a költségvetés jogalap nélkül gazdagodott, tehát az elsőfokú ítélet vagyoni hátránnyal kapcsolatos álláspontja téves.

A XIX. r. vádlott vonatkozásában a bűnösség megállapítása esetére további enyhítő körülményként indítványozta figyelembe venni a jelentős időmúlást.

A XXI. és XXII. r. vádlottak vonatkozásában kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság helyesen mérlegelte a rendelkezésre álló bizonyítékokat a felmérés során keletkezett adatok benyújtásával kapcsolatban. Utalt arra, hogy mivel az ajánlatkérési felhívásban

szereplő adatok egy mérés eredményeként létrejött objektív adatok, önmagában az, hogy azok megegyeznek a **(5. sz. gazdasági társaság)** által végzett felmérés adataival, nem jelenti, hogy azok kerültek átemelésre, hiszen helyes mérés esetén csak egyező adatok jöhettek ki. Ezzel összefüggésben kifejtette, hogy a bíróságnak a társadalomra veszélyesség meglétét, avagy hiányát is vizsgálni kell, hiszen ebben az esetben azt sem az ügyészség, sem a bíróság nem vitatta, hogy az önkormányzat részéről egy hiba történt, amelyet a legkisebb kár okozásával próbáltak orvosolni. Az ügyész által megállapítani kért, a Btk. 296/B. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő és büntetendő versenykorlátozó megállapodás közbeszerzési és koncessziós eljárásban vétségével kapcsolatban előadta, hogy e bűncselekmény vonatkozásában a Btk. 296/B. § (4) bekezdése szerint büntethetőséget kizáró ok áll fenn, hiszen II. r. és XXI. r. vádlottak önként mondták el a hatóságnak, hogy mi történt.

Összességében a XIX. r. vádlott vonatkozásában elsődlegesen az iratok tartalma valamint helyes következtetés alapján, a Be. 351. § (2) bekezdés d) pontjára figyelemmel az elsőfokú ítélet megalapozatlanságának orvoslása mellett az előzetes megállapodásra vonatkozó rész mellőzésével a XIX. r. vádlott felmentését indítványozta, míg másodlagosan az elsőfokú ítélet e körben történő hatályon kívül helyezését indítványozta figyelemmel arra, hogy ezen cselekmény II. r. vádlott esetében a folytatólagosság törvényi egységébe tartozik, míg az ítélet XXI. és XXII. r. vádlottakra vonatkozó részének a helybenhagyását indítványozta.

Álláspontja szerint a XX. r. vádlott vonatkozásában megállapított tényállás megalapozatlan. XX. r. vádlott ugyanis kiterjedt baráti körrel rendelkezett, a családja a kerületben ismert volt, így alkalmas volt arra, hogy információkkal segítse I. r. vádlott munkáját, illetőleg az **(1. sz. párt)**-nak szavazóknak szerezzen. Előadta továbbá, hogy XX. r. vádlott a referensi munkát ténylegesen elvégezte, így logikai hibát vétett az elsőfokú bíróság, amikor megállapította, hogy ez a szerződés csupán színlelt volt. Erre tekintettel elsődlegesen a XX. r. vádlott bűncselekmény hiánya okából történő felmentését, másodlagosan pedig a büntetés enyhítését indítványozta, azzal az indokolással, hogy a XX. r. vádlott az elkövetéskor fiatal felnőtt volt, büntetlen előéletű, aki ellen a cselekmény elkövetése óta sem indult további büntetőeljárás, illetőleg a bűncselekmény óta eltelt jelentős időmúlás a XX. r. vádlottnak nem róható fel.

A XXIV. r. vádlott védője fellebbezése indoklásául előadta, hogy az elsőfokú bíróság ítélete eljárási szabálysértés miatt megalapozatlan XXIV. r. vádlott vonatkozásában, hiszen a XXIV. r. vádlott által használt telefon lehallgatására vonatkozó bírói engedély nem XXIV. r. vádlott személyi adatait tartalmazta, így jogszerűtlen volt a lehallgatás. Erre tekintettel annak eredménye a Be. 78. § (4) bekezdése alapján bizonyítékként nem használható fel. E körben kifejtette, hogy a lehallgatás engedélyezésére más

bűncselekménnyel összefüggésben, a XXIV. r. vádlott ellen bűnpártolás miatt indult eljárásban került sor. Utalt továbbá arra is, hogy a vádbeli cselekmények bizonyításával összefüggésben nem állapítható meg, hogy a bizonyítékok más módon nem szerezhetőek be, ami szintén a bizonyítékok köréből történő kirekesztést kell hogy megalapozza. Álláspontja szerint tehát a titkos adatszerzés engedélyezésének feltételi nem álltak fenn, az engedély más személyre szólt, amely egy kijavító végzéssel nem orvosolható, így a lehallgatásokról szóló feljegyzéseknek a bizonyítékok köréből történő kirekesztése után fennmaradó bizonyítékokból kell a tényállást megállapítani. Ezeket megvizsgálva viszont nem lehet kijelenteni azt, hogy a kerékbilincs eltávolítása kizárólag bűncselekmény útján történhetett. A vonatkozó tanúvallomásokból ugyanis megállapítható, hogy a tűzcsap melletti parkolás miatt a bilincs felhelyezése jogszerűtlen volt, annak haladéktalan eltávolítása iránti intézkedés tehát nem minősülhet jogtalannak, hiszen az egy jogsértő állapot megszüntetésére irányul. Erre figyelemmel maximum az eljárási rend be nem tartása merülhet fel, amelyre tekintettel XXIV. r. vádlott felmentését indítványozta.

A XXV. r. vádlott védője a fellebbezés indokolásában előadta, hogy a tényállás III/6. pontjával kapcsolatban semmilyen bizonyíték nem merült fel az eljárás során arra vonatkozóan, hogy a XXIII. r. vádlott felhívott egy meg nem határozható személyt, aki ezt követően a XXV. r. vádlottól a kerékbilincs eltávolítását kérte. Utalt arra, hogy a XXV. r. vádlottra vonatkozóan a III/6. tényállási pontot illetően semmilyen bizonyíték nem áll rendelkezésre. Önmagában az nem lehet egy marasztaló ítélet alapja, hogy egy az eljárás során ismeretlenül maradt személy a bilincselési jegyzőkönyvre feltüntette a XXV. r. vádlott szignóját. Összességében a XXV. r. vádlott felmentését indítványozta.

IV. r. vádlott az általa bejelentett fellebbezés indokolásában kifejtette, hogy a közte és az önkormányzattal létrejött szerződés alapján a megrendelővel való kapcsolattartás, illetőleg az egyéb egyeztetés szerződéses kötelezettsége volt. Álláspontja szerint az ítélet nem ad választ arra, hogy miért tett volna eleget I. r. vádlott kérésének. Kifejtette, hogy nem volt tudomása arról, hogy I. r. vádlott bűncselekményt követ el, így bűnsegéd sem lehet. Erre figyelemmel felmentését kérte.

A XXIII. r. vádlott fellebbezésének indokolásában előadta, hogy a XXV. r. vádlott a közelben lakott, így akár magától is észlelhette, hogy jogszerűtlen bilincselés történt, hiszen a gépkocsi a tűzcsap mellett állt. Ezért a XXV. r. vádlottnak jogszabályi kötelezettsége volt a bilincs eltávolítása iránti intézkedés. Utalt arra, hogy a III/6. tényállási pontot a bíróság a beszerzett bizonyítékokkal ellentétesen állapította meg, minthogy a híváslistájának az adott napra vonatkozó részéből megállapítható, hogy nem történt olyan hívás, amelyet az ítélet neki tulajdonít. Kifejtette ezen tényállási ponttal összefüggésben, hogy bárki észlelhette a közterület-felügyeletnél, hogy itt egy

szabálytalan bilincselés történt, és bárki hivatalból hívhatta a XXV. r. vádlottat a szükséges intézkedés megtétele végett. Sérelmezte továbbá, hogy a tényállás III/6. pontja minden bizonyíték nélkül, és csupán a III/7. pontból visszakövetkeztetve került megállapításra.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség az ügyészi fellebbezést fenntartotta, míg a felmentésre, illetőleg enyhítésre irányuló védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak.

Kifejtette, hogy bár az elsőfokú bíróság igen részletes bizonyítási eljárást vett fel, és tényállás-felderítési kötelezettségének is eleget tett, az ítélet részben megalapozatlan, mivel a megállapított tényállás hiányos, és több esetben ellentétes a bizonyítás anyagával, valamint a bizonyítékok értékelése sem történt meg teljes körűen. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a II. r. vádlottal kapcsolatban, különös tekintettel az I. vádpontban foglalt cselekményekre, nem vizsgálta körültekintően azt, hogy magatartásával esetlegesen más bűncselekményt megvalósított-e.

Előadta, hogy a fenti megalapozatlanság nem érinti a tényállás I/1., I/2., I/4., I/10., I/12., I/13., II/1., II/2., II/3., II/5/a, b, III/6. és III/7. pontjait, amely tényállási pontok esetében a bíróság a bizonyítékokat helyesen mérlegelte, indokolási kötelezettségének is eleget tett, és okszerű következtetés alapján, a törvénynek megfelelően minősítette az ott rögzített cselekményeket.

A II/7. tényállási ponttal kapcsolatban előadta, hogy az a tények rögzítését illetően megalapozott, azonban az abból levont jogkövetkeztetés téves, és az indokolási kötelezettség is megsértésre került, hiszen az elkövetéskor hatályos 1990. évi LV. törvény 8. §-a nem jogosította fel a II. r. vádlottat a tényállásban írt kedvezmény megadására, mint ahogyan a kerület másik országgyűlési képviselője, **(10. sz. név)** nem is részesült ilyen jellegű támogatásban. Utalt e körben arra, hogy a 2012. évi XXXVI. törvény 98. §-a (1) bekezdése ugyancsak nem a tényállásban írt módon tartja támogatandónak a képviselői tevékenységet.

A II/4. tényállási ponttal kapcsolatban előadta, hogy logikailag téves következtetést vont le a bíróság, amikor azt rögzítette, hogy a II. r. vádlott nem tudott I. r. vádlott és XX. r. vádlott közötti kapcsolat jellegéről, hiszen a megbízási szerződést megkötésére 2 héttel a **(5. sz. utca)** utcai lakás jogtalan kiutalását követően került sor. Ezen időszakra tehető az I. és II. r. vádlott közös utazása is. Hivatkozott továbbá arra, hogy a II. r. vádlott azt követően sem tett semmit a kárenyhítés érdekében, hogy tudomást szerezhetett I. r. vádlott és XX. r. vádlott közötti szerelmi kapcsolatról.

A II/6. tényállási ponttal kapcsolatban álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen rögzítette az előzményeket, és erre figyelemmel ez a tényállási pont kisebb mértékben

megalapozatlan. Amikor ugyanis a törvényszék azt állapította meg, hogy III. r. vádlott csupán férfiúi hiúságból mondta azt, hogy a II. r. vádlott polgármesteri tevékenységét szavazataival támogatja, figyelmen kívül hagyta, hogy a III. r. vádlott milyen funkciót töltött be az önkormányzatnál, valamint a koalíciós megállapodás 4. §-ában foglaltakat és **(20. sz. tanú)-nak** a bizottsági döntések megszavazásával kapcsolatos vallomását is.

A III/1., III/2., III/3. és III/4. tényállási pontok esetében álláspontja szerint a tényállás megalapozatlan, a hozzá fűzött indokolás pedig részben ellentétes az iratok tartalmával, mivel minden hivatkozott tényállásnál rögzítésre került, hogy I. r. vádlott mint a gazdasági bizottság elnöke, az 1993. évi LXXVIII. törvény elveivel, illetve az 1992. évi XXXVIII. törvény 104. § (2) bekezdése szerinti szabállyal ellentétesen, abból a célból, hogy a jogcímmel nem rendelkező **(5. sz. név)-nek**, XVIII. r. vádlottnak, XX. r. vádlottnak és (6. sz. név)-nek a bérlakás kiutalása útján azonnali kedvezményes vásárlási lehetőséget biztosítva jogtalan előnyt szerezzen, a II. r. vádlottal együttműködve, a felsorolt személyeknek önkormányzati bérlakást biztosított a VII. kerületben. A tényállások ezen túlmenően tartalmazzák a forgalmi árat, valamint azt a kedvezményes összeget is, amelyért a lakásokat ezek a személyek megvásárolták. A tárgyaláson a vádirat módosítása kapcsán pedig az ügyész megjelölte, hogy az egyes vádpontokkal összefüggésben milyen összegű vagyoni hátrányt okoztak a vádlottak. Ezen tényállási ponttal kapcsolatban álláspontja szerint a hivatali visszaélés büntette és a hűtlen kezelés büntette egymással halmazatban megállapítható, mivel eltérő jogi tárgyat sértő bűncselekményekről van szó.

A tényállás III/5. pontjával kapcsolatban az ügyész szerint a törvényszék iratellenes és hiányos tényállást állapított meg, valamint nem vont minden bizonyítékot értékelési körébe és jogszabályt is tévesen értelmezett. A bíróság figyelmen kívül hagyta, hogy a hivatkozott törvény 24. § (5) bekezdése ugyanazt a kitélt tartalmazza, mint az elkövetéskor hatályos 2003. évi CXXIX. törvény 10. §-a (6) bekezdése. Álláspontja szerint ezzel a tényállási ponttal összefüggésben a büntetőjogi felelősség megítélésénél azt sem lehet figyelmen kívül hagyni, hogy a pályázati határidő nem felelt meg a törvényi rendelkezéseknek a vádlottak részéről, az összehangolt, versenykorlátozó magatartás is megállapítható, hiszen nevezettek csak „színlelték” a versenyt.

A tényállás I/1., I/3., I/5-9., I/11. és I/14. tényállási pontjai véleménye szerint olyan mérvű megalapozatlanságban szenvednek, amely a másodfokú eljárásban nem korrigálható. Ezzel kapcsolatban arra hivatkozott, hogy pályáztatás nélkül történt az ingatlanok eladása annak ellenére, hogy a pályáztatást a korábban hivatkozott önkormányzati rendelet és az elkövetéskor hatályos államháztartásról szóló 1992. évi XXXVIII. tv. 108. §-a egyaránt előírta. Osztotta az ügyészi fellebbezés azon okfejtését, amely szerint amennyiben a II. r. vádlott nem tudott arról, hogy **(1. sz.**

tanú) érdekeltségébe tartozó társaságok érdeklődnek az ingatlanok után, úgy arra kellett volna gondolnia, hogy viszonylag élénk érdeklődés van a (kerület megjelölése) kerületi ingatlanok iránt. Hivatkozott e körben arra is, hogy az I/2. tényállási pontnál rögzítésre került, hogy amikor az elővételi jog jogosultja érdeklődött, II. r. vádlott azt a tájékoztatást adta, hogy az ingatlan már értékesítésre került. Míg az I/13. tényállási pontban szereplő **(5. sz. utca, házszám)** alatti ingatlannál II. r. vádlott volt az, aki előterjesztést tett annak érdekében, hogy pályázat nélkül történjen az értékesítés. Kifejtette ezzel kapcsolatban, hogy ezekben a tényállási pontokban szereplő ingatlanok közül a **(2. sz. utca, házszámok)** és a **(4. sz. utca, házszám)** szám alatti ingatlanok az önkormányzat tilalmi listáján voltak, amelyről az I. és II. r. vádlottnak is tudnia kellett. Utalt arra, hogy a vételi ajánlatot tevő cégek zömében még be sem voltak a cégbíróság által jegyezve, s nem egy esetben még a szerződéskötést megelőzően a vevő cég személyében változás következett be. Sétrelmezte, hogy az **(önkormányzat megnevezése)** Önkormányzat képviselő-testülete szervezeti és működési szabályzatáról 6/2000.(V.22.). számú Ör. 2. számú mellékletében szabályozásra került, hogy egy előterjesztésnek milyen tartalmi és formai kritériumoknak kell megfelelni, azonban jelen ügyekben az előterjesztések ennek csak részben feleltek meg. Hivatkozott arra, hogy a I/5. és az I/6. tényállási pontokban írt esetben a vételi ajánlat megérkezésének napján a II. r. vádlott határozati javaslatot nyújtott be a képviselő-testület felé, amelyben javasolta a kérdéses ingatlanok elidegenítését az értékbecslésnek megfelelően.

Az ügyészi fellebbezéssel egyezően a fellebbviteli főügyészség hivatkozott arra, hogy a 30/2000.(XII.23.) számú Ör. 39. § (1) és (2) bekezdése szerint a vagyont érintő ajánlatról a polgármestert haladéktalanul tájékoztatni kell, míg a 15. § rendelkezése szerint a képviselő-testület gyakorolja a tulajdonosi jogokat forgalomképes ingatlan elidegenítése esetén, ha annak forgalmi értéke az 50.000.000,- Ft-ot meghaladja, egyébként pedig azt a gazdasági bizottság gyakorolja. Jelen ügyben az I. r. vádlott volt, aki a hivatal működését beindította, így mindezekből következtetést lehetett volna levonni arra vonatkozóan, hogy az I. és II. r. vádlottak az idegen vagyon kezeléséből folyó kötelezettségüket sorozatosan megszegték.

Hivatkozott továbbá arra, hogy a IV. r. vádlott által készített értékbecslések olyan nyilvánvaló hiányosságokban szenvedtek, amelyek még egy laikus számára is felismerhetők voltak. E körben utalt arra, hogy nem egy esetben I. r. vádlott új értékbecslést készíttetett a IV. r. vádlottal arra hivatkozva, hogy a **(1. sz. tanú)** által meghatározott alacsony értéken nem tudja a képviselőkkel megszavaztatni az általa kívánt döntést, mint ahogy történt ez a vádirat I/9. pontjában részletezett esetben is.

Az első fokon eljáró ügyésszel egyezően kifejtette, hogy az adásvételi szerződésben meghatározott vételár és a projekt cég üzletrészéért kifizetett összeg különbözete adja meg a kár összegét. Erre tekintettel kifogásolta, hogy az ítéletből nem lehet

egyértelműen megállapítani, hogy a projektcégekkel kapcsolatos szerződéseken az önkormányzat és a **(1. sz. tanú)**-hoz köthető projektcégek közötti adásvételi szerződéseket vagy az üzletrész átruházási szerződéseket érti a bíróság, mint ahogy nem fejt ki azt sem, hogy az üzletrészek az ingatlanon kívül milyen további értéket képviseltek.

Észrevételezte, hogy a tényállás I/1. pontjával kapcsolatban a bíróság nem merítette ki teljesen a vádat, hiszen bár a vádirat ennél a tényállási pontnál is közreműködő tevékenységet ró II. r. vádlott terhére, itt az I. tényállás többi alpontjától eltérően nem tesz a bíróság nemleges megállapítást a II. r. vádlott tudattartalmát illetően.

Kifogásolta, hogy a III. r. vádlott felmentésének jogcíme nem állapítható meg ezzel a tényállási ponttal kapcsolatban egyértelműen, az indokolásban szereplő ok ellentétes a felmentés jogcímével.

Álláspontja szerint IV. r. vádlott vonatkozásában szükségtelenül hozott az elsőfokú bíróság felmentő rendelkezést a bűnsegédként elkövetett csalás büntette miatt emelt vád alól, minthogy a bíróság ezt a cselekményt folytatólagosan elkövetett hivatali visszaélés büntettének minősítette. Bár ennek körében adós maradt annak kifejtésével, hogy IV. r. vádlott milyen jogtalan előnyről tudott, aminek az I. r. vádlottnál meg kellett jelennie.

Véleménye szerint a rendelkezésre álló adatok alapján a bizonyítékok teljes körű és a logika szabályainak megfelelő értékelése esetén a vagyon elleni bűncselekménnyel kapcsolatban a IV. r. vádlottnak az I. r. vádlottat segítő szerepe megállapítható lett volna. Hiszen mint ahogyan az ítélet I. tényállási pont bevezető részénél tartalmazza, az I. r. vádlott több esetben a vételi ajánlat átvételét követően felvette a kapcsolatot a IV. r. vádlottal és közölte vele, hogy az általa készítendő értékbecslésnek milyen forgalmi értéket kell tartalmaznia, és a IV. r. vádlott - saját vallomására figyelemmel-tudatában volt annak, hogy az értékbecsléseket az ingatlanok értékesítésével kapcsolatban kéri tőle.

Kifogásolta, hogy az ítélet az I. tényállási ponttal kapcsolatos cselekményeket az I., II. és IV. r. vádlottak vonatkozásában nem bünszervezetben, hanem csupán bűnszövetségben elkövetettnek minősítette.

Indítványozta, hogy a XIX., XX. és XXIV. r. vádlottak vonatkozásában a másodfokú bíróság további súlyosító körülményként vegye figyelembe az általuk elkövetett bűncselekmények elszaporodottságát, a cselekmények korrupciós jellegét és a XXIV. r. vádlottnál azt is, hogy jegyzői tisztségéből fakadó befolyását felhasználva követte el a bűncselekményt. Kifejtette, hogy a XXIV. r. vádlottnál a büntetlen előélet alkalmazási feltétel, ezért enyhítő körülményként nem vehető figyelembe, míg a XXIV. r. vádlott büntetőjogi értelemben még nem tekinthető időskorúnak.

Összességében az I., II., III., IV., XVIII., XXI. és XXII. r. vádlottak vonatkozásában az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozatlanság okából történő hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását indítványozta.

A XXIII. r. vádlott vonatkozásában ugyancsak a hatályon kívül helyezésre tett indítványt arra hivatkozással, hogy a II/7. vádpont kapcsán megállapított részesi tevékenysége szorosan összefügg a II. r. vádlott azon cselekményével, amely a folytatólágosság egységébe tartozik, míg a XIX., a XX. és a XXIV. r. vádlottakkal szemben súlyosabb büntetés kiszabását indítványozta a járulékos kérdésekkel kapcsolatban.

Észrevételezte, hogy az ítélet több helyen (a 63., 88. és 93., valamint 118. oldalán) elírást tartalmaz .

- - -

Az ítélet tábla a Be. 348. § (1) bekezdése és a Be. 349. § (1) bekezdése alapján eljárva az ítéletet a fellebbezéssel érintett vádlottak tekintetében az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbíráta.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság több eljárási szabályt is megsértett, amelyek azonban sem egyenként, sem összességükben nem eredményezték az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését.

Így eljárási szabályt sértett az elsőfokú bíróság, amikor a 2011. április 7. napján megtartott tárgyaláson a megjelent vádlottakat a kihallgatást megelőzően egymás jelenlétében nyilatkoztatta - az állampolgárságuk kivételével - a Be. 117. § (1) bekezdés szerinti személyi adataikra, valamint arra vonatkozóan, hogy a vádat megértették-e, illetőleg bűnösnek érzik-e magukat.

A Be. 288. § (1) bekezdése szerint ugyanis a vádlottat rendszerint a még ki nem hallgatott vádlott-társai távollétében kell kihallgatni, míg a Be. 288. § (3) bekezdése értelmében a kihallgatás kezdetén kell nyilatkoztatni a vádlottat a vonatkozásban, hogy a vádat megértette-e, lehetőséget adva a váddal kapcsolatos álláspontjának kifejtésére is. A (4) bekezdés szerint pedig amennyiben a vádlott a (3) bekezdésben meghatározott lehetőségével nem él, illetőleg a nyilatkozatából ez nem derül ki, úgy a tanács elnöke kérdést intéz a vádlotthoz, hogy büntetőjogi felelősségét elismeri-e. Ez utóbbira viszont már kiterjed a Be. 117. § (2) bekezdésében foglalt vallomásmegtagadási jog, s ezért a bűnösség kérdésében való nyilatkoztatást megelőzően a vádlottat erre figyelmeztetnie kell a bíróságnak.

Az elsőfokú bíróság az eljárásával a fenti sorrendiséget szegte meg, amely relatív eljárási szabálysértés azonban nem eredményezte a vallomások kirekesztését, a

másodfokú bíróság annak csak a megállapítására szorítkozott.

Ügyszintén eljárási szabálysértés valósult meg a 2011. április 7. napján megtartott tárgyaláson azáltal, hogy az elsőfokú bíróság a tárgyalás egy részéről a nyilvánosságot kizárta, de az erről szóló végzésében ennek indokát nem adta meg. Tekintettel azonban arra, hogy az iratokból megállapíthatóan a tárgyalás egy részéről a nyilvánosság kizárása az államtitok (a minősített adat) védelme érdekében történt, ez az eljárási szabálysértés nem eredményezte az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, minthogy a Be. 373. § (1) bekezdés II. f) pontja szerint csak a nyilvánosság törvényes ok nélküli kizárása valósít feltétlen hatályon kívül helyezési okot, az ok pedig az iratok alapján egyértelműen megállapítható volt.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy a törvényszék a tanúkat több esetben a Be. 85. § (3) bekezdésében foglaltak szerinti figyelmeztetések során nem csak a releváns vallomástételi akadályokra és a törvényben meghatározott kötelezettségeikre oktatta ki, hanem a figyelmeztetések teljesen szükségtelen és értelemzavaró részeket is tartalmaztak. Tekintettel azonban arra, hogy a figyelmeztetések a Be. 85. § (3) bekezdésében előírtakat is magában foglalták, ezért ezek a szabálysértések a vallomások beszerzésének törvényességére nem hatottak ki.

Nem osztotta a másodfokú bíróság az I. r. vádlott védőjének azt az álláspontját, amely szerint az ügyvédi titoktartás megsértésével kapcsolatban megvalósult eljárási szabálysértés miatt nem vehető figyelembe bizonyítékként **(6. sz. tanú)** és **(10. sz. tanú)** tanúk vallomása.

A tanúvallomás megtételének akadályait a Be. 81. és 82. §-a tartalmazza. A Be. 81. §-a a tanúvallomás megtételének abszolút akadályait szabályozza, amely esetekben valamely személy tanúkénti kihallgatása a saját döntésétől függetlenül kizárt. Ugyanakkor a Be. 82. §-a azon eseteket szabályozza (ezek a vallomástétel relatív akadályai), amikor a kihallgatandó személy döntésétől függ a vallomás megtagadása. A Be. 82. § (1) bekezdés c) pontja szerint a tanúvallomást megtagadhatja az, aki - többek között - a foglalkozásánál fogva titoktartásra köteles, ha a tanúvallomással a titoktartási kötelezettségét megsértené, kivéve, ha ez alól a külön jogszabály szerint jogosult felmentette. Ezen rendelkezésből az következik, hogy amennyiben a kihallgatandó személy nem kapott a titoktartási kötelezettsége alól felmentést, úgy a saját döntésétől függ az, hogy vagy vallomást tesz, vagy jogszerűen megtagadhatja a vallomás tételét. Amennyiben viszont felmentést kapott a titoktartás alól, akkor nem áll fenn ez a választási lehetősége, és köteles vallomást tenni. A foglalkozáson alapuló titoktartási kötelezettség tehát nem abszolút akadály a vallomás megtételének, ez csupán azt eredményezi, hogy amennyiben a titoktartásra köteles személy a vallomás megtagadása mellett dönt, úgy az eljáró hatóság csak abban az esetben kötelezheti a vallomás tételére, ha az arra jogosult nyilatkozatát

beszerzi a titoktartás alóli felmentést illetően, hiszen ebben az esetben megszűnik a vallomástétel megtagadásának a lehetősége.

Mindebből megállapítható, hogy az a körülmény, hogy **(10. sz. tanú)** és **(6. sz. tanú)** a törvényes figyelmeztetés elhangzása után úgy döntött, hogy az őket terhelő titoktartási kötelezettség ellenére vallomást kívánnak tenni, nem jelenti azt, hogy a vallomásuk beszerzésére az eljárási törvény megsértésével került sor. Erre tekintettel a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság eljárása ebben a tekintetben nem valósított meg eljárási szabálysértést. Ezért **(10. sz. tanú)** tanúvallomása bizonyítékként felhasználható volt, míg **(6. sz. tanú)** tanúvallomása nem a védő szerinti, hanem egy másik eljárási szabálysértés folytán nem volt bizonyítékként értékelhető.

Eljárási szabálysértést vétett ugyanis az elsőfokú bíróság **(6. sz. tanú)** és **(21. sz. tanú)** tanúk kihallgatása során, amikor nevezetteknek a tanúkenti kihallgatásukat megelőző **(6. sz. tanú)** vonatkozásában a 2011. szeptember 16. napján megtartott tárgyaláson, míg **(21. sz. tanú)** esetében a 2011. december 9. napján megtartott tárgyaláson) Be. 85. § (3) bekezdése szerinti figyelmeztetésre adott válaszuk nem került a jegyzőkönyvbe rögzítésre. A Be. 85. § (3) bekezdése szerint a figyelmeztetést, valamint a tanúnak a figyelmeztetésre adott válaszát jegyzőkönyvbe kell venni, a figyelmeztetés és a figyelmeztetésre adott válasz jegyzőkönyvvezetésének elmaradása esetén a tanú vallomása bizonyítási eszközként nem vehető figyelembe. Erre tekintettel a másodfokú bíróság **(6. sz. tanú)** és **(21. sz. tanú)** tanúk vallomását a bizonyítékok köréből kirekesztette.

Ez azonban nem eredményezte az elsőfokú ítélet megalapozatlanságát, hiszen a tényállásnak nincs olyan része, ami kizárólag **(6. sz. tanú)** vallomásán alapulna, **(21. sz. tanú)** tanúvallomásával kapcsolatban pedig megállapítható, hogy az megegyezett a felesége, **(22. sz. tanú)** vallomásával, amely pedig ugyancsak megalapozta az ide vonatkozó tényállásrészt.

Észlelte az ítélőtábla azt is, hogy a tárgyalási jegyzőkönyvek aláírása több esetben szabálytalanul illetve hiányosan történt (nem az a tanácselnök vagy jegyzőkönyvvezető írta alá, aki jelen volt az adott tárgyalási napon, illetve a tárgyaláson jelenlévő nem írta alá). Azonban figyelemmel arra, hogy az eljárás során a jegyzőkönyv kiegészítése, kijavítása iránt kérelem nem érkezett annak ellenére, hogy az arra jogosultak a jegyzőkönyveket megismerték, illetőleg a jegyzőkönyvben rögzítettek hitelességét senki sem vitatta, ezért nem merült fel kétely azzal kapcsolatban, hogy a jegyzőkönyvek valóban a tárgyaláson elhangzottakat rögzítették, s így az alaki hibák nem eredményezték a jegyzőkönyvek hitelességének a csorbulását, és további eljárási következtetések levonásának szükségességét.

A jegyzőkönyvezéssel összefüggésben nem osztotta a másodfokú bíróság az ügyész azon álláspontját, amely szerint az elsőfokú bíróságnak kötelessége volt a tárgyaláson feltett kérdések szó szerinti jegyzőkönyvezése. A büntetőeljárás törvény meghatározza a jegyzőkönyveknek nem csak az alaki, hanem a tartalmi kellékeit is. A Be. 250. § (3) bekezdése szerint a jegyzőkönyvnek áttekinthetően kell tartalmaznia a bírósági eljárás menetének és minden lényeges alakiságának leírását akként, hogy nyomon lehessen követni az eljárási szabályok megtartását. A Be. 251. § (1) bekezdése értelmében pedig a vallomást, a szakvéleményt, a szemle eredményét, továbbá az ügyész, a vádlott, a védő, a magánvádló, a pótmagánvádló és a magánfél indítványát kell kimerítően a jegyzőkönyvbe felvenni. A Be. ezen rendelkezései tehát nem tartalmazzák a tárgyaláson a tanács tagjai vagy más személyek által feltett kérdések rögzítésének kötelezettségét.

A Be. 251. § (3) bekezdése szerint ha valamely kifejezés vagy kijelentés szó szerinti szövege jelentős, úgy azt szó szerint kell jegyzőkönyvbe venni. A bíróság indítványra vagy hivatalból elrendelheti valamely körülmény vagy nyilatkozat jegyzőkönyvbe vételét. Ha a jelenlévő ügyész, vádlott, védő, magánvádló, pótmagánvádló, magánfél, illetőleg tanú érdekében eljáró ügyvéd ezt indítványozza, csak abban az esetben lehet mellőzni, ha a körülményről vagy a kifejezés, a kijelentés, illetőleg nyilatkozat megtörténtéről a bíróságnak nincs tudomása.

Ezen rendelkezés egyértelműen csak a már ténylegesen elhangzott kijelentésekre, illetőleg a már megtörtént körülményekre vonatkozik. Ezért erre hivatkozva nem lehet helye még el sem hangzott kérdéseknek a szó szerinti jegyzőkönyvezése elrendelésének.

A törvényszék tehát nem sértett semmilyen eljárási szabályt, amikor mellőzte a bíróság kérdései szó szerinti jegyzőkönyvezésének előzetes elrendelését.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy törvényszék több esetben a Be. 296. § (1) bekezdésében, valamint a (2) bekezdésében felsorolt törvényi feltételek hiányában, illetőleg a Be. 297. § (2) bekezdésében rögzített korlátozást megsértve olvasta fel, illetőleg ismertette a tanúk vallomásait, valamint a Be. 291. § (1) bekezdésében meghatározott feltételek hiányában, illetőleg a 291. § (4) és (5) bekezdésének figyelmen kívül hagyásával került sor a vádlottak vallomásaiból részletek ismertetésére, illetőleg felolvasására. Ezek a szabálysértések azonban a vallomásoknak a bizonyítékok közül való kirekesztését ugyancsak nem eredményezték, így a másodfokú bíróság pusztán a megállapítására szorítkozott.

Egyetértett az ítélőtábla az ügyészi fellebbezésben megfogalmazott azon kifogással, amely szerint eljárási szabálysértést valósított meg az elsőfokú bíróság azzal, hogy felhívta az ügyészt, hogy fejtse ki részletesen azokat a körülményeket, amelyekre alapozta a vádirat bünszervezettel kapcsolatos megállapításait. A Be. 268. § (1) bekezdés utolsó mondata ugyan lehetőséget ad az ügyész megkeresésére a vádirat

hiányosságainak pótlására, azonban a bíróság fenti felhívása túlterjeszkedett ezen a jogszabályi lehetőségen, illetve nem is vonhatók annak körébe. Annak megállapítása ugyanis, hogy a bűncselekmény elkövetésére bünszervezet keretében került-e sor, a bizonyítás felvételét követően a bíróság mérlegelési körébe tartozik. A bíróság a tettazonosság keretei között a bűncselekmény bünszervezetben elkövetésének tényét akkor is megállapíthatja és ennek megfelelően szabhatja ki a büntetést, ha a bünszervezetben elkövetésre vonatkozó adatokat a vád nem rögzíti, azokra csak a bíróság előtti bizonyítási eljárás nyomán derült fény (EBH2013. B.10.). Ezért a bünszervezetre vonatkozó körülményeknek a vádiratban történő rögzítése nem a vádirat kellékei közé tartozó kérdés, annak pótlására nem lehet az ügyészt felhívni, s ebből következően az elsőfokú bíróság említett eljárásának nem volt törvényi alapja.

Nem osztotta a másodfokú bíróság ugyanakkor a védelem azon álláspontját, amely szerint XXIII. r. vádlott telefonbeszélgetéseinek a lehallgatása törvénytörő módon történt, így annak bizonyítékként történő értékelésére nincs törvényes lehetőség. A Központi Nyomozó Főügyészség TÜK Nyom.0015002/2008. számú, 2009. június 8. napján kelt indítványának indokolásából egyértelműen megállapítható, hogy a Központi Nyomozó Főügyészség XXIII. r. vádlottnak, mint a (kerület megjelölése) kerületi önkormányzat jegyzőjének a telefonlehallgatását kérte engedélyezni, figyelemmel arra, hogy a vele szemben elrendelt nyomozás adatai alapján felmerült a Btk. 244. § (1) bekezdés b) pontjába ütköző és a (3) bekezdés b) pontja szerint minősülő hivatalos személy által elkövetett bűnpártolás büntette.

A Pesti Központi Kerületi Bíróság 2009. június 10. napján meghozott 5.TBN.0015/78/2008. TÜK. számú végzésének indokolása ezzel egyezően tartalmazza azt, hogy a lehallgatandó személy az a XXIV. r. vádlott, aki a (kerület megjelölése) kerületi önkormányzat jegyzője. Így annak ellenére, hogy a személyi adatok - az ügyészi indítvánnyal egyezően - elírásra kerültek, a lehallgatást engedélyező végzés egyértelműen arra a XXIV. r. vádlottra vonatkozott, aki a (kerület megjelölése) kerületi önkormányzat jegyzője, így a vádlott beszélgetéseinek a lehallgatása törvényes volt. Az elsőfokú bíróságnak a határozat kijavításával kapcsolatos véleményét ehhez képest az ítéletábra osztotta.

Tekintettel arra, hogy a bírói engedélyhez kötött titkos adatszerzésnek a Be. 201. § (1) bekezdésében meghatározott törvényi feltétele megvalósult, a XXIV. r. vádlott telefonbeszélgetéseinek lehallgatására vonatkozó engedély megadása, majd a lehallgatás is törvényes volt.

Nem sértett eljárási szabályt akkor sem az elsőfokú bíróság, amikor a lehallgatás eredményeként rendelkezésre álló telefonbeszélgetéseket a XXIV. r. vádlottal szemben a hivatali visszaélés büntette miatt emelt vád bizonyítására felhasználta. A Be. 206. § (4) bekezdése szerint akivel szemben a titkos adatszerzést a bíróság

engedélyezte, a titkos adatszerzés eredménye olyan bűncselekmény bizonyítására is felhasználható, amelyet az engedélyben nem jelöltek meg, feltéve, hogy a titkos adatszerzés a törvényben meghatározott feltételei ez utóbbi bűncselekmény tekintetében is fennállnak.

Tekintettel arra, hogy a Be. 201. § (1) bekezdés c) pontja szerint hivatali visszaélés bűncselekménye esetén is helye van a titkos adatszerzésnek, így nincs eljárásjogi akadálya a jelentések XXIV. r. vádlott vonatkozásában bizonyítékként történő felhasználásának.

Mivel ez a bizonyíték a XXIV. r. vádlott vonatkozásában törvényesen felhasználható, így a törvényszék megalapozott tényállást állapított meg az ítélet III/7. pontjában XXIV. r. vádlott vonatkozásában.

Ugyanakkor a tényállás III/6. tényállási pontja esetében, tekintettel arra, hogy XXIV. r. vádlott ezzel a tényállási ponttal nem érintett, a Be. 206. § (5) bekezdése alapján a XXIV. r. vádlottal szemben más bűncselekmény miatt elrendelt lehallgatásról szóló feljegyzés már nem értékelhető bizonyítékként olyan bűncselekmény és olyan személy vonatkozásában, amely a titkos adatszerzésre vonatkozó engedélyben szereplő cselekménnyel sem személyi, sem tárgyi összefüggésben nem áll. Ezért bár a lehallgatás lefolytatása törvényes volt, annak eredménye személyi illetve tárgyi összefüggés hiányában XXIII. r. vádlott és XXV. r. vádlott vonatkozásában törvényesen nem volt felhasználható, s az ítélet tábla a vonatkozásukban kirekesztette a bizonyítási eszközök közül.

A törvényszék egyebekben az eljárási szabályok megtartásával folytatta le a tárgyalást.

Az elsőfokú bíróság a tényállás-felderítési kötelezettségének eleget tett. A vád tárgyát képező releváns tényekre nézve kifejezetten széleskörű, már-már indokolatlanul eltúlzott mértékű és mélységű bizonyítást vett fel. További bizonyításnak helye [Be. 353. § (1) bekezdése] nem volt,

A törvényszék indokolási kötelezettségének a felülbírálathoz minimálisan szükséges mértékben eleget téve, az általa beszerzett bizonyítékokat egyenként és összességükben is értékelte, mérlegelte. Az összes felmerült bizonyítékról valóban nem, de a lényeges releváns bizonyítékokról számot adott a tekintetben, hogy melyeket mennyiben és miért fogadott, avagy utasított el. Az ennek során kifejtett érvelése az iratok tartalmának megfelelő volt, nem volt ellentétes a logika szabályaival sem, ezért az a másodfokú bíróság számára is felülmérlegelhetetlen volt, s így a bizonyítékok mérlegelésén keresztül a tényállást támadó és hatályon kívül helyezést célzó fellebbezések nem vezethettek eredményre.

A tényállás túlnyomórészt megalapozottnak bizonyult, amely tekintetében a másodfokú bíróság az iratok egybehangzó adatai, illetőleg ténybeli következtetés alapján a tényállás III/6. pontja alapján eltérő tényállást állapított meg a Be. 352. § (1) bekezdés b) pontjának alkalmazásával, egyebekben pedig mindössze az alábbiak szerint egészítette ki, illetőleg helyesbítette [Be.352. § (1) bekezdés a) pont]:

II. r. vádlott előzetes letartóztatását megelőzően havi 650.000,- Ft-os bruttó jövedelemmel rendelkezett. Csecsemőmirigy daganatos elváltozásában szenved.

III. r. vádlott tulajdonában álló személygépkocsi típusa helyesen (típus helyesen).

XXV. r. vádlott koszorúér szűkületben szenved.

Az ítélet 63. oldalán 3. bekezdésben hivatkozott rendelet helyesen a (önkormányzat megjelölése) Önkormányzata vagyonával való rendelkezés szabályairól szóló 30/2000. (XII. 23.) számú rendelet, más néven a vagyongazdálkodási rendelet.

Az ítélet 74. oldalának 2. bekezdését helyesbítette akként, hogy IV. r. vádlott azt tudta, hogy az általa készített értébecsléseket az ingatlanok értékesítése céljából kérték tőle, csak azt nem tudta, hogy az a **(1. sz. tanú)** köré csoportosultak érdekét szolgálja.

A tényállás I. pontjához írt bevezető részt kiegészítette azzal, hogy az (önkormányzat megjelölése) önkormányzatának képviselő-testülete szervezeti és működési szabályzatáról szóló 6/2000. (V. 22.) önkormányzati rendelet 38. § (2) bekezdés g) pontja szerint a gazdasági bizottság feladatkörében ellenőrzi a képviselő-testület hivatalának, a képviselő-testület döntéseinek az előkészítésére, illetőleg végrehajtására irányuló munkáját.

Tekintettel pedig arra, hogy a bizottság a feladatát a tagjain keresztül képes csak ellátni, ezért I. r. vádlott azáltal, hogy a tényállás I/1., 3., 5., 6., 8., 9., 11. és 14. pontjaiban megjelölt ingatlanokra vonatkozóan meghatározott értékre szóló értébecslés elkészítésére hívta fel IV. r. vádlottat, ezzel a magatartásával megsértette az SZMSZ 38. § (2) bekezdés g) pontjában meghatározott, az előkészítés ellenőrzésére vonatkozó fent megjelölt kötelezettségét, valamint a vagyongazdálkodási rendelet 7. § (2) bekezdés a) pontjából fakadó azon kötelezettségét, amely szerint a vagyontárgy forgalmi értékét ingatlan esetében 6 hónapnál nem régebbi forgalmi értébecslés alapján kell meghatározni.

Az I/1. tényállási pontot kiegészítette azzal, hogy a (Település, kerület, 1. sz. **utca, házsám**) szám alatti ingatlan forgalmi áértéke az értékesítés időpontjában lakottan 23.000.000,- Ft volt, amennyiben a kiürítés a vételár terhére történt, úgy ezen időpontban a forgalmi értéke 41.000.000,- Ft. volt.

Az ítélet 88. oldalának 1. bekezdésében szereplő dátum helyesen 2005. év áprilisa.

Az ítélet 88. oldalának 5. bekezdését akként helyesbítette, hogy a **(7. sz. gazdasági társaság)**-ban XVIII. r. vádlott tagsága 2008. január 14. napjával került bejegyzésre és 2008. október 6. napjával törölte a bíróság.

A tényállásból a jogi indokolásba utalta az ítélet 99. oldal (3) bekezdésében, illetve a tényállás további részeiben található „rendszeres haszonszerzésre törekedve” megállapítást, amely nem a tényállásba, hanem a jogi indokolásba tartozik. Ugyanezen okból kifolyólag a tényállásból a jogi indokolásba utalta annak a megállapítását, hogy I.r. vádlott fontosabb ügyekben intézkedni hivatott választott tisztségviselő volt.

Az ítélet 93. oldalának 4. bekezdésében szereplő vételár összege helyesen 79.382.400,- Ft.

A tényállás I/3. pontját kiegészítette azzal, hogy a (Település, 5. sz. utca, házszám) szám alatti ingatlan értéke az értékesítés időpontjában tehermentesen 73.000.000,- Ft volt.

Az ítélet 105. oldalának 3. bekezdésének utolsó mondatát akként helyesbítette, hogy az I. r. vádlott magatartásának eredményeként a (kerület megjelölése) kerületi önkormányzatot a két ingatlan értékesítése során 232.590.000,- Ft kár érte.

Mellőzte az ítélet 105., 109., 113. és 118. oldaláról annak megállapítását, hogy IV. r. vádlott az értékbecsléseket az 2. sz. gazdasági társasághoz benyújtotta, illetőleg azt előterjesztette, tekintettel arra, hogy a vád IV. r. vádlottnak ezt a magatartását nem tartalmazta, így ezzel a megállapításával a Be. 2. § (3) bekezdésének a megsértésével túlterjeszkedett a vádon a törvényszék.

Az ítélet 110. oldalának 5. bekezdését kiegészítette azzal, hogy a képviselő-testület a (Település, kerület, **2. sz. utca, házszám**) szám alatti ingatlan vételárát bruttó 488.619.559,- Ft-ban állapította meg.

Az ítélet 111. oldalának 2. bekezdését akként helyesbítette, hogy a (Település, kerület, **2. sz. utca, házszám**) szám alatti ingatlan 2004. márciusi forgalmi értéke tehermentesen mintegy **bruttó** 587.000.000,- Ft. volt amennyiben a kiürítés nem terheli a vételárat. Ha a bérlők kiköltöztetésének a költsége a vételárat terheli, az ingatlan forgalmi értéke **bruttó** 860.000.000,- Ft volt.

Az ítélet 112. oldal 4. bekezdés utolsó mondatát akként helyesbítette, hogy a szerződés teljesülése esetén az önkormányzatot bruttó 371.380.441,- Ft kár érte volna az értékesítés esetén.

Az ítélet 114. oldalának 4. bekezdését kiegészítette azzal, hogy az önkormányzat gazdasági bizottsága a (Település, kerület, 2. sz. utca, házszám) szám alatti ingatlan bruttó 684.187.500,- Ft-os vételáron történő elidegenítésére tett javaslatot.

Az ítélet 115. oldal 3. bekezdésében megjelölt ingatlan helyesen a (ingatlan megjelölése helyesen) számú ingatlan.

Az ítélet 115. oldalának 5. bekezdését akként helyesbítette, hogy IV. r. vádlott az ingatlant I. r. vádlott felhívására 547.350.000,- Ft + ~~ÁFA~~-ra értékelte.

Az ítélet 115. oldalának 6. bekezdését akként helyesbítette, hogy a (Település, kerület, 2. sz. utca, házszám) szám alatti ingatlan értékesítésével kapcsolatban amennyiben a szerződés teljesül, úgy az önkormányzatot 347.812.500,- Ft kár érte volna.

Az ítélet 118. oldalának 4. bekezdését kiegészítette azzal, hogy IV. r. vádlott IV. r. vádlott 2004. március 24. napi dátummal 124.720.000,- Ft + 31.180.000,- Ft ÁFA, mindösszesen 155.900.000,- Ft-os értékre vonatkozóan is készített értékbecslést, mely a 2. sz. gazdasági társasághoz 2004. március 24. napján érkezett.

A 118. oldal utolsó bekezdését akként helyesbítette, hogy **kettő** értékbecslés az ingatlan nettó forgalmi értékét 184.800.000,- Ft-ban határozta meg.

Az ítélet 120. oldalának utolsó bekezdését helyesbítette akként, hogy a **(8. sz. gazdasági társaság)** üzletrészeinek vételára **115.200.000,-** Ft volt.

Az ítélet 121. oldalának 3. bekezdését helyesbítette azzal, hogy IV. r. vádlott IV. r. vádlott a (Település, kerület, 3. sz. utca, házszám) szám alatti ingatlant 184.800.000,- Ft + ~~ÁFA~~-ra, **azaz bruttó 231.000.000,-** Ft-ra értékelte.

Az értékbecslés mintegy 19.000.000,- Ft-tal tért el az ingatlan aktuális, tényleges forgalmi értékétől, amely eltérés az ingatlan értékének 10%-át nem érte el, így az hibahatáron belülnek számít. Erre figyelemmel ezen ingatlannal összefüggésben károkozási szándék nem állapítható meg.

I. r. vádlott a tényállás I/6, I/8 és I/9. pontjaiban kifejtett magatartásával összefüggésben valamennyi szerződés realizálódása esetén az önkormányzatot összesen 951.782.941,- Ft. kár érte volna. I. r. vádlott a cselekményével 232.590.000,-Ft. kárt okozott a sértettnek, amely az eljárás során nem térült meg.

Az ítélet 122. oldalának 3. bekezdését kiegészítette azzal, hogy **(11. sz. név)** 2004. március 23. napján nyújtotta be a vételi ajánlatot.

Az ítélet 127. oldalának 4. bekezdését kiegészítette azzal, hogy IV. r. vádlott IV. r. vádlott a (Település, kerület, 3. sz. utca, házszám) szám alatti ingatlan bruttó forgalmi értékét 68.750.000,- Ft-ban állapította meg.

Kiegészítette az ítélet 130. oldalának 4. bekezdését azzal, hogy a (Település, kerület, 3. sz. utca, házszám) szám alatti ingatlan forgalmi értéke 2004. év októberében bérlőktől kiürítetten, egyébként tehermentesen bruttó 72.500.000,- Ft volt.

Az ítélet 132. oldal 3. bekezdéséből és a többi érintett tényállási pontból mellőzte annak megállapítását, hogy II.rendű vádlott „az idegen vagyon kezeléséből fakadó kötelessége megszegésével” követte el a cselekményét, tekintettel arra, hogy ez a megállapítás sem a tényállásba, hanem a jogi indokolásba tartozik.

Mellőzte az ítélet 133. oldalának 3. bekezdéséből az 1992. évi XXXVIII. törvény 104. § (2) bekezdésére történő hivatkozást mint szükségtelent.

Az ítélet 134. oldalának 4. bekezdéséből, a 136. oldalának 1. bekezdéséből és a 139. oldal 2. bekezdéséből mellőzte az „együttműködő magatartásban megnyilvánuló” kitélt, amelyik szintén nem a tényállásba, hanem a jogi indokolásba tartozik.

Az ítélet 140. oldalának 1. bekezdés első mondatát akként helyesbítette, hogy II. r. vádlott által XXIII. r. vádlottnak biztosított telefonhasználat az országgyűlési képviselők jogállásáról szóló 1990. évi LV. törvény 8. § (1) bekezdésében írt támogatás körébe nem illeszthető be.

Az ítélet 140. oldal 2. bekezdéséből mellőzte azt, hogy a II. r. vádlott személyéhez köthető vagyoni hátrány összege 5.589.956,- Ft, és kiegészítette azzal, hogy a hívószám használatával felmerült 6.348.873,- Ft-os vagyoni hátrányt teljes egészében II. r. vádlott okozta.

II. r. vádlott a tényállás II/1., 2., 3. és 6. pontjaival összefüggésben összesen 34.753.193.- Ft. vagyoni hátrányt okozott az önkormányzatnak, amelyből az eljárás során 690.000.- Ft kár megtérült, míg 34.063.193.- Ft megtérületlen maradt.

Az ítélet 140. oldal utolsó bekezdését, illetőleg a 141. oldal 1. bekezdését, valamint a 142. oldal 2. bekezdését mellőzte mint tényállásba nem tartozót.

A III. tényállási pont bevezető részét kiegészítette azzal, hogy:

- (önkormányzat megjelölése) Önkormányzata képviselő-testületének az

önkormányzat tulajdonában álló lakások bérletéről és a bérbe adásának feltételeiről szóló 29/2000. (XII. 23.) számú önkormányzati rendeletének 3. § (2) bekezdése felsorolta azokat a jogcímeket, amelyek alapján az önkormányzat tulajdonában álló lakások bérbe adhatóak,

A (önkormányzatmegjelölése) Önkormányzata képviselő-testületének az önkormányzat tulajdonában álló lakások bérletéről és bérbe adásának feltételeiről szóló 29/2000. (XII. 23.) számú rendeletének módosításáról szóló, 2005. július 1. napjától hatályos 21/2005. (V. 23.) önkormányzati rendelet 2. §-a a 29/2000 (XII.23) Önkormányzati rendelet 3. § (2) bekezdését a következő l) és m) pontokkal egészítette ki:

l) cserelakásként méltányosságból,

m) polgármester által a Gazdasági Bizottság egyetértésével lehet bérbe adni.

Ugyanennek a rendeletnek a 4. §-a a 29/2000. (XII. 23.) számú rendeletet kiegészítette a 24/C §-szal, amely szerint „a polgármester a képviselő-testület által meghatározott számú lakás határozatlan időre történő bérbe adására jogosult az általa javasolt és a Gazdaság Bizottság által jóváhagyott személyek részére”.

Mivel a 29/2000. (XII. 23.) Ör. 3. § (1) bekezdése szerint lakást csak az e rendeletben meghatározott jogcímen, módon és feltételekkel lehet bérbe adni, 2005. július 1. napjától kezdődően a polgármester javaslata mint önálló jogcím egyéb feltételek nélkül is megalapozta a bérleti jogviszony létrehozását.

A (önkormányzat megjelölése) Önkormányzata képviselő-testületének az önkormányzat tulajdonában lévő lakások bérletéről és bérbe adásának feltételeiről szóló 23/2006. (VI. 15.) Önkormányzati rendelete újraszabályozta a bérbe adásra vonatkozó szabályokat. Ezen rendelet 7. § (1) bekezdése tartalmazza a bérbe adás jogcímét, amelynek l) pontja alatt tartalmazza „a polgármester által a Gazdasági Bizottság egyetértésével” meghatározású bérbe adási jogcímet.

Ugyanezen rendelet 30. §-a a polgármester bérbe adási jogkörét akként szabályozta, hogy a polgármester a képviselő-testület által meghatározott számú lakás határozatlan időre történő bérbe adására jogosult az általa javasolt és a Gazdasági Bizottság által jóváhagyott személyek részére az e rendelet 3. § (2) bekezdésében foglaltak szerint. A 3. § (2) bekezdése pedig akként rendelkezett, hogy az önkormányzat tulajdonában álló lakást a rendeletben meghatározott jogcímen kétféleképpen lehet bérbe adni; szociális helyzet alapján (szociális alapú bérlet) avagy nem szociális helyzet alapján (piaci alapú bérlet).

Ezen rendelet 69. § (1) bekezdése rögzítette azt, hogy a rendelet a kihirdetése napján

lép hatályba (2006. június 15), azonban a rendelet rendelkezéseit a hatályba lépéskor bérbe adói döntéssel még el nem bírált, folyamatban lévő ügyekben alkalmazni kell, amennyiben az a kérelmezőre nézve kedvezőbb.

Csak a 2006. június 15. napját követően elindult ügyekben kellett tehát vizsgálni a polgármesteri lakáskeret terhére történő bérbe adásnál is a jövőbeni bérlők szociális helyzetét.

Mellőzte az ítélet 143. oldal 1. bekezdés utolsó mondatát, valamint a 4. bekezdés második és harmadik mondatát.

A tényállás III/2. pontját kiegészítette azzal, hogy a gazdasági bizottság a 2006. május 24. napján meghozott 807/2006. számú határozatával hozzájárult ahhoz, hogy a polgármester által kijelölt XVIII. r. vádlott részére önkormányzati lakás bérbe adásra kerüljön, illetőleg felhatalmazta a polgármestert, hogy a gazdasági bizottság elnökével közösen a lakást kijelölje.

XVIII. r. vádlott a 2006. június 7. napján kapott írásbeli engedély alapján 2006. június 14. napján megtekintette a (Település, kerület, 6. sz. utca, házszám) szám alatti lakást és úgy nyilatkozott, hogy azt elfogadja, egyben annak felújítását vállalja.

Az ítélet 145. oldalának 1. bekezdését mellőzte.

Az ítélet 146. oldalának 1. és 3. bekezdéséből, valamint a 147. oldal 3. bekezdéséből mellőzte azt, hogy I. r. vádlott az érintettségét nem jelezte.

Az 147. oldalának 1. bekezdését akként helyesbítette, hogy II. r. vádlott XX. r. vádlottnak a jogos lakásigényt meghaladó szobaszámú önkormányzati bérlakást juttatott. Ebből a bekezdésből, valamint a 148. oldal 3. bekezdéséből mellőzte I.r. vádlott hivatali helyzetéből való visszaélésre vonatkozó megállapítást.

Az ítélet 151. oldalának 2. bekezdését akként helyesbítette, hogy az eljárás során nem nyert kétséget kizáró módon bizonyítást az, hogy XXII. r. vádlott 2008. szeptember 21. napján az összeférhetlenségi nyilatkozatot aláírva valótlan tartalmú nyilatkozatot tett.

A 151. oldal 3. bekezdésének második mondatát a tényállásból a jogi indokolásba utalta .

Az ítélet 152. oldal 1. bekezdésének utolsó mondatából a jogtalan előny biztosítására vonatkozó megállapítást mellőzte.

Az ítélet 152. oldal utolsó bekezdését, valamint a 153. oldal 1., 2., 3. és 4. bekezdését

mellőzte.

A III/6. tényállási ponttal összefüggésben azt az eltérő tényállást állapította meg, hogy az eljárás során nem lehetett kétséget kizáró módon bizonyítani, hogy XXIII. r. vádlott egy meg nem határozott személyt arra hívott fel, hogy intézkedjen a kerékbilincs azonnali díjfizetés nélküli eltávolításáról.

Azt sem lehetett kétséget kizáró módon megállapítani, hogy ezt követően a XXIII. r. vádlott által felkért, meg nem határozott személy arra hívta fel az **(önkormányzat megnevezése)** Közterület- felügyelet igazgatóját, XXV. r. vádlottat, hogy a XXIII. r. vádlott tulajdonában álló, szabálytalanul parkoló gépkocsi kerékbilincset minden további jogkövetkezmény nélkül, soron kívül szereltesse le.

A XXIII. r. vádlott gépkocsijára felhelyezett kerékbilincs eltávolítására 2009. május 21. napján 14 óra 41 perckor, pontosan meg nem állapítható előzmények után és körülmények között került sor.

A III/7. tényállási ponttal kapcsolatban XXV. r. vádlottra történő hivatkozást mellőzte, és az ítélet 154. oldal 2. és 3. bekezdésében írt részt akként helyesbítette, hogy XXIV. r. vádlott ismeretlen előzményeket követően hívta fel az **(önkormányzat megnevezése)** Közterület- felügyelet vezetőjét annak érdekében, hogy törvényes indok nélkül szereltesse le a XXIII. r. vádlott tulajdonában álló szabálytalanul parkoló személygépkocsira felszerelt kerékbilincset. Ezt követően az általa felhívott, intézkedésre jogosult személy XXIV. r. vádlott telefonjára tekintettel, a hivatali út betartásának meg nem követelésével adott utasítást a kerékbilincs leszerelésére, amely utasításnak megfelelően a kerékbilincs 2009. július 18. napján 8 óra 51 perckor eltávolításra került.

Az ítélet 154. oldalának 6. bekezdés 1. mondatát a tényállásból mellőzte arra tekintettel, hogy az a jogi indokolásba tartozik.

(Önkormányzat megnevezése) Önkormányzat magánfél a nyomozás során polgári jogi igényt terjesztett elő, amelyet utóbb módosított, és I. r. vádlottat 640.574.054,- Ft és járulékai, II. r. vádlottat 490.721.737,- Ft és járulékai, III. r. vádlottat 38.717.612,- Ft és járulékai, IV. r. vádlottat 600.333.560,- Ft és járulékai, XVIII. r. vádlottat 8.717.612,- Ft és járulékai, XIX. r. vádlottat 12.759.860,- Ft és járulékai, XX. r. vádlottat 3.802.500,- Ft és járulékai, valamint XXIII. r. vádlott 6.348.873,- Ft és járulékai kártérítés címén - részben egyetemlegesen - történő megfizetésére kérte kötelezni.

Az elsőfokú bíróság tényállása a fentiekkel együtt teljes egészében megalapozott lett, amelyet az ítélőtábla a felülbírálata alapjául elfogadott, s amely tényállásból a törvényszék túlnyomórészt helyesen következtetett a vádlottak bűnösségére.

Megalapozott tényállás esetén bizonyítás felvételének nincs helye, ezért a másodfokú bíróság a XXIX.r. vádlott védőjének bizonyítási indítványát (amely okiratok beszerzésére és védence kihallgatására vonatkozott) elutasította.

A másodfokú bíróság a fentiek szerint tehát csak kisebb részben osztotta az ügyész, a vádlottak és a védők által a fellebbezések indokolásában kifejtett azon álláspontot, miszerint az elsőfokú bíróság a tényállás I. pontját hiányosan állapította meg.

Az ügyészi fellebbezés számos alkalommal az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenységét támadta, így pl. II. r. vádlott tudattartalmával, a gazdasági bizottság üléseinek időpontjával, a **(stúdió neve)** Stúdió értébecslések elkészítésére történő szóbeli felhívásával, II. r. vádlottnak I. r. vádlott és XX. r. vádlott közötti kapcsolatáról való tudomásszerzéssel összefüggésben, **(18. sz. tanú)**, illetőleg **(11. sz. tanú)** polgármesteri keretbe tartozó lakásokra vonatkozóan tett vallomásával, a **(5. sz. gazdasági társaság)** által elvégzett felmérés adatainak az önkormányzathoz való eljuttatásával avagy III. r. vádlott „férfiúi hiúságával” kapcsolatban tett megállapításokat illetően, amelyek ezért eredményre nem vezethettek.

Nem osztotta az ügyészi fellebbezés azon álláspontját sem, amely szerint megalapozatlan az I. tényállási pont arra figyelemmel, hogy az ítélet nem tért ki arra, hogy mi alapján indíthatta be az önkormányzati apparátus működését I. r. vádlott II. r. vádlott tudta nélkül az értékesített ingatlanokkal kapcsolatos előterjesztés előkészítése érdekében. A lefolytatott bizonyítási eljárás során ugyanis nem merült fel lényeges releváns bizonyíték arra vonatkozóan, hogy II. r. vádlott tudomással bírt az I. r. vádlott és (1. sz. tanú) közötti bűnös kapcsolatáról. Önmagában pedig az, hogy kialakult, illetőleg szabályozásra került egy eljárási rend, még nem jelent bizonyítékot arra nézve, hogy az ügyintézés valóban ennek megfelelően történt.

Az ügyész a fellebbezésében több esetben a büntetőjogi felelősség megállapítása szempontjából irreleváns körülményeket kifogásolt, illetőleg irreleváns bizonyítékokat hiányolt, így pl. ide tartozik a tényállás I/1. pontjával kapcsolatban a bontási költségekre vonatkozó fejtegetése, a projektár kapcsán kifejtett álláspontja, a gazdasági bizottság iktató könyvével kapcsolatosan előadottak, a később jelentkező projektcégek tulajdonosi háttere tisztázásának igénye, a IV. r. vádlottal folytatott ÁFA-val kapcsolatos egyeztetés tekintetében a **(23. sz. tanú)** vallomásával kapcsolatban, **(5. sz. tanú)**-nak a tervezői költségekkel kapcsolatos nyilatkozatával, **(12. sz. név)** vételárra vonatkozó vallomásával, **(3. sz. tanú)** saját, illetőleg munkatársai tevékenységére vonatkozó előadásával kapcsolatban írtak, az, hogy az önkormányzat tulajdonában álló ingatlan vételárát az önkormányzatnak végül ki fizette meg és a **(4. sz. gazdasági társaság)** által az önkormányzatnak bérbe adott cipőtisztító géppel

kapcsolatban kifejtettek is.

Az ügyészi fellebbezés számos alkalommal olyan megállapításokat hiányolt, amelyek az ítéletben szerepelnek, így az ügyészi fellebbezésből a 2., 3., 17. és 20. pont alatt kiemelték, a bizonyítékok köréből hiányolt okiratok, amelyek az ítélet 364. oldalán találhatók, II. r. vádlott tudattartalmára vonatkozó nemleges megállapítás a tényállás I/1. pontjára vonatkoztatva, amely az ítélet 79. oldal 2. bekezdés első mondatában szerepel, a IV. r. vádlott ingatlanok értékesítésével kapcsolatos vallomása, amely pedig az ítélet 168. oldal 2. bekezdésében található.

Az ügyész a fellebbezése indokolásában többször olyan általa kiragadott vallomásrészletet hiányolt az ítéletből, amelyek összefüggésükben egyébként sem cáfolják az elsőfokú bíróságnak az ügyben kialakított álláspontját; így **(4. sz. tanú)** és **(2. sz. tanú)** vásárlási szándékával, illetőleg a bérlőkkel terhelt ingatlanokkal kapcsolatban tett vallomásai vagy **(16. sz. tanú)** tanú által III. r. vádlott **(1. sz. utca, házszám)**. szám alatti ingatlannal kapcsolatos érdeklődéséről előadottak.

Az ügyészi fellebbezésben kifejtett okfejtések pár esetben a logika szabályaival ellentétes következtetést avagy ténybeli tévedést tartalmaznak. Ebbe a körbe tartozik a IV. r. vádlott és **(1. sz. tanú)** között 2007-ben történt egyeztetésből egy korábbi időpontra való következtetése, a **(1. sz. tanú)** és I. r. vádlott között fennálló bűnös kapcsolatról **(4. sz. tanú)** tudomását illetően, illetőleg **(4. sz. tanú)** forgalmi érték alatti áron történő ingatlan szerzésével kapcsolatos megjegyzése is.

Az ítélet tábla megállapította, hogy az I/1. tényállási ponttal összefüggésben helyes volt az elsőfokú bíróság azon álláspontja, hogy a csalási cselekmény vonatkozásában az önkormányzatot ért, illetőleg az önkormányzatot fenyegető kár összegének kiszámításakor az ingatlanok értékesítéskori tényleges forgalmi értékéből kell kiindulni, amelyet az adásvételi szerződésben kikötött vételárral, illetőleg a teljesezésbe ment szerződések esetén a ténylegesen befolyt vételárral kell összevetni, és a kettő különbsége képezi a kár összegét.

Nem tévedett a törvényszék akkor sem, amikor a váddal érintett ingatlanok forgalmi értékének a megállapítására szakértőt rendelt ki, hiszen az adott ingatlanok forgalmi értéke különleges szakértelmet igénylő kérdés, így egy igazságügyi szakértő bevonásával az megnyugtatóan megállapítható volt. Utal ebben a körben az ítélet tábla arra is, hogy a vádlottaknak a vádbeli cselekményüket illető büntetőjogi felelőssége nyilvánvalóan nem lehet egy, az ingatlanok sorsát illetően egy későbbi alkufolyamat végén létrejött megállapodás függvénye. Így a **(1. sz. tanú)** érdekeltségi köréhez tartozó cégek üzletrészeinek értékesítése során kialakult projekt-vételár az ingatlan forgalmi értékén túlmenően több - objektív és szubjektív - tényező figyelembe vételével, egy alku folyamat eredményeként jött létre, amellyel összefüggésben egy

esetlegesen megvalósult - további - bűncselekmény pedig (így pl. csalás) jelen eljárás tárgyát nem képezi. Tekintettel arra, hogy a másodfokú bíróság osztotta a törvényszék kárszámítással kapcsolatos álláspontját, a projektárral, a végső vevőként jelentkező cégek tulajdonosi hátterével, illetve a járulékos költségek viselésével kapcsolatos esetleges hiányosságok a vádbeli cselekményekhez kapcsolódó büntetőjogi felelősség szempontjából relevanciával nem bírnak.

Észlelte az ítéletábra azt is, hogy az elsőfokú bíróság a kárszámítás körében több esetben pontatlanul számolt, a bruttó és nettó árakat következetlenül vetette össze, illetőleg az ítélet adott esetben félreérthető módon, két egymástól jelentősen különböző összeget is tartalmazott ugyanazon ingatlan vonatkozásában, így az ezzel kapcsolatos pontatlanságokat a másodfokú bíróság korrigálta.

Ennek keretében a tényállás I/11. pontjában írt ügylettel kapcsolatban megállapította, hogy mivel ez esetben IV. r. vádlott által az értékbecslésben közölt ár és az ingatlan tényleges forgalmi értéke között a hibahatárt meghaladó különbség nem volt, így nem lehetett megállapítani azt, hogy az I. r. és a IV. r. vádlottak szándéka a károkozásra is kiterjedt. Tekintettel arra, hogy ez a cselekmény az I. r. vádlott terhére megállapított folytatólagosan elkövetett csalás büntettének részcselekménye volt, ezért a másodfokú bíróság a cselekményt a bűnösség köréből csak kirekesztette, de ezen túlmenően felmentő rendelkezést nem kellett hoznia.

A kárszámítással kapcsolatban megjegyzi az ítéletábra, hogy a tényállás I/1. pontjával kapcsolatban az értékbecslésben, illetőleg az adásvételi szerződésben szereplő 12.000.000,- Ft-os bontási költség érdemi jelentőséggel nem bírt, hiszen ennek tényleges érvényesítésére a vevő részéről nem került sor. Az irányadó tényállásból megállapíthatóan pedig a képviselő-testületi határozatban foglalt vételárnál a bérlők kiköltöztetésével kapcsolatban felmerült költségekre figyelemmel az önkormányzat részére nagyobb összeg került vételárként megfizetésre.

A vád tárgyává tett csalás elbírálása szempontjából tehát csak a váddal érintett ingatlanok tényleges forgalmi értékének, illetőleg a befolyt vagy az adásvételi szerződésben kikötött vételárnak volt jelentősége; a kettő különözete adta a ténylegesen bekövetkezett, vagy bekövetkezéssel fenyegető kár összegét. A törvényszék pedig megfelelő érveléssel adott számot arról, hogy a tényállás megállapítása során miért **(szakértő neve)** szakértői véleményében megállapítottakat fogadta el. A szakértő által előterjesztett szakvéleményt a másodfokú bíróság sem tartotta aggályosnak, ezért az ezt támadó fellebbezések alaptalannak bizonyultak.

Az ítéletábra ugyanakkor túlnyomórészt osztotta IV. r. vádlott vonatkozásában az ügyész által a csalás bűncselekményét illetően kifejtetteket. A tényállás egyértelműen tartalmazza, hogy a IV. rendű vádlottnak az ingatlanok forgalmi értékét kellett

megbecsülnie, vagyis azt az árat, amelyért az ingatlant értékesíteni lehet. Ebből pedig az következik, hogy a IV.r. vádlott tudomással bírt arról, hogy az adott ingatlan értékesítésre kerülhet, hiszen egy az értékesítést megalapozó értékbecslést kértek tőle. Ezen a ténybeli (tényből tudati tényre történő) következtetésen túlmenően maga az ítélet indokolása is tartalmazza, hogy IV. r. vádlott azt vallotta, hogy tudomással bírt arról, hogy az értékbecslésekre az ingatlanok értékesítésével összefüggésben van szükség. Mindezek alapján a törvényszéknek az a megállapítása, hogy nem tudta, hogy az általa elkészített értékbecslés azt a célt szolgálja, hogy a benne foglalt forgalmi értéken (1. sz. tanú) érdekeltségei ingatlanhoz jussanak (ítélet 74. oldal 2. bekezdése) félreérthető fogalmazás volt, amelyet a másodfokú bíróság akként helyesbített illetve egészített ki, hogy azt tudta, hogy az általa készített értékbecslést az ingatlanok értékesítése céljából kérték tőle, csak azt nem tudta, hogy az a (1. sz. tanú)köré csoportosultak érdekét szolgálja.

IV. r. vádlott tisztában volt azzal is, hogy I. r. vádlott nem csak önkormányzati képviselő (azaz hivatalos személy), de az önkormányzat gazdasági bizottságának elnöke is egyben, így az I.r. vádlott által megrendelt és a IV. r. vádlott által valós szakmai vizsgálatok nélkül elkészített értékbecslések felhasználásával a vezetése alatt álló gazdasági bizottság javaslata alapján az önkormányzat az ingatlan értékesítése során adott esetben olyan vételárat köthet ki, amely az ingatlan valós forgalmi értékénél lényegesen alacsonyabb. Ebből következően a IV. r. vádlott belenyugodott abba, hogy adott esetben az önkormányzatot a tényleges forgalmi értéknél lényegesen alacsonyabb áron való értékesítés folytán kár érheti, mint ahogy abba is, hogy az I. r. vádlott az értékbecsléseket hivatalos személyként, hivatalos eljárásban fogja felhasználni a IV.r. vádlott számára ismeretlen személy(ek) érdekében, s ezáltal hivatali bűncselekményt is megvalósít.

Az ítélet tábla nem osztotta a IV. r. vádlott védőjének az I. r. vádlott által megvalósított hivatali bűncselekmény befejezettségével kapcsolatos okfejtését.

Az adott értékre szóló értékbecslésnek I. r. vádlott által való kérése valóban alkalmas a hivatali visszaélés bűncselekményének a megállapítására, hiszen ebben az esetben I. r. vádlott a hivatali helyzetével - egyéb módon - élt vissza, azt használta ki IV. r. vádlottal szemben egy harmadik személy érdekében. Ugyanakkor ez a cselekménye természetes egységet képez a fent már kifejtettek szerint ugyanazon ingatlan vonatkozásában megnyilvánuló konkrét kötelezettségszegéssel megvalósuló hivatali visszaéléssel, amely elkövetési magatartás abban nyilvánult meg, hogy az I. r. vádlott cselekvősege folytán az önkormányzati rendelet vonatkozó előírása ellenére nem a valóságot tükröző értékbecslés beszerzése történt meg, illetőleg ezzel összefüggésben a gazdasági bizottság a hivatali döntés előkészítésének ellenőrzésével kapcsolatos feladatának nem tudott eleget tenni. A megadott értéket tartalmazó értékbecslés kérésével kapcsolatban egyébként a második kéréstől számítva már megállapítható a IV. r. vádlott által kifejtett pszichikai bűnsegély is, hiszen onnantól kezdve, hogy a IV.

r. vádlott első alkalommal az I. r. vádlott ilyen irányú jogszabálysértő kérését teljesítette, az I. r. vádlott már bízhatott abban, hogy a további ilyen jellegű kéréseit is teljesíteni fogja. Ami pedig a már elkészült értébecslés felhasználásával megvalósuló kötelességszegést illeti, annak a IV. r. vádlott már az első megrendelésre kiállított értébecslés elkészítésével tényleges fizikai bűnsegédje lett, és ez volt a további ilyen esetekben is. Tekintettel arra, hogy a több elkövetési módon - hivatali helyzettől történő egyéb visszaéléssel, illetőleg a hivatali kötelesség megszegésével - való elkövetésre ugyanazon jogtalan előny elérése érdekében és azonos ügylet keretén belül került sor, így azok természetes egységet képeztek, amelynek a fentebb kifejtettekből következően a IV. r. vádlott a bűnsegédi bűnrészes volt.

Rámutat az ítélet tábla ezzel összefüggésben arra is, hogy a IV. r. vádlott védője által az I. r. és a IV. r. vádlottak közötti találkozások számával kapcsolatban kifejtettek relevanciával nem bírnak, hiszen az irányadó tényállás nem köti személyes találkozásokhoz az I. r. és a IV. r. vádlottak közötti egyeztetéseket, az történhetett pl. telefonon keresztül is.

Ügyszintén nem bírt jelentőséggel, hogy IV. r. vádlott ténylegesen kiment-e az adott ingatlant megtekinteni, illetőleg készített-e arról fényképeket vagy sem, hiszen ez nem változtat azon a körülményen, hogy az értébecslésben nem a szakmai meggyőződése, hanem az I. r. vádlott kívánsága jelentkezett az érték meghatározásánál. Nem releváns az sem, hogy a IV. r. vádlott készített-e valamely ingatlanról korábban értébecslést, hiszen ha a korábbi értébecslés elkészítése után hat hónapnál hosszabb idő telt el, akkor pont az időmúlás miatt vált szükségessé a régi értébecslés aktualizálása, ami nyilván nem azonos a korábbi értébecslés aktuális dátummal történő ellátásával anélkül, hogy az a korábbi értébecslésre visszautalna. Természetesen nem azonos egy korábbi értébecslés aktualizálása az I. r. vádlottal való azon megállapodással sem, hogy a kérésére elkészített értébecslés a korábbival egyező értéket tartalmazzon.

Nem osztotta az ítélet tábla a IV. r. vádlott védőjének IV.r. vádlott és I.r. vádlott közötti kölcsönös konzultációval, illetőleg egyeztetéssel kapcsolatban kifejtett álláspontját, hiszen ez a konzultáció kiterjedhet az érintett ingatlanra, a határidőre, arra, hogy esetleg milyen bontásban készüljön el az értébecslés stb., de nyilvánvalóan nem terjedhet ki arra, hogy az értébecslés milyen értéket tartalmazzon, mivel ebben az esetben az értébecslés a funkcióját már nem képes betölteni. Ügyszintén nem foghat helyt a IV. r. vádlott védőjének az ingatlanok lakottságával kapcsolatban kifejtett okfejtése sem, hiszen **(szakértő neve)** szakértő is azonos álláspontra jutott a lakottság értékcsökkentő tényezőként való értékelésével kapcsolatban, egyebekben pedig a család bűncselekményének az elkövetése, illetőleg annak kísérlete csak azon esetekben valósult meg, amikor **(szakértő neve)** szakértő az ingatlanok bérlőkkel

terhelt értékét a IV. r. vádlott által becsültekhez képest a hibahatárt meghaladó mértékkel nagyobb értékben állapította meg.

Az értékbecslések mint magánokiratok hamis tartalma nem pusztán az abban foglalt értékeken alapul, hanem azon, hogy azok nem egy egyébként megfelelő kompetenciával rendelkező személy, IV.rendű vádlott valós véleményét, hanem I. r. vádlott kérésének megfelelő összeget tartalmazták.

A tényállás I. pontjában írt magánokirat-hamisítással kapcsolatban a másodfokú bíróság megállapította, hogy a vádirat IV. r. vádlottra vonatkozóan nem tartalmazza a 2. sz. gazdasági társasághoz vagy az önkormányzathoz történő benyújtást mint felhasználást, ami a magánokirat-hamisítás elkövetési magatartása, hanem csupán azt, hogy a IV. r. vádlott elkészítette I. r. vádlott által kért értékre szólóan az értékbecslést, és annak felhasználásával I. r. vádlott megtévesztette a gazdasági bizottságot, illetőleg a képviselő-testületet. A IV. r. vádlott vonatkozásában vád tárgyává tett magánokirat-hamisítással kapcsolatos vádirati tényállás módosítására az eljárás során pedig nem került sor. Az ügyész által a perbeszédben a cselekmények jogi minősítése során kifejtett igen szűkszavú érvelése (282. sorszámú jegyzőkönyv 197. oldal) vádkiterjesztésnek nem tekinthető. Ebből következik, hogy IV. r. vádlott általi önálló felhasználás mint elkövetési magatartás megállapíthatósága hiányában nem tettesként valósította meg a magánokirat- hamisítás vétségét, hanem I. r. vádlott tettesi magatartásához kapcsolódóan bűnsegédként.

A magánokirat-hamisítás vétsége pedig annyi rendbeli bűncselekményként értékelendő, ahány jogügylettel kapcsolatban került felhasználásra valótlan tartalmú magánokirat. Ezért tévedett a törvényszék, amikor azt állapította meg, hogy az I. tényállási ponthoz kapcsolódóan elkövetett magánokirat-hamisítások a folytatólágosság egységébe tartoznak.

Tévesen és a tényállás I/7. pontja tekintetében a saját álláspontjához képest is következetlenül járt el az elsőfokú bíróság akkor is, amikor kifejtette, hogy a magánokirat - hamisítás kizárólag azokban az esetekben állapítható meg, ahol az értékbecslés a tényleges forgalmi értékhez képest jelentősen alacsonyabb összegről szólt. Tartalmilag hamis ugyanis az az okirat, értékbecslés is, amely bár az aláírója által a megfelelő szakmai eljárás lefolytatása alapján készített értékbecslésként jelenik meg, a valóságban azonban nem az aláírója által elvégzett vizsgálat eredményeként kialakult álláspontot, hanem I. r. vádlott által megrendelt összeget tartalmazta. Ebből következően a magánokirat- hamisítás megállapításának volt helye minden olyan esetben, ahol a tényállás azt tartalmazta, hogy IV. r. vádlott az értékbecslést I. r. vádlott felhívásának megfelelően készítette el.

Osztotta ugyanakkor az ítéletábla az ügyészi fellebbezésben kifejtetteket a tekintetben, amely szerint a vádirat I. pont alatti bevezető része kellő részletességgel

tartalmazza azon körülményeket, amely alapján a bűnszervezet kritériumai megvalósulnak. Ezen túlmenően, miként azt az ítéletábra fentebb már kifejtette, annak megállapítása, hogy a bűncselekmény elkövetésére bűnszervezet keretében került-e sor, a bizonyítás felvételét követően a bíróság mérlegelési körébe tartozik, és bíróság a tettazonosság keretei között a bűncselekmény bűnszervezetben elkövetésének tényét akkor is megállapíthatja, ha a bűnszervezetben elkövetésre vonatkozó adatokat a vád nem rögzíti, azokra csak a bíróság előtti bizonyítási eljárás nyomán derült fény.

Ugyanakkor a másodfokú bíróság megállapította, hogy az irányadó tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen vont le azt a következtetést, hogy a jelen eljárásban elbírált cselekményeket illetően nem állapítható meg a bűnszervezetben való elkövetés.

Az irányadó tényállás szerint ugyanis II. r. vádlott nem bírt tudomással I. rendű vádlott csalási cselekményéről, mint ahogyan **(1. sz. tanú)** és I. r. vádlott közötti bűnös kapcsolatról sem. Tekintettel pedig arra, hogy IV. r. vádlott nem tudott arról, hogy az általa adott valótlan tartalmú értébecsléseket I. r. vádlott **(1. sz. tanú)** érdekében készítette, ezért nem állapítható meg az, hogy létrejött volna olyan, legalább három tagból álló csoport, amely a bűnszervezet alapját képezheti. A **(1. sz. tanú)** és I. r. vádlott közötti bűnkapcsolat megállapítható ugyan, miként a I. r. vádlott és IV. r. vádlott közötti is, azonban arra vonatkozó tényállás hiányában, hogy IV. rendű vádlott tudott volna **(1. sz. tanú)** bűnös közreműködéséről (hiszen azt is feltételezhette, hogy minden esetben más személy áll a háttérben), nem állapítható meg a bűnszervezethez szükséges legalább 3 olyan elkövető léte, akiknek a tudattartalma kiterjedt a bűnszervezet valamennyi objektív elemére. Ezért helyes volt a bűnszervezet helyett a bűnszövetség megállapítása az elsőfokú bíróság részéről.

Okszerűen állapította meg az elsőfokú bíróság a tényállás I/6., 8. és 9. pontjaiban, hogy I. r. vádlott szándéka kiterjedt arra, hogy az önkormányzat megtévesztésével elérje azt, hogy a **(1. sz. tanú)** érdekköréhez köthető cégek érték alatti áron tudjanak ingatlant vásárolni.

Helyesen jutott arra a következtetésre is, hogy az I. r. vádlott a gazdasági bizottság által tárgyalt nagyobb számú értékesítésből nagyjából tudta az adott ingatlanok valós forgalmi értékét, amelyet alátámasztott az is, hogy több esetben az I. r. vádlott jelezte **(1. sz. tanú)**-nak, hogy a megbeszélrt áron nem fog átmenni az ingatlan értékesítése a képviselő-testületen. Nem mond ellent ennek a logikának az sem, hogy mivel az I. r. vádlott valóban nem volt szakértő, így voltak olyan értékesítések is, ahol az az ingatlan értékének megfelelő, reális áron történt, amely esetekkel összefüggésben - helyesen - nem is került sor a csalás bűncselekményének a megállapítására.

Osztotta a másodfokú bíróság a III. r. vádlott védőjének azon észrevételét, amely szerint az elsőfokú ítéletből nem minden esetben állapítható meg, hogy az elsőfokú

bíróság pontosan mit tekintett az adott bűncselekmény elkövetési időpontjának, ezért ezt az alábbiak szerint pótolta.

Tekintettel arra, hogy a csalás bűncselekménye esetében a megtévesztő magatartás kifejtése a bűncselekmény elkövetési magatartása, az I. tényállási pont családi cselekményeinek elkövetési időpontja az az időpont, amikor az ingatlanlannal rendelkezni jogosult testületet I. r. vádlott megtévesztette, azaz a képviselő-testület, illetőleg ahol a képviselő-testület döntése nem volt szükséges, ott a gazdasági bizottságnak az értékesítésre vonatkozó határozata meghozatalának a napja.

A vesztegetés bűncselekménye a jogtalan előny kérésével, illetve az ígéretének az elfogadásával már befejezetté válik, ezért a vesztegetés büntetnének elkövetési időpontja azon időpont, amikor I. r. vádlott (1. sz. tanú)-val megegyezett az egyes ingatlanok kapcsán fizetendő vesztegetési összegről.

A hivatali visszaélés büntette elkövetésének időpontja az az időpont, amikor tevéssel megvalósulás esetén az adott elkövetési magatartást megvalósító cselekmény kifejtésre került, míg mulasztás esetén az, amikor a tettes a kötelezettségét még a döntések meghozatala előtt teljesíthette volna. A hivatali helyzettel egyéb módon való visszaélés esetén a jogellenes kérés vagy utasítás elhangzása, míg a kötelelességszegésben megnyilvánuló hivatali visszaélés elkövetési időpontja szintén azon testületi üléshez köthető időpont, ahol a kötelelességszegés megvalósult.

A közokirat-hamisítás bűncselekménye a cégbíróági bejegyzés napján valósult meg, míg a magánokirat-hamisítás bűncselekményének elkövetési ideje a hamis tartalmú magánokirat felhasználásának az időpontja.

Az ítélet tábla a fentiekre is figyelemmel megállapította, hogy a tényállás I/1. pontjában foglaltakat is sérelmező feljelentés alapján a nyomozást 2006. augusztus 18. napján rendelték el, amelyből következően a III. r. vádlott által 2004. szeptember 17. napján elkövetett hivatali visszaélés büntette nem évült el.

Tekintettel arra, hogy a már hivatkozottak szerint a tényállás I/1. pontjára vonatkozóan is tartalmazott a II. r. vádlott tekintetében nemleges megállapítást az ítélet tényállása, ezért nem osztotta az ítélet tábla az ügyész azon álláspontját, amely szerint ezzel összefüggésben a vádat nem merítette ki az elsőfokú bíróság. A másodfokú bíróság megjegyzi azt is, hogy a felmentő rendelkezésre tekintettel még a nemleges megállapítás nélkül sem lett volna hiányos e vonatkozásban a tényállás.

Nem értett egyet az ítélet tábla az ügyészi fellebbezésben kifejtett azon állásponttal sem, amely szerint a lehallgatott telefonbeszélgetések alapján a II. r. vádlott azáltal, hogy a tudomására jutott bűncselekmények miatt feljelentést nem tett, hivatali kötelezettségét megszegte, így vonatkozásában a Btk. 244. §-a szerinti bűnpártolás is

megállapítható. Ezen okfejtés alapját egy, az ítéletből kiragadott megállapítás képezte, amelyet az elsőfokú bíróság az ítélet indokolásában a lehallgatott beszélgetésekkel összefüggésben nem az elkövetés, hanem a lehallgatás időpontjára vonatkoztatva tett. Tekintettel arra, hogy a lehallgatások időpontjában II. r. vádlott által tudottan már folyamatban volt a büntetőeljárás, az ügyész feljelentési kötelezettséggel kapcsolatos okfejtése ezen időpontra vonatkoztatva értelmezhetetlen, az általa hivatkozott bűncselekményre egyebekben pedig a vád sem terjedt ki, s annak megállapítása a Be. 2.§ (3) bekezdésébe ütközne.

Ugyanakkor helyes volt az ügyészi álláspont a tekintetben, hogy amikor a II/7. tényállási pontban írt cselekmény során a II. r. vádlott olyan kedvezményt biztosított XXIII. r. vádlottnak, amelyre az 1990. évi LV. tv. 8 §-a alapján nem volt lehetősége, akkor ebben a körben az ítélet téves jogi következtetésen alapuló megállapítást tett a bűncselekmény fogalmi elemét képező társadalomra veszélyesség hiányát illetően. II. r. vádlottnak az a cselekménye, hogy XXIII. r. vádlottnak az arra feljogosító tisztsége megszűnését követően is, arra vonatkozó bárminemű felhatalmazás nélkül biztosította az ingyenes telefonhasználatot, ezzel kárt okozván az önkormányzatnak, nem csak formálisan, hanem materiálisan is jogellenes, azaz veszélyes a társadalomra.

Azzal az ügyészi állásponttal is egyetértett a másodfokú bíróság, amely szerint a polgármesteri lakáskeretbe tartozó lakások illetőleg a lakáscsere ügylet kapcsán a vádirat tartalmazza a hűtlen kezelés megállapításához szükséges tényállási elemeket, továbbá azzal is, hogy a hűtlen kezelés és a hivatali visszaélés büntette egymással halmazatban is megállapítható, mivel eltérő jogi tárgyat sértő bűncselekményekről van szó, és a hűtlen kezelés bűncselekményének nem szükségképpen eszközcselekménye a hivatali visszaélés. Ezért a halmazatuk nem látszólagos, hanem valódi, és mindkét bűncselekménytípus egymással alaki halmazatban megállapítandó.

Ugyanakkor osztotta a törvényszék azon álláspontját, hogy bár a tényállás III/1., III/2., III/3. és III/4. pontjaiban írt ügyletek során a vádlottak szándéka kiterjedt ugyan arra, hogy lakások bérlői kedvezményes áron megvásárolhassák a lakásukat, a hűtlen kezelés büntette mégsem valósult meg az önkormányzatnak okozott jogtalan hátrány hiányában. Az elsőfokú bíróság által is hivatkozott rendeletekből megállapítható, hogy más bérlő is ugyanilyen áron vásárolhatta volna meg a kérdéses lakásokat. Egyik esetben sem került sor a rendeletben előírtnál nagyobb mértékű kedvezmény biztosítására, illetőleg e lakások pályáztatása szóba sem jöhetett, hiszen ezek a lakások értékesítésre nem voltak kijelölve. Így helyes okfejtés alapján jutott arra a következtetésre a törvényszék, hogy a lakások értékesítésével nem keletkezett vagyoni hátrány az önkormányzat vagyonában.

A már hivatkozott önkormányzati rendeletekre figyelemmel a tényállás III/1. és III/2. pontjában írt lakáskiutalások vonatkozásában osztotta az ítélőtábla azt a védői

álláspontot, amely szerint ezen esetekben a polgármester javaslata olyan önálló jogcím volt, amely mellett a szociális rászorultság vizsgálatára a vonatkozó szabályok szerint már nem volt szükség. Így ezekben az esetekben fel sem merülhetett az, hogy jogosulatlan személyekkel kötött az önkormányzat nevében eljárva II. r. vádlott bérleti szerződéseket.

Tekintettel azonban a fent hivatkozottakra, a **2006. június 15. napját követően kezdeményezett** lakásügyletekben az a körülmény, hogy XX. r. vádlott a lakáscsere folytán a jogos lakásigényt meghaladó helyiségszámú lakás bérlője lett, illetőleg az, hogy **(6. sz. név)** vonatkozásában a szociális körülmények vizsgálatára nem került sor, már megalapozta a hivatali visszaélés büntettének a megállapítását II. r. vádlott vonatkozásában.

I. r. vádlott esetében azonban ezekkel kapcsolatban az SZMSZ szerinti érintettség nem állapítható meg, hiszen a lakáskiutalások sem saját személyüket, sem valamely hozzátartozójukat nem érintették, minthogy XX. r. vádlott és **(6. sz. név)** sem minősült az I. r. vádlott hozzátartozójának. Az (önkormányzat megnevezése) Önkormányzata Képviselőtestületének Szervezeti- és Működési Szabályzata (SZMSZ) 24.§ (1) bekezdése ugyanis akként rendelkezik, hogy a képviselő-testület döntéshozatalából kizárható az a képviselő, akit, vagy akinek hozzátartozóját az ügy személyesen érinti, és akitől érintettsége folytán az ügy tárgyilagos megítélése nem várható el. Mivel a két feltétel konjunktív, együttes fennállása eredményezheti csak a képviselő döntéshozatalból való kizárását, a hozzátartozói viszony hiányára tekintettel az I. r. vádlott nem sértette meg az SZMSZ 24. § (2) bekezdésében írt bejelentési kötelezettségét, minthogy az nem állt fenn.

Osztotta az ítéletábra az ügyész azon álláspontját, hogy az elsőfokú bíróság nem adta indokát annak, hogy mire alapozta azon megállapítását, hogy a (forgalmi rendszám) forgalmi rendszámú (típus megjelölése) típusú személygépkocsi **(2. sz. név)** tulajdonát képezte. Figyelemmel azonban arra, hogy a rendelkezésre álló okiratok, így a 2004. május 4-én kelt 926/A4. számú számla, a 2004. május 12-én kelt gépjármű első forgalomba-helyezési kérelem, a gépjármű-nyilvántartás adatai (nyom.ir. 163030) és **(2. sz. név)** 2004. július 8-án kelt közjegyző által hitelesített nyilatkozata (nyom.ir. 16307, 16308) az elsőfokú bíróság ezen megállapítását alátámasztják, így az indokolási kötelezettség e körben való megsértésének a kérdés érdemére kiható jelentősége nem volt.

Ugyanakkor nem értett egyet a másodfokú bíróság az ügyész azon álláspontjával, amely szerint szükség lett volna az ÁSZ jelentés értékelésére is, hiszen ahogy az ügyészség által felügyelt nyomozás során a nyomozó hatóság, illetve az ügyész szerint sem volt szükség az önkormányzat 6-8 évet felölelő ingatlanokkal kapcsolatos tevékenységének teljes körű feltárására, úgy az a bírósági szakban sem vált

szükségessé, és elegendő volt a vád tárgyát képező ingatlanokra lefolytatni a bizonyítást.

I. r. vádlott fellebbezésével kapcsolatban az ítéltábla megállapította, hogy az lényegét tekintve a törvényszék bizonyítékértékelő tevékenységét támadta, azonban megalapozott tényállás esetében a másodfokú bíróságnak nincs törvényes lehetősége a bizonyítékok eltérő értékelésére, így az erre alapított fellebbezés eredményre nem vezethetett.

Helytálló volt ugyanakkor I. r. vádlott azon kifogása, amely szerint az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe azokat az összegeket, amelyek a bérlők kiköltöztetése kapcsán befolytak, azonban az ítéltábla ezt a vonatkozó tényállási pontoknál pótolta.

Megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy a tényállás II/5. pontjával kapcsolatban a telefondíjaknak a sértett részére történő megtérítésének időpontja a büntetőjogi felelősség szempontjából semmilyen jelentőséggel nem bírt.

Ami a tényállás I/1. pontjával kapcsolatban III. r. vádlott által elkövetett hivatali visszaélést illeti, az ítéltábla nem osztotta a III. r. vádlott védőjének álláspontját, amely szerint az érintettség nem jelzése csupán az SZMSZ megsértésének tekinthető, és az pedig nem minősül bűncselekménynek. A hivatalos személyek jogait és kötelességeit a törvények és más, alacsonyabb szintű jogszabályok, továbbá szervezeti és működési szabályzatok, ügyrendi, ügyviteli szabályok, a felsőbb szervek utasításai és az állami irányítás egyéb jogi eszközei határozzák meg. Az ezekben foglaltak tekinthetők általános normatív jellegű jogoknak és kötelezettségeknek, amelyeken túlmenően az egyedi ügyekkel kapcsolatos utasítás, intézkedés vagy parancs jogot, illetőleg kötelezettséget állapíthat meg a hivatalos személyre nézve. Ezen általános vagy egyedi jellegű kötelezettségek megszegésével valósíthatja meg a hivatalos személy, ha egyébként hatáskörében jár el, a Btk. 225. §-ába ütköző hivatali visszaélés 1. fordulátát. Ugyanakkor a hivatali visszaélés büntette csak abban az esetben valósul meg, ha a tényállásszerű elkövetési magatartást tényállásszerű cél - jogtalan előny vagy jogtalan hátrány okozása - végett fejtik ki. Tekintettel arra, hogy a tényállás I/1. pontjában írt ügylet során az ingatlan értékesítése a reális forgalmi értéken történt, és nem merült fel adat arra vonatkozóan, hogy ugyanebben az időben más jelentkező is lett volna a kérdéses ingatlanra, ezért a III. r. vádlott érdekeltségébe tartozó cég tulajdonszerzése igaz előnynek, de nem jogtalan előnynek minősül. Jogtalan hátrány célzata pedig a tényállás alapján nem állapítható meg. Ezért a törvényi tényállási elemet képező célzat hiányában tévesen következtetett az elsőfokú bíróság e körben III. r. vádlott bűnösségére.

Itt jegyzi meg az ítéletábra azt is, hogy a III. r. vádlott védője által a polgári jogi igényrel kapcsolatban előadott okfejtés téves. A polgári jogi igény megítélése esetén ugyanis a vádlottnak nem a nála realizált hasznot kell a sértettnek visszafizetnie, hanem az általa okozott kárt kell megtérítenie. A megbízási szerződéssel összefüggésben az önkormányzat vagyona nem csak az érintett személyek által felvett nettó összeggel, hanem a nettó összegek után kifizetett közterhekkel is csökkent. Így az elsőfokú bíróság téves logika mentén rendelkezett a megbízási szerződéssel kapcsolatos közterhek vonatkozásában a polgári jogi igény - helyesen érvényesítésének - erre vonatkozó egyéb törvényes útra utasításáról, mert annak a megfizetésére is köteleznie kellett volna az érintett vádlottakat.

Nem osztotta a másodfokú bíróság a III. r. vádlott védőjének azon álláspontját sem, amely szerint csupán vélelmen alapult az, hogy a tényállás III/2. pontjával összefüggésben a III. r. vádlott járt közben annak érdekében, hogy a XVIII. r. vádlott nevére lakás kerüljön kiutalásra. Ahogyan az ítélet erre a 400-401. oldalán kitér, ezt a törvényszék a vádlottak közötti kapcsolatrendszerből levont, a logika szabályainak megfelelő következtetés útján állapította meg. Mivel azonban a másodfokú bíróság által a tényállást e körben pontosította, a bűncselekmény vádja alól a XVIII. r. vádlottat pedig felmentette, az ítéletábra csupán ennek megállapítására szorítkozott.

A XVIII. r. vádlott védőjének a tényállás III/2. pontjával kapcsolatban a polgármesteri kerettel összefüggésben kifejtett okfejtését a már említettek szerint a másodfokú bíróság is osztotta.

XIX. r. vádlott védője fellebbezésében lényegében a mérlegelést támadta, minthogy az elsőfokú bíróság mérlegeléssel állapította azt meg, hogy a XIX. r. vádlott a megbízási szerződés keretében ténylegesen munkát nem végzett. Ezen mérlegeléssel megállapított tényállásból pedig logikus következtetést vont le arra vonatkozóan, hogy ezzel a felek, azaz II. r. vádlott és XIX. r. vádlott már a szerződés megkötésekor is tisztában voltak, amely csak abban az esetben lehetséges, ha ebben előzetesen megállapodtak. A munkavégzés hiányát az elsőfokú bíróság a vonatkozó tanúvallomások okszerű mérlegelésével állapította meg, és az e körben tett megállapításai nem voltak iratellenesek. A XIX. r. vádlott védőjének polgári jogi igényre vonatkozóan előadott okfejtésével kapcsolatban rámutat az ítéletábra, hogy a költségvetés és az önkormányzat elkülönült vagyonnal rendelkezik, így önmagában az, hogy a közterhek a költségvetésbe befizetésre kerültek, nem jelenti azt, hogy ezzel összefüggésben az önkormányzatot ne érte volna vagyoni hátrány.

A tényállás III/5. pontjával kapcsolatban az elsőfokú bíróság a bizonyítékok nem okszerűtlen mérlegelésével jutott arra a következtetésre, hogy nem lehetett azt megállapítani, hogy a **(5. sz. gazdasági társaság)** által a társasházzal kötött szerződés alapján készített felmérés adatait **(13. sz. név)** közös képviselő vagy XXI. r. vádlott

juttatta el az önkormányzathoz. Az irányadó tényállás szerint tehát nem zárható ki az sem, hogy **(13. sz. név)** volt az, aki az adatokat az önkormányzathoz eljuttatta. Arra vonatkozó bizonyíték pedig az eljárás során nem merült fel, hogy akár XXI. r. vádlott, akár XXII. r. vádlott tudomással bírt arról, hogy a **(5. sz. gazdasági társaság)** felméréseinek adatait bárki az önkormányzathoz eljuttatta. Ebből fakadóan nem lehetett kétséget kizáró módon megállapítani azt sem, hogy a **(5. sz. gazdasági társaság)** ténylegesen részt vett a közbeszerzéshez kapcsolódó felmérésben. Ezen az a tény sem változtat, ha utóbb a **(5. sz. gazdasági társaság)** munkája eredményét a kft. ügyvezetőjének, illetőleg tagjának tudtán kívül az ajánlattételi felhívásba beépítették. Ebből következik, hogy nem lehetett kétséget kizáró módon megállapítani, hogy XXII. r. vádlott valótlan tartalmú nyilatkozatot tett, mint ahogyan azt sem, hogy XXI. r. vádlott szándékosan valótlan tartalmú okiratot nyújtott be az önkormányzathoz.

Ezzel a tényállási ponttal összefüggésben tévedett az elsőfokú bíróság, amikor arra a következtetésre jutott, hogy II. r. vádlott a közbeszerzési eljárás során annak érdekében járt el, hogy a **(5. sz. gazdasági társaság)**-nak jogtalan előnyt szerezzen. Amennyiben a **(5. sz. gazdasági társaság)** a kizárás ellenére, avagy a verseny korlátozásával került volna abba a helyzetbe, hogy az ablakcserét elvégezze, úgy kétségtelenül megvalósította volna II. r. vádlott ebben való közreműködése a hivatali visszaélés büntettét. Mivel azonban a **(5. sz. gazdasági társaság)** kizártsága a fentiek szerint nem volt kétséget kizáró módon bizonyított, így azt sem lehetett kétséget kizáróan megállapítani, hogy II. r. vádlott magatartása a **(5. sz. gazdasági társaság)**-nál jelentkezett előny jogtalanságát célozta, amely törvényi tényállási elem bizonyítottságának hiányában a hivatali visszaélés bűncselekménye sem állapítható meg.

Osztotta a másodfokú bíróság a törvényszék azon álláspontját, hogy a **(5. sz. gazdasági társaság)** az **(9. sz. gazdasági társaság)** és az **(10. gazdasági társaság)** közötti - esetlegesen létrejött - versenykorlátozó megállapodására vonatkozóan nincs törvényes vád, így helytelen az az ügyészi álláspont, amely szerint az ezzel a tényállási ponttal érintett vádlottak bűnösségét a Btk. 296/B. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő és büntetendő versenykorlátozó megállapodás közbeszerzési és koncessziós eljárásban vétésében meg lehetett, illetőleg kellett volna állapítani.

A tényállás III/6. és III/7. pontjával kapcsolatban a korábban már kifejtettek szerint a lehallgatott telefonbeszélgetésekről szóló feljegyzés kizárólag XXIV. r. vádlott vonatkozásában voltak törvényes bizonyítékként felhasználhatóak, XXIII. r. és XXV. r. vádlott vonatkozásában nem. Erre figyelemmel a másodfokú bíróságnak vizsgálnia kellett, hogy a XXIII. és a XXV. r. vádlottak vonatkozásában a lehallgatásról szóló feljegyzések figyelmen kívül hagyásával a fennmaradó bizonyítékok kétséget kizáró

módon megállapíthatóvá teszik-e a bűncselekmény elkövetésében való részvételüket. E körben arra a következtetésre jutott, hogy mivel mindkét esetben a szabálytalan parkolásra a tűzcsap közelében került sor, a közterület-felügyelet bármely dolgozója ezt észlelve, köteles volt intézkedni a szabálytalan kerékbilincs eltávolítása iránt. A bilincselési jegyzőkönyvekből az eltávolításra adott szóbeli utasítás oka nem volt megállapítható, így nem lehet kijelenteni azt, hogy a megmaradt bizonyítékokból kizárólag a jogszabálysértéssel történő eltávolítására lehet következtetést levonni. Ezért a XXIII. és a XXV. r. vádlottak felmentésének volt helye a III/6. és a III/7. tényállási pontokkal összefüggésben figyelemmel arra is, hogy a lehallgatásról készült feljegyzés nélkül arra sem lehetett következtetést levonni, hogy kizárólag a XXIII. r. vádlott lehetett az, aki telefonon a bilincs jogszabálysértéssel történő eltávolítását kérte XXIV. r. vádlottól, vagy más, az eljárás során ismeretlenül maradt személytől.

A tényállás III/7. pontjával kapcsolatban tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a tényállásban megállapította, hogy II. r. vádlott XXIII. r. vádlottnak adott engedélye az országgyűlési képviselők jogállásáról szóló 1990. évi LV. törvény 8. § (1) bekezdésében írt azon kötelezettségek körébe illeszthető, amely rendelkezés szerint az állami szervek kötelesek az országgyűlési képviselőket megbízatásuk ellátásában támogatni és részükre a munkájukhoz szükséges felvilágosítást megadni. Az ehhez a rendelkezéshez fűzött miniszteri indokolásból megállapítható, hogy az adott rendelkezés az országgyűlés házszabályainak a képviselők jogait és kötelességeit meghatározó II. fejezetéből, továbbá az államigazgatási szervek számára a képviselők támogatását előíró 1050/1986. (VIII. 10.) MT határozatból a képviselők jogállását szabályozó törvénybe emelik át azokat az előírásokat, amelyek a képviselők és a különböző állami szervek közötti kapcsolatról rendelkeznek. A 1050/1986. (VIII. 10.) MT határozat I. pontja szabályozta az államigazgatási szervek feladatait a választók közérdekű ügyeiben eljáró képviselők tevékenységével kapcsolatban, amely kötelezettségek között semmilyen anyagi juttatás, illetőleg tárgyi eszköz biztosítása nem szerepel. A másodfokú bíróság ezért mellőzte a tényállásból a téves megállapításokat, és a fentebb már írtak szerint azt állapította meg, hogy a társadalomra veszélyesség hiányára vont következtetés megalapozatlan volt.

Az I/1. tényállási pontban írtakat vizsgálva megállapítható, hogy az események folyamatát tekintve a **(7. sz. gazdasági társaság)** egyetlen tevékenysége a **(1. sz. utca, házszám)**. szám alatti ingatlanhoz kapcsolódott, amely ingatlan megszerzésére irányult III. r. vádlott szándéka. Ennek érdekében került sor a III. r. vádlott érintettségének kiderülését követően XII. r. vádlott névleges ügyvezetőségére. XII. r. vádlott vallomásából megállapíthatóan a névleges ügyvezetői posztból történő kikerülésére és az ügyvezető váltásra csupán azért került sor, mert a XII. r. vádlott arra tekintettel, hogy III. r. vádlottal a kapcsolata megszakadt, ehhez ragaszkodott, és ezt több esetben a III. r. vádlottól kérte. Ezen cselekménynek a tényállás II/6. és III/2.

cselekményekkel együtt történő vizsgálata során megállapítható az is, hogy XVIII. r. vádlott mint III. r. vádlott barátja, a tényállás I/1. pontjában írt cselekménnyel összefüggésben is a III. r. vádlott érdekében és kívánságának megfelelően vállalta el a névleges tagsági jogviszonyt a **(7. sz. gazdasági társaság)**-ban.

Helyesen járt tehát el a törvényszék, amikor a tényállás I/1., II/6. és III/2. tényállási pontok kapcsán XVIII. r. vádlott magatartásait összefüggésükben vizsgálta.

Helytállóan utalt azonban az ügyész a fellebbezésében arra, hogy az elsőfokú bíróság tévesen hozott végzést azzal a tartalommal, amely szerint a **(3. sz. gazdasági társaság)** ajánlatának beszerzésére irányuló ügyészi indítványt elutasítja, hiszen az indítvány nem erre, hanem értékbecslés beszerzésére irányult. Az értékbecslés beszerzésének elmaradását illető indokolást az ítélet pedig valóban nem tartalmaz, azonban ennek az ügy érdemére kihatása nem volt, figyelemmel a bíróság által alkalmazott kárszámítási módra. Ezzel összefüggésben megjegyzi ugyanakkor az ítélet tábla, hogy a tárgyaláson jelen lévő ügyész a végzés meghozatalakor nem jelezte az elsőfokú bíróságnak, hogy rosszul értelmezte az ügyész által előterjesztett bizonyítási indítványt, hanem csak a fellebbezésben kifogásolta azt. Amennyiben pedig az indítványát fontosnak tartotta volna, akkor semmi nem zárta el attól, hogy tájékoztassa a bíróságot a félreértésről, vagy az indítványát ismételten előterjessze.

Osztotta a másodfokú bíróság az ügyészség azon álláspontját, amely szerint az elsőfokú bíróság szükségtelenül hozott felmentő rendelkezést I. r. vádlott azon magatartásával összefüggésben, hogy **(3. sz. név)** adta a **(1. sz. tanú)**tól származó vesztegetési pénz egy részét, hiszen ez a magatartás bizonyítottasága esetén sem valósítana meg másik bűncselekményt, ugyanis beleolvadna az I. r. vádlott által **(1. sz. tanú)** viszonylatában elkövetett passzív vesztegetésbe.

Az I. r. vádlott védőjének a polgármesteri lakáskeretbe tartozó lakásokkal kapcsolatban a jogtalan előny hiányával kapcsolatos okfejtését az ítélet tábla csak a III/1. és III/2. tényállási pontokkal kapcsolatban tartotta helytállónak, tekintettel arra, hogy a III/3. lakáscsere ügylet kapcsán a vonatkozó rendelkezéseket II. r. vádlott egyértelműen megsértette, míg a III/4. tényállási pontban írt lakás kiutalás időpontjában már a polgármesteri keret esetén is szükséges volt a rászorultság vizsgálata.

A fent már kifejtettek szerint azonban osztotta a III/1. és III/2. tényállási pontokkal összefüggésben a másodfokú bíróság a II. r. vádlott védőjének álláspontját, amely szerint ezekben az esetekben téves az elsőfokú bíróság azon álláspontja, miszerint a polgármesteri lakáskeret a szociális kerettel azonos.

Az elsőfokú bíróság a már kifejtettek figyelemmel az immár megalapozott tényállás alapján túlnyomórészt helyesen döntött a vádlottak büntetőjogi felelőssége kérdésében

és a cselekmények minősítése is többnyire a törvénynek megfelelő volt.

A cselekmények elbírálását illetően a másodfokú bíróságnak vizsgálnia kellett a Btk. 2 §-ára figyelemmel, hogy a vádlottak vonatkozásában az elkövetéskori büntető törvényhez (az 1978. évi IV. törvényhez) képest az időközben hatályba lépett új büntető törvény, a 2012. évi C. törvény kedvezőbb elbírálást eredményez-e. Ebben a körben az ítéletábra azt állapította meg, hogy azoknak a vádlottnak az esetében, akiknél a jogszabályi változás folytán nem minősül a cselekményük enyhébben büntetendőnek, és akikkel szemben szabadságvesztés büntetés kiszabása indokolt, a 2012. évi C. törvény (a továbbiakban új Btk.) rendelkezései nem eredményeznek kedvezőbb elbírálást, tekintettel a büntetés kiszabása során a büntetési tételkeret középértéknek irányadóságára, amely a feltételes szabadságra bocsáthatóság kedvezőbb rendelkezése ellenére sem teremt összességében kedvezőbb elbírálási lehetőséget. Ugyancsak nem eredményez enyhébb elbírálást az új Btk. alkalmazása pénzbüntetés esetén sem, a megállapítható napi tétel összegének emelkedése folytán.

Mindezekre figyelemmel csak ott volt helye az új Btk. alkalmazásának, ahol a vádlott által elkövetett bűncselekmény minősítése illetőleg az ehhez kapcsolódó büntetési tétel enyhébb lett az elkövetéskori Btk. rendelkezéseihez képest.

I. r. vádlott esetében helyesen állapította meg a törvényszék, hogy a tényállás I/6., 8. és 9 pontjaiban írt cselekménye folytatólagosan elkövetett csalás büntettét valósította meg. Tévedett azonban, amikor e körben az I. r. vádlott büntetőjogi felelősségét a tényállás I/11. pontjával összefüggésben is kimondta, illetőleg akkor is, amikor a cselekményt befejezettként minősítette arra utalással, hogy az részben kísérlet. A I/11. tényállási pont esetében a már kifejtettek szerint nem állapítható meg a csalási szándék. Az I/6., 8. és 9. pontokkal kapcsolatban pedig bár az I. r. vádlott szándéka összesen 951.782.941.- Ft. kár okozására irányult, a ténylegesen okozott kár összege 232.590.000.- Ft. volt, így a különösen jelentős kárt okozó csalás büntettének csupán a kísérlete (Btk. 16.§-a) valósult meg. Erre figyelemmel a másodfokú bíróság az I. r. vádlott csalási cselekményét folytatólagosan elkövetett csalás büntette kísérletének [Btk. 318. § (1) bekezdés, (7) bekezdés a) pont] minősítette.

I. r. vádlott terhére megállapított magánokirat - hamisítás vétségével kapcsolatban a már kifejtettek szerint a bűnösség megállapítása helyes volt, azonban az I/6., 7., 8., 9. és 11. pontokkal összefüggésben tévesen került sor a folytatólagosság megállapítására. Ezért a közbizalom elleni bűncselekményeket az ítéletábra a jogügyletek számához igazodóan 6 rendbeli - ebből egy esetben (a tényállás II/4. pontját illetően) folytatólagosan elkövetett - magánokirat - hamisítás vétségének minősítette. Ezen túlmenően, mivel a megrendelésre készült valamennyi értébecslés tartalmilag hamis magánokirat, az I. r. vádlott bűnösségét megállapította további 4 rendbeli magánokirat - hamisítás büntettében (tényállás I/ 1., 3., 5. és 14. pontjai).

Az I. r. vádlott terhére megállapított folytatólagosan elkövetett vesztegetés büntette és folytatólagosan elkövetett hűtlen kezelés büntette vonatkozásában az első fokú bíróság helyes indokok alapján állapította meg az I. r. vádlott bűnösségét, és a cselekmények minősítése is a törvénynek megfelelő volt, mint ahogy a III/1. és 2. tényállási pontokkal összefüggésben a folytatólagosan elkövetett hűtlen kezelés büntette miatt emelt vád alóli felmentésre is helyesen került sor.

Tévedett azonban a törvényszék a már fentebb írtakra tekintettel, amikor a tényállás I/1. pontjában a vevőnél jelentkező, a III/1. és 2. pontjában pedig a bérlőknél jelentkező előnyt jogtalannak minősítette, illetőleg a III/3. és 4. pontjában arra a következtetésre jutott, hogy az I. r. vádlottnak bár kötelessége lett volna, elmulasztotta a bizottsági döntéseket megelőzően az érintettségét jelezni. Így téves következtetés alapján állapította meg az I. r. vádlott bűnösségét az 5 rb. hivatali visszaélés büntetében. Ezért az ítéletábra az I. r. vádlottat e bűncselekmények miatt emelt vád alól a Be. 331. § (1) bekezdése alapján - mert cselekmény nem bűncselekmény - Be. 6. § (3) bekezdés a) pont 1. fordulatára figyelemmel felmentette.

Mint ahogyan az már kifejtésre került, szükségtelen volt a felmentő rendelkezés az I. r. vádlottnak (3. sz. név)-vel kapcsolatos vesztegetési cselekményével összefüggésben, ezért azt a másodfokú bíróság mellőzte.

II. r. vádlott vonatkozásában helyesen következtetett az elsőfokú bíróság a tényállás II/1.,2.,3. és 6. valamint a III/3. és 4. pontokkal kapcsolatban a II. r. vádlott bűnösségére, és az általa elkövetett bűncselekményeket a törvénynek megfelelően minősítette.

Tévedett azonban a fentebb írtak alapján, amikor nem vonta a bűnösség körébe a tényállás II/7. pontjában a II. r. vádlott - és ezzel összefüggésben a XXIII. r. vádlott - cselekvőségét. Mivel e cselekmény a II. r. vádlott terhére megállapított folytatólagosan elkövetett hűtlen kezelés büntetével a folytatólagosság törvényi egységébe tartozik, a bűnösség külön történő kimondására, illetve eltérő minősítésre nem volt szükség.

A III/1. és a 2. pontban írt cselekményekkel összefüggésben tévesen jutott a törvényszék a már részletezettek szerint arra a következtetésre, hogy a II. r. vádlott magatartása jogtalan előnyre irányult, így törvényi tényállási elem, a célzat hiányában tévesen került ezekkel a cselekményekkel kapcsolatban a II. r. vádlott bűnössége megállapításra. A tényállás III/5. pontját illetően pedig nem lehetett kétséget kizáróan megállapítani a jogtalan előnyszerzési célzatot. Ezért az ítéletábra a II. r. vádlottat az ellene 3 rb. hivatali visszaélés büntette (Btk. 225.§.) miatt emelt vád alól a Be. 331. § (1) bekezdése alapján - a tényállás III/1. és 2. pontja esetében mert a cselekmény nem

bűncselekmény [Be. 6. § (3) bekezdés a) pont 1. fordulata], a III/5. pont vonatkozásában pedig mert nem állapítható meg bűncselekmény elkövetése [Be. 6. § (3) bekezdés b) pont 1. fordulata], - felmentette.

A II. r. vádlottal szemben hozott felmentő rendelkezésekkel kapcsolatban a másodfokú bíróság osztotta az ítéletben kifejtetteket, azok meghozatalára az irányadó tényállással összhangban, helyes indokok alapján került sor.

III. r. vádlott bűnössége a 2 rb. hivatali visszaélés büntette kivételével okszerűen, a bizonyítékok helyes mérlegelésével megállapított tényállással összhangban került megállapításra. A III. r. vádlott által elkövetett bűncselekmények minősítése is a törvénynek megfelelő volt, mint ahogyan a rá vonatkozó felmentő rendelkezések is helyesnek bizonyultak. Ahogyan az már kifejtésre került, tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az I/1. és a III/2. tényállási ponttal kapcsolatban úgy ítélte meg, hogy a III. r. vádlott magatartása jogtalan előny okozását célozta, így ezzel összefüggésben tévesen került sor a bűnösség megállapítására is. Ezért az ítélet tábla a III. r. vádlottat a Be. 331. § (1) bekezdése alapján eljárva az ellene 2 rb. hivatali visszaélés (Btk. 225. §) büntette miatt emelt vád alól - mert a cselekmény nem bűncselekmény - felmentette a Be. 6. § (3) bekezdés a) pont 1. fordulata alapján.

IV. r. vádlott vonatkozásában helyesen jutott a törvényszék arra a következtetésre, hogy a tényállás I/1.,3.,5.,6.,7.,8.,9.,11. és 14. pontjaiban írt magatartása bűncselekményt valósított meg, azonban több szempontból tévedett azok minősítésével kapcsolatban. A IV. r. vádlott vonatkozásában a bűnsegédként elkövetett hivatali visszaélés büntette - ahogy az ítélet tábla arra már utalt - csak azokban az esetekben állapítható meg, amikor az általa adott értékbecslés a tényleges értéknél lényegesen alacsonyabb értéket tartalmazott, azaz a tényállás I/6., 8. és 9. pontjai esetében, hiszen ekkor merülhetett csak fel a jogtalan előny I. r. vádlott általi célzata, amelyre a IV. r. vádlott tudata kiterjedt, s abba belenyugodott. Téves volt azonban az az álláspont, hogy a különböző jogügyletekkel kapcsolatban megvalósított hivatali visszaélések a folytatólágosság egységébe tartoznak, annak rendbelisége ugyanis a jogügyletek számához igazodik.

Mint ahogyan az I. r. vádlott vonatkozásában rögzítésre került, a IV. r. vádlott tekintetében is tévedett az elsőfokú bíróság a magánokirat - hamisítás vétségének folytatólágosan elkövetettkénti minősítésével, illetve a folytatólágossággal érintett tényállási pontokkal kapcsolatban is.

Tévesen minősítette továbbá a IV. r. vádlott által elkövetett magánokirat- hamisítás vétségét tettesként elkövetettnek. Ahogy arra korábban már utalt az ítélet tábla, erre vonatkozóan nem tartalmazott a vádirat a IV. r. vádlottra nézve elkövetési magatartást, így cselekménye csak az I. r. vádlott által elkövetett magánokirat - hamisításhoz

nyújtott bűnsegédi magatartásként [Btk. 14. § (2) bekezdése] értékelhető.

Tekintettel arra, hogy IV. r. vádlott valamennyi tényállási pont esetében egyetlen cselekménnyel - az I. r. vádlott által kért összegre szóló értékbecslés elkészítésével - követte el az adott tényállási ponttal kapcsolatban terhére rótt valamennyi bűncselekményt, így az egy cselekménnyel való több bűncselekmény megvalósítására, vagyis az alaki halmazatra mint minősítési kérdésre figyelemmel szükségtelenül hozott az elsőfokú bíróság felmentő rendelkezést a folytatólagosan elkövetett csalás büntette tekintetében (hiszen arra csak anyagi halmazat esetén kerülhetett volna sor, míg alaki halmazat esetén csak a cselekménynek az adott bűncselekményként történő minősítésére nem kerül sor), így azt az ítélet tábla mellőzte.

A fentiekre figyelemmel a másodfokú bíróság IV. r. vádlottnak a tényállás I/6., 8., 9. pontjaiban írt cselekményeit 3 rb. bűnsegédként elkövetett hivatali visszaélés büntettének (Btk. 225.§) és bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett csalás büntette kísérletének [Btk. 318. § (1) bekezdés, (7) bekezdés a) pont], a tényállás I/1., 3., 5., 6., 7., 8., 9., 11., 14. pontjaiban írtakat 9 rb. bűnsegédként elkövetett magánokirat - hamisítás vétségének (Btk.276.§) minősítette.

(Ez egyben azt is jelentette, hogy a IV. r. vádlottnak az elsőfokú bíróság szerint is büntetőjogi felelősséget megalapozó, vagyis bűnös cselekményeit a másodfokú bíróság az alaki halmazat folytán csak eltérően minősítette, s ezáltal a IV.r. vádlott vonatkozásában nem nyílt meg a Be. 386. § (1) bekezdésén alapuló további fellebbezés lehetősége.)

Tekintettel arra, hogy a tényállás III/2. pontjában írt lakáskiutalással kapcsolatban a jogtalan előnyre irányuló szándék a II. r. vádlottnál nem volt megállapítható, a másodfokú bíróság a Be. 331. § (1) bekezdése alapján XVIII. r. vádlottat felmentette az ezzel kapcsolatban vele szemben bűnsegédként elkövetett hivatali visszaélés büntette (Btk. 225. §) miatt emelt vád alól - mert a cselekmény nem bűncselekmény - a Be. 6. § (3) bekezdés a) pont 1. fordulatára figyelemmel.

XIX. r. vádlott által elkövetett bűncselekményt a törvénynek megfelelően minősítette az elsőfokú bíróság, azonban a bűncselekmény megnevezése során nem a Be. 258. §. (2) bekezdés d) pontja és a 61. számú Bkv. rendelkezéseinek megfelelően járt el, ezért a másodfokú bíróság azt pontosította.

A XX. r. vádlott által elkövetett bűncselekményeket az elsőfokú bíróság az ítélet meghozatalának időpontjában alkalmazandó jogszabály alapján a törvénynek megfelelően minősítette. Az időközben bekövetkezett jogszabályi változásra figyelemmel a XX. r. vádlott terhére megállapított súlyosabb bűncselekmény, a bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett hűtlen kezelés büntette azonban enyhébben

minősül. A 2013. július 1. napjától hatályos új Btk. 459. § (6) bekezdés b) pontja szerint ugyanis ötszázezer-egy és ötmillió forint között nagyobb a vagyoni hátrány, így ez alapján a Btk. 2. §-a alapján a kedvezőbb elbírálást lehetővé tevő elbíráláskori törvényt alkalmazva, XX. r. vádlott vagyon elleni cselekménye az új Btk. 376. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő és büntetendő, bűnsegédként [Btk. 14. § (2) bekezdése], folytatólagosan [Btk. 6. § (2) bekezdése] elkövetett hűtlen kezelés büntettének minősül. Ennek a cselekménynek a büntetési tétele 3 évig terjedő szabadságvesztés, míg az elkövetéskor hatályos Btk. szerinti minősítés alapján a XX. r. vádlott vagyon elleni cselekménye 1- 5 évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő. Erre tekintettel az ítéletábra a XX. r. vádlott által elkövetett cselekmények minősítését megváltoztatta és vele szemben az elbíráláskori Btk-t alkalmazta.

XXI. r. és XXII. r. vádlottak felmentésére a már kifejtettek szerint a Be. 6. § (3) bekezdés b) pont 1. fordulata alapján - mert nem állapítható meg bűncselekmény elkövetése - érdemben helyesen került sor.

A tényállás II/7. pontjával kapcsolatban az ítéletábra fentebb már megállapította, hogy II. r. vádlott által a XXIII. r. vádlottnak biztosított telefonhasználat ellentétes volt a jogszabályi rendelkezésekkel, a tekintetben a társadalomra veszélyesség hiányának a megállapítása megalapozatlan volt, s ezért XXIII. r. vádlott bűnösségét megállapította a bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett hűtlen kezelés büntettében [Btk. 319. § (1) bekezdés, (3) bekezdés b) pont].

A tényállás III/6. és 7. pontjaival kapcsolatban - a már hivatkozottak szerint - a lehallgatásról készült feljegyzésnek a XXIII. és XXV. r. vádlottak vonatkozásában a bizonyítékok köréből való kirekesztése eredményeként nem volt megállapítható bűncselekmény elkövetése, ezért a XXIII. r. vádlottat az ellene 2 rb. felbujtóként elkövetett hivatali visszaélés büntette (Btk. 225. §) és a XXV. r. vádlottat - mert nem állapítható meg bűncselekmény elkövetése - az ellene 2 rb. hivatali visszaélés (Btk. 225. §) miatt emelt vád alól a Be. 331. § (1) bekezdése és a Be. 6. § (3) bekezdés b) pont 1. fordulata alapján felmentette.

XXIV. r. vádlott által elkövetett bűncselekményt a törvénynek megfelelően minősítette a törvényszék.

A bűnösségi körülményeket vizsgálva az ítéletábra azokat több ponton kiegészítette illetőleg helyesbítette.

Valamennyi vádlott vonatkozásában további enyhítő körülményként vette figyelembe a cselekmények elkövetése óta bekövetkezett nekik fel nem róható időmúlást, illetve a

büntetőeljárás elhúzódsát, amely az jórészt az ügyben eljáró hatóságoknak volt köszönhető.

Mellőzte I. vádlott vonatkozásában annak súlyosító körülményként való figyelembe vételét, hogy a cselekményét azon kerület sérelmére követte el, amelynek érdekében kellett volna cselekednie képviselői tisztségénél fogva, tekintettel arra, hogy e tisztségén alapul az I. r. vádlott vezető beosztású hivatalos személyi minősége. Megjegyzi ebben a körben azt is, hogy az I. r. vádlott által elkövetett vesztegetés büntetnének és magánokirat- hamisítás vétségének az önkormányzat nem a sértettje. Mellőzte továbbá a vesztegetés büntette vonatkozásában a kimagasló összeg nyomatékos súlyosító körülményként való értékelését, amely körülmény közömbös a cselekmény elbírálását illetően. A csalás büntetével kapcsolatban pedig azt tekinti enyhítő körülménynek, hogy a cselekmény kísérleti szakban maradt.

II. r. vádlott vonatkozásában további enyhítő körülményként vette figyelembe a betegségét.

III. r. vádlott vonatkozásában további enyhítő körülményként értékelte a tényállás II/6. pontjával kapcsolatban azt, hogy az okozott vagyoni hátrány részben megtérült. Mellőzte az ítéletből e körben a III. r. vádlott attitűdjére vonatkozó megállapítást.

Az I. r., II. r. és a III. r. vádlott esetében egyaránt mellőzte annak súlyosító körülményként történő értékelését, hogy a hivatalos személyként elkövetett cselekményeik alkalmasak a hivatalos személyek működésébe vetett közbizalom gyengítésére, hiszen ez magában a cselekmény általi jogi tárgy támadásában fejeződik ki.

IV. r. vádlott vonatkozásában a folytatólagos elkövetést csak a csalás vonatkozásában vette súlyosító körülményként figyelembe.

XVIII. r. vádlottal kapcsolatban további enyhítő körülményként értékelte, hogy a tényállás II/6. pontjával kapcsolatban az okozott vagyoni hátrány részben megtérült.

Tekintettel arra, hogy XX. r. vádlott a bűncselekményeket fiatal felnőttként követte el - amit a törvényszék helyesen figyelembe is vett a büntetés kiszabásánál -, a büntetlen előélete már további enyhítő körülményként nem értékelhető, ezért azt az ítéletábla mellőzte.

Az irányadó tényállásra figyelemmel mellőzte XXIII. r. és XXIV. r. vádlott vonatkozásában annak súlyosító körülményként való értékelését, hogy másokat bűncselekmény elkövetésébe sodort, míg a XXIII. r. vádlott vonatkozásában további súlyosító körülményként vette figyelembe a kitartó, több éven keresztül megvalósuló

elkövetést.

XXV. r. vádlott esetében a felmentő rendelkezésre tekintettel a bűnösségi körülményekre történő hivatkozást mellőzte.

Az így kiegészített illetve helyesbített bűnösségi körülményekre is figyelemmel, a rendelkező részben írt változtatásokkal együtt is az ítéletábra azt állapította meg, hogy I. r., a II. r., a XVIII. r., a XIX. r., a XX. r. és a XXIV. r. vádlottak esetében a törvényszék által kiszabott büntetés neme és mértéke megfelelő, azok szükségesek, de egyben elégségesek is a büntetés törvényi céljainak az elérésére. A másodfokú bíróság azoknak sem lényeges enyhítésére, sem lényeges súlyosítására nem látott indokot, még a részbeni felmentések, illetőleg az eltérő minősítések mellett sem.

III. r. vádlott esetében azonban úgy ítélte meg, hogy a részbeni felmentésre, valamint az enyhítő körülmények túlsúlyára figyelemmel a büntetési célok a kiszabott szabadságvesztés végrehajtása nélkül is elérhetőek, ezért annak végrehajtását a Btk. 89. § (1) és (2) bekezdése alapján a rendelkező részben írt próbaidőre felfüggesztette, és ennek folytán törvényi előfeltétel hiányában a közügyektől eltiltásra vonatkozó rendelkezést mellőzte.

IV. r. vádlott cselekménye az eltérő minősítésre tekintettel lényegesen súlyosabban minősül, hiszen a terhére megállapított csalás büntette 5 évtől 10 évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő, így a halmazati szabályokra figyelemmel vele szemben maximálisan 12 év 11 hónap 29 nap szabadságvesztés szabható ki. A IV. r. vádlott vonatkozásában megállapított nagyobb számú enyhítő körülményre figyelemmel azonban az ítéletábra lehetőséget látott az ún. enyhítő szakasz alkalmazására, ezért a IV. r. vádlottal szemben kiszabott börtönbüntetést a Btk. 87. § (1) bekezdés és (2) bekezdés b) pontja alkalmazásával a büntetési tételkeret minimumánál alacsonyabb mértékre, de a rendelkező részben írtak szerinti tartamra súlyosította.

XX. r. vádlott büntetését az elbíráláskori törvény alkalmazása folytán a Btk. 35. § (1) bekezdése, a 37. § (2) bekezdés a) pontja, az 50. § (2) és (3) bekezdése, a Btk. 51. § (2) bekezdése, a 80. § (1), (2) és (3) bekezdése, a 81. § (1) - (3) bekezdései és a Btk. 85. § (1) és (2) bekezdése alapján tekinti kiszabottnak.

XX. r. vádlott a börtönbüntetés végrehajtásának elrendelése esetén a Btk. 38. § (2) bekezdés a) pontja értelmében a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható legkorábban feltételes szabadságra.

A másodfokú bíróság XXIII. r. vádlott bűnösségét súlyosabban minősülő bűncselekményben állapította meg, amelynek büntetési tétele 1 évtől 5 évig terjedő szabadságvesztés. A törvényszék által vele szemben kiszabott szabadságvesztés így

csak az enyhítő szakasz alkalmazásával szabható ki. Az országgyűlési képviselőként vagyron elleni bűncselekményt elkövető XXIII. r. vádlottal szemben azonban az ítélőtábla ezt indokolatlannak ítélte, ezért a vele szemben kiszabott börtönbüntetést a rendelkező részben írtak szerint súlyosította azzal, hogy mivel a XXIII. r. vádlott bűnössége egy bűncselekményben került csak megállapításra, ezért a büntetés halmazati megjelölését mellőzte.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy a pénzmellékbüntetés átváltoztatásával kapcsolatos rendelkezés nem tartalmazta azt, hogy azt az érintett vádlottak esetében milyen végrehajtási fokozatban kell végrehajtani, ezért azt pótolta.

A törvényszék bár ítéletében helyesen rendelkezett az I. r., a II. r., a III. r. és a IV. r. vádlottak esetében az általuk előzetes fogvatartásban, illetve az I. r. vádlott által házi őrizetben töltött idő szabadságvesztésbe való beszámításáról, azonban elmulasztotta azokat dátumszerűen meghatározni, ezért az ítélőtábla azt pótolta annak megállapítása mellett, hogy a II. r. vádlott a beszámításra figyelemmel a börtönbüntetését kitöltötte.

Az elsőfokú bíróság a zár alá vett vagyontárgyakról szóló rendelkezés keretében elmulasztotta a kk. (1. sz. név) tulajdonában álló ingatlanra elrendelt zár alá vételt feloldani annak ellenére, hogy az sem a bűnügyi költség, sem a polgári jogi igény biztosítására nem tartható fenn, ezért a másodfokú bíróság annak feloldásáról rendelkezett.

A megítélt polgári jogi igényre figyelemmel ugyanakkor téves volt a II. r., IV. r. és XXIII. r. vádlottak tulajdonában álló vagyontárgyak és számlák zár alá vételének feloldása, ezért az ítélőtábla az ezzel kapcsolatos rendelkezéseket mellőzte. Bár a törvényszék nem oldotta fel valamennyi, a zár alá vétellel érintett vagyontárgy vonatkozásában a zár alá vételt, az ítélet nem tartalmazta a Be. 159. § (6) bekezdés d) és e) pontjai szerinti figyelmeztetést, ezért azt pótolta.

Tekintettel arra, hogy az ítélet pontatlanul tartalmazta a zár alá vétellel érintett repülőgép típusát, az helyesbítésre került.

A törvényszék helyesen járt el, amikor az általa marasztalt vádlottakat kötelezte kártérítés megfizetésére, azonban az e körben hozott rendelkezése több ponton hibás volt. Az I. r. vádlott terhére megállapított csalással összefüggésben pontatlanul állapította meg a ténylegesen bekövetkezett kár összegét, így ez a részösszeg a polgári jogi igényel kapcsolatban is hibás.

A megbízási szerződésekkel és a XIX. r. vádlott munkaszerződésével kapcsolatban pedig hibás logika mentén hozta meg a rendelkezést. A hűtlen kezelés törvényi tényállási elemét képező vagyoni hátrány ugyanis a Btk. 137. § 5. pontja szerint egyrészt a vagyonban okozott kár - azaz a vagyonban okozott értékcsökkenés - ,

másrészt az elmaradt vagyoni előny. A polgári jogi igény megítélésekor pedig nem az elkövetőnél jelentkezett jogtalan előny elvonása, hanem a magánfél vagyonában bekövetkezett értékcsökkenés, vagyis az okozott kár megtérítése a cél. Ebből fakadóan téves az az álláspont, hogy az önkormányzat által megfizetett közterhek a polgári jogi igény keretébe nem vonhatók. Az önkormányzat vagyona a befizetett közterhekkel is csökkent, így az a körülmény, hogy az a költségvetéstől esetleg visszaigényelhető, e körben nem releváns. Erre figyelemmel a vádlottak által fizetendő kártérítés összegénél az ítélet tábla a magánfél által befizetett közterheket is figyelembe vette, s így a tényállás II/6. pontjával kapcsolatos meg nem térült kár vonatkozásában III. r. és XVIII. r. vádlottat is kötelezte kártérítés megfizetésére.

Tekintettel arra, hogy a tényállás II/7. pontjával kapcsolatban a II. r. és a XXIII. r. vádlottak bűnössége megállapításra került, az ezen cselekménnyel okozott vagyoni hátrány megfizetésére őket is kötelezte a másodfokú bíróság.

Észlelte az ítélet tábla, hogy a törvényszék elmulasztotta a polgári jogi igényről való rendelkezés keretében a Ptk. 339. §- a, a Ptk. 344. § (1) bekezdése, a Ptk. 301. § (1) bekezdése felhívását, ezért azokat pótolta.

Mivel a fentiek szerint az egyes vádlottak által fizetendő összegeket több esetben eltérően állapította meg az ítélet tábla, az illetékek viselésével kapcsolatos rendelkezéseket is pontosítani kellett, azzal, hogy mivel az ítélet nem tartalmazta ezzel összefüggésben az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. tv. 38. § (1) és (2) bekezdését, 39. § (1) bekezdését, 42. § (1) a) pontját és 53. § (1) bekezdését, ezért azokat a másodfokú bíróság pótolta.

Tévesen állapította meg az elsőfokú bíróság a kamatfizetés kezdő időpontját is. Csalás esetében a kár bekövetkezésének napja az a nap volt, amikor az ingatlan vételára megfizetésre került, mert a szerződések szerint eddig az időpontig az önkormányzat a tulajdonjogát a vételár kiegyenlítéséig fenntartotta. A folyamatosan jelentkező kiadásoknál, a megbízási szerződések, telefonhasználat révén bekövetkezett károkozás esetén pedig a bűncselekmény elkövetési idejének közepét vette a bíróság figyelembe. Erre figyelemmel a kamatfizetés kezdő időpontjait a másodfokú bíróság pontosította.

Észlelte az ítélet tábla, hogy az elsőfokú bíróság ítélete számítási hiba folytán tévesen tartalmazza az I. r. vádlottal szemben kiszabható maximális szabadságvesztés mértékét, az helyesen 15 év. Hasonló számítási hibát vétett a XXIII. r. vádlott vonatkozásában is, azonban a felmentő rendelkezésre figyelemmel ez jelentőséggel nem bírt.

Az ítélet 436. oldalának utolsó bekezdése a pénzmellékbüntetés alkalmazásának alapját elírás folytán tévesen rögzíti, az helyesen a Btk. 64. § (1) bekezdés a) pontja.

A kifejtettekből következik, hogy a bejelentett fellebbezések részben alaposak voltak, így a másodfokú bíróság a törvényszék ítéletének az I., II., III., IV., XVIII., XIX., XX., XXI., XXII., XXIII., XXIV. és XXV. r. vádlottakra vonatkozó részét a Be. 372. § (1) és (2) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint megváltoztatta, egyebekben annak helyessége folytán a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy az ítélet alapját a 2011. október 25., 27., 28., november 11., 22., és 2012. február 8-i tárgyalási napok is képezték.

I. r. vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetése óta előzetes fogvatartásban, illetőleg házi őrizetben töltött idő szabadságvesztésbe történő beszámításáról a Btk. 99. § (1) és (2) bekezdése alapján rendelkezett.

A másodfokú bíróság a IV., XIX., XXI., XXIII., XXIV. és XXV. r. vádlottak személyi adatait a fellebbezési nyilvános ülésen bemutatott okmányaik alapján pontosította.

A fellebbezési eljárásban a III., IV. és XVIII. r. vádlottak kirendelt védőinek jelenléti díjával kapcsolatban felmerült bűnügyi költség összegét a Be. 381. § (1) bekezdése alapján megállapította.

A törvényszék ítéletének rendelkező része és indokolása eltérő volt az állam által viselendő bűnügyi költség tekintetében, hiszen az ítélet indokolásából nem állapítható meg a fellebbezéssel nem érintett XII. r. vádlott vonatkozásában felmerült költség összege. Az ítélet rendelkező része szerint az államot terhelő bűnügyi költség jelentősen meghaladja a XII. r. vádlott vonatkozásában felmerült költség összegét, azonban az ítélet indokolásából nem állapítható meg, hogy az ezt meghaladó összeg mivel kapcsolatban merült fel, és mi alapján van helye annak állam általi viselésének. Tekintettel arra, hogy az elsőfokú ítélet ezen hiányossága olyan vádlottat is érint, akire nézve az ítélet jogerőre emelkedett, ennek orvoslására a másodfokú eljárásban nincs lehetőség. Erre figyelemmel az ítélet tábla felhívta az elsőfokú bíróságot, hogy az ítélet jogerőre emelkedését követően a bűnügyi költség tekintetében különleges eljárást folytasson le.

Az ítélet elleni fellebbezési jog megállapítása az I. r., II. r., III. r., XVIII. r., XXIII. r. és XXV. r. vádlottak vonatkozásában a Be. 386. §-án alapszik.

Szeged, 2013. október 10.

Dr. Mezölaki Erik s.k.
a tanács elnöke

Dr. Nagy Erzsébet s.k.
a tanács tagja, előadó

Dr. Katona Tibor s.k.
a tanács tagja

A Szegedi Ítéltábla Bf.II.151/2013/34. számú ítélete és a jelen ítéletben foglalt változtatásokkal a Fővárosi Törvényszék 15.B.1492/2010/306. számú ítélete IV. r.,XIX. r., XX. r., XXI. r., XXII. r. és XXIV. r. vádlott vonatkozásában a mai napon jogerős és fel nem függesztett részében végrehajtható.

Szeged, 2013. október 10.

Dr. Mezölaki Erik s.k.
a tanács elnöke